

eul_wid: pxw-aa

Ζηνόβιος ὁ Σοφιστής · Zenobius the Sophist

Summary of Proverbs by Tarraeus and Didymus Arranged Alphabetically

Ἐπιτομή ἐκ τῶν Ταρραίου καὶ Διδύμου παροιμιῶν

Period: Ῥωμαϊκή [Roman](#)
Dialect: Κοινή [Koine](#)
Domain: Γραμματική [Grammar](#)
Format: Πεζός [Prose](#)

- τ 1 ΖΗΝΟΒΙΟΥ ΕΠΙΤΟΜΗ ΕΚ ΤΩΝ ΤΑΡΡΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΔΥΜΟΥ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ. Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα : ἐπὶ τῶν ἀηδῶν τάττεται ἡ παροιμία.
- 1 1 Μέμνηται δὲ αὐτῆς Εὐδοξὸς ἐν Ὑποβολιμαίῳ. Φασὶ δὲ ὅτι τοῖς Ἀβυδηνοῖς ἔθος ἦν μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὰς σπονδὰς προσάγειν τοὺς παῖδας μετὰ τῶν τιτῶν τοῖς εὐωχουμένοις· κεκραγόντων δὲ τῶν παίδων καὶ θορύβου γινομένου διὰ τὰς τίτθας, ἀηδῖαν εἶναι πολλὴν τοῖς δαιτυμόσιν. Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους· ἔνθεν Ἀριστοφάνης τὸν συκοφάντην Ἀβυδοκόμην εἶπεν. Ἀγαθῶνιος αὐλησις : ἡ μαλακὴ, καὶ μήτε πικρὰ μήτε χαλαρὰ, ἀλλ' εὐκρατος καὶ ἡδίστη. ^[5]
- 1 2 Εἴρηται δὲ ἀπὸ Ἀγάθωνος αὐλητοῦ, ὃς ἐπὶ μαλακίᾳ ἐκωμωδεῖτο. Ἀγαθὰ Κιλλικῶν : λείπει τὸ ἔχει.
- 1 3 Προδότης γὰρ γέγονεν οὗτος ὁ Κιλλικῶν, Μιλήσιος τὸ γένος, ὃς προδοὺς Μίλητον εὐπόρησεν. Ἀβρωνος βίος : ἐπὶ τῶν πολυτελῶν εἴρηται ἡ παροιμία.
- 1 4 Ἀβρων γάρ τις ἐγένετο πλούσιος καὶ ἀβροδίαιτος. Δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀβροῦ τὸ ὄνομα γεγενέναι. Ἀγορὰ Κερκώπων : ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων λέγεται.
- 1 5 Κέρκωπες γὰρ ἀπατεῶνες ἐγένοντό τινες, ἐξαπατῆσαι τὸν Δία βουλόμενοι. Ἀγαμεμνόνεια φρέατα : ἐπὶ τῶν μεγάλων ἔργων.
- 1 6 Ἱστοροῦσι γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα περὶ τὴν Αὐλίδαν καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος φρέατα ὀρύξαι. Ἀγέλαστος πέτρα : ἐπὶ τῶν λύπης προξένων πραγμάτων εἴρηται.
- 1 7 Ὡςτι δὲ ἡ πέτρα αὕτη ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐφ' ἧς ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ, ὅτε τὴν κόρην ἐζήτει· ἐρασθεὶς γὰρ Περσεφόνης ὁ Πλούτων ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήρχετο. Μαθοῦσα δὲ παρ' Ἑρμιονέων ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς κατέλιπεν οὐρανὸν, καὶ εἰκασθεῖσα γυναικὶ ἦκεν εἰς Ἑλευσῖνα· ἔνθα ἐπὶ πέτρᾳ ἐκάθισε τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν Ἀγέλαστον. Ἀγρίου βέβρωκας : οἶονεὶ ζῶου ἀγρίου. ^[10]
- 1 8 Εἰώθασι δὲ οἱ βεβρωκότες χασμᾶσθαι. Ἀγαθῶν θάλασσα : ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν εἴρηται.
- 1 10 Ἀγαθῶν σωρός : ἐπὶ πολλῆς εὐδαιμονίας εἴρηται. Ἀγαθῶν μυρμηκία : ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας.

- 1 12 Ἀγαθὴ καὶ μᾶζα με τ' ἄρτον : ἐπὶ τῶν τὰ δευτερεῖά τισι διδόντων. Ἀγαμέμνωνος θυσία : ἐπὶ τῶν
δυσπειθῶν καὶ σκληρῶν.
- 1 13 Ἀγαμέμνωνος γὰρ θύοντος ἐν Τροίᾳ ἔφυγεν ὁ βοῦς καὶ μόλις ληφθεὶς ἤχθη. Ἀγαθοὶ δ'
ἀριδᾶκρυες ἄνδρες : ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον ρεπόντων.
- 1 15 Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος : ὅτι μὴδὲ τῶν εὐτελῶν χρή καταφρονεῖν, παραινεῖ ἢ
παροιμία. Ἀγναμπτότατος βᾶτος αὖτος : ἐπὶ τοῦ σκληροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον.
- 1 17 Ἀνενδεὴς ὁ Θεός : παροιμία· παρόσον οὐδενὸς ἐπιδέεται ὁ Θεός. Ἀδμήτου μέλος : τὸ εἰς
Ἄδμητον μέλος ἀδόμενον πένθιμον.
- 1 18 Οὗτος δὲ ὁ Ἄδμητος βασιλεὺς ἦν τῶν Φερῶν, ᾧτινι Ἀπόλλων ἐθήτευσε δι' αἰτίαν τήνδε.
Ἀσκληπιὸς ὁ Ἀπόλλωνος παῖς παρὰ Χείρωνος τὴν ἰατρικὴν παιδευθεὶς, καὶ παρὰ Ἀθηνᾶς
λαβὼν τὸ ἐκ τῶν φλεβῶν τῆς Γοργόνης ῥυέν αἷμα, δι' αὐτοῦ πολλοὺς ἐθεράπευε. Τῷ μὲν γὰρ ἐκ
τῶν ἀριστερῶν φλεβῶν ῥυέντι πρὸς φθορὰν ἀνθρώπων ἐχρῆτο, τῷ δ' ἐκ τῶν δεξιῶν πρὸς
σωτηρίαν· ὅθεν καὶ τινες τεθνεώτας ἀναστήσαι μυθολογεῖται. Διὰ γοῦν τὸ μὴ δόξαι τοῦτον
παρ' ἀνθρώποις εἶναι θεόν, ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν· Ἀπόλλων δὲ ὀργισθεὶς κτείνει Κύκλωπας τοὺς
τὸν κεραυνὸν κατασκευάσαντας τῷ Δίῳ. Ζεὺς δὲ ἐμέλλησε ρίπτειν αὐτὸν εἰς Τάρταρον, ἀλλὰ
δεηθείσης Λητοῦς ἐκέλευσεν αὐτῷ ἐνιαυτὸν ἀνδρὶ θητεῦσαι. Ὁ δὲ παραγενόμενος εἰς Φεράς εἰς
Ἄδμητον, τούτῳ λατρεύων ἐποίμαινε, καὶ τὰς θηλείας βοῦς πάσας διδυμοτόκους ἐποίησε.
Φιλοφρονηθεὶς δὲ τὰ μέγιστα παρ' αὐτοῦ, ῥήτησατο τὰς Μοίρας, ἵν' ὅταν ἡ τελευταῖα τῷ Ἀδμήτῳ
ἐπικλωσθῇ, ἐτέρου τινὸς ἀντὶ τούτου θνήσκῃν προαιρουμένου τὸν Ἄδμητον τοῦ θανάτου
ἀπολυθῆναι. Ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τοῦ θνήσκῃν ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ
θνήσκῃν θελόντων, Ἄλκηστις ὑπεραπέθανεν ἡ τούτου γυνή. Ἐκτοτε οὖν σκολιὰ καὶ πενθήρη
πρὸς τὸν Ἄδμητον ἦδοντο μέλη, μέχρις ἂν ἡ Κόρη ἀνέπεμψεν Ἄλκηστιν. Ὡς δὲ λέγουσιν ἔνιοι,
Ἡρακλῆς πρὸς αὐτὸν ἀνεκόμισε μαχεσάμενος Ἄϊδη. Ἄϊδιν πρὸς μυρρίνην : ἔθος ἦν τὸν μὴ
δυνάμενον ἐν τοῖς συμποσίοις ᾄσαι, δάφνης κλῶνα ἢ μυρρίνης λαβόντα πρὸς τοῦτον ᾄδειν.
- [25]
- 1 20 Ἄετὸν κᾶνθαρος μαιεύεται : παροιμία· τὰ γὰρ ὡὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζουσιν οἱ κᾶνθαροι
κυλίνοντες, ἐπεὶ οἱ ἀετοὶ τοὺς κᾶνθάρους ἀναλέγουσιν. Ἀληλεσμένον βίον καὶ μεμαγμένον
βίον : ἐπὶ τοῦ ἐτοίμου καὶ προχείρου καὶ ἀκόπου.
- 1 22 Ἄλλος βίος , ἄλλη δίαίτα : ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀμείνονα βίον μεταβαλόντων. Ἄλας ἄγων καθεύδεις :
ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων καὶ ῥαστώνευομένων.
- 1 23 Ἐμπόρου γὰρ τινος τὴν ναῦν ἀλῶν πληρώσαντος καὶ καθεύδοντος, τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι
συνέβη καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἄλας. Ὅθεν ἢ παροιμία. Ἄλλοτε δ' ἄλλοῖον τελέθειν καὶ χώρα
ἔπεσθαι : ὅτι προσήκει ἕκαστον ἐξομοιοῦν ἑαυτὸν τούτοις, ἐν οἷς ἂν καὶ γένηται τόποις ἐκ
μεταφορᾶς τοῦ πολυπόδου. [5]
- 1 25 Ἄλα καὶ κύαμον : ἐπὶ τῶν εἰδέναι μὲν τι προσποιουμένων, οὐκ εἰδόντων δὲ ἐπεὶ οἱ μάντιες
εἰώθασι τιθέναι τὸν ἄλα καὶ κύαμον πρὸ τῶν μαντευσόμενων· ὅθεν καὶ τοῖς τῶν ἀπορρήτων
κοινωνοῦσι κύαμον ἐτίθουν. Αἶξ οὐρανία : Κρατῖνος φησὶ καθάπερ Διὸς αἶγα Ἀμαλθείαν, οὕτω
καὶ τῶν δωροδοκούντων αἶγα οὐρανία ν .
- 1 26 Οἱ δὲ τοὺς εἰς τὸ ἀργυρίζεσθαι τισιν ἀφθόνως ἀφορμὰς παρέχοντας οὕτως εἰώθασι λέγειν
κωμωδοῦντες, ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχων πᾶν ὃ ἐβούλετο εἶχεν. Αἶξ τὴν μάχαιραν :
παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς τι καθ' ἑαυτῶν ποιούντων, ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης Κορίνθιοι θυσίαν
τελοῦντες Ἡρᾷ ἐνιαύσιον, τῇ ὑπὸ Μηδείας ἰδρυθείσῃ καὶ Ἀκραία καλουμένη, αἶγα τῇ θεῷ
ἔθουν. [5]
- 1 27

Τινὲς δὲ τῶν κομισάντων μισθωτῶν ἔκρυψαν τὴν μάχαιραν, καὶ σκηπτομένων [ἐπιλελῆσθαι] ἔνθα ἀπέθεντο, ἢ αἷξ τοῖς ποσὶν ἀνασκαλεύσασα ἀνέφηνε, καὶ τὴν μὲν σκῆψιν αὐτῶν διήλεγξεν, ἑαυτῇ δὲ τῆς σφαγῆς αἰτία ἐγένετο· ὅθεν ἡ παροιμία. Ἄδακρυς πόλεμος : ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου παντὸς ῥᾶστα δὲ καὶ παρ' ἐλπίδα τὰ πράγματα κατορθούντων. ^[5]

- 1 29 Ἀδύνατα θηρᾶς : ἐπὶ τοῦ ἐγχειροῦντος μεῖζοσιν ἢ καθ' ἑαυτόν. Ἀδράστεια Νέμεσις : ἀπὸ Ἀδράστου· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονησάντων, ὕστερον δὲ δυστυχησάντων.
- 1 30 Ἑτεοκλῆς γὰρ καὶ Πολυνείκης μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἰδίου πατρὸς Οἰδίποδος τὴν βασιλείαν Θηβῶν παραλαβόντες, περὶ ταύτης συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, καὶ αὐτοῖς δοκεῖ τὸν ἕτερον παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν, καὶ οὕτως κατ' ἔτος τὴν βασιλείαν ἀμείβεσθαι. Ἀρξάντος οὖν Ἑτεοκλέους καὶ μὴ βουλομένου τῷ ἀδελφῷ τὴν βασιλείαν παραδοῦναι μετὰ τὴν τοῦ χρόνου παρέλευσιν, Πολυνείκης ἐφυγαδεύθη, καὶ πρὸς Ἄργος ἀφικόμενος τοῖς τοῦ Ἀδράστου βασιλείοις προσεπέλασε νύκτωρ, καὶ προστυχὼν ἐκείσε τῷ Τυδεΐ φεύγοντι ἐκ Καλυδῶνος δι' ὃν εἰργάσατο φόνον, συνάπτει μάχην. Γενομένης δὲ βοῆς Ἀδραστος ἐπιφανεῖς τούτους διέλυσε. Καὶ λογίου τινὸς ἀναμνηθεὶς λέγοντος αὐτῷ, κάπρῳ καὶ λέοντι τὰς θυγατέρας συζεύξαι, ἀμφοτέρους εἴλετο νυμφίους· εἶχον γὰρ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ὁ μὲν προτομήν λέοντος, ὁ δὲ κάπρου. Ὑπέσχετο οὖν καὶ ἀμφοτέρους εἰς τὰς ἰδίας ἀποκαταστήσαι πατρίδας. Καὶ πρῶτον ἐπὶ Θήβας στρατεύει, ἔνθα τῶν ἀρίστων Ἀργείων πεσόντων μόνος διέφυγεν Ἀδραστος. Τοὺς δὲ νεκροὺς αὐτῶν ἀτάφους τῶν Θηβαίων ῥιψάντων καὶ μὴ διδόντων ταφῇ, οἱ τῶν ἀποθανόντων παῖδες πρὸς τὸν τοῦ Ἑλέου καταφυγόντες βωμὸν τοὺς νεκροὺς ἐξήτουν. Ἀθηναίων δὲ στρατευσάντων, οἱ νεκροὶ δίδονται. Ὅτε καὶ Εὐάδνη ἡ τοῦ Καπανέως γυνὴ ἑαυτὴν τῇ πυρᾷ βαλοῦσα τῷ τοῦ ἀνδρὸς συγκατεκαύθη νεκρῷ. Μετὰ δὲ χρόνους οἱ τῶν ἀπολομένων Ἀργείων παῖδες ἐπὶ Θήβας ἐστρατεύσαντο, τὸν τῶν πατέρων θάνατον βουλόμενοι τιμωρήσασθαι. Τειρεσίου δὲ τοῦ μάντεως θεσπίσαντος Θηβαίοις τὴν νίκην ἐπ' Ἀργείοις κείσθαι, δρασμὸν ἐπενόησαν· καὶ στέλλουσι μὲν πρέσβεις πρὸς Ἀργεῖους, αὐτοὶ δὲ νυκτὸς τὴν πόλιν καταλιπόντες, φυγάδες ὥχοντο. Εἰσίσαισι οὖν εἰς τὴν πόλιν Ἀργεῖοι, καὶ τὰ ταύτης τεῖχιν καθελόντες τὴν λείαν συνήθροισαν. Ὅθεν ἡ παροιμία προήχθη λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἄδικα διαπραττομένων καὶ τὴν δίκην μὴ ἐκφευγόντων. Ἀρπαγὰ τὰ Κιννάρου : ταύτης μὲν μέμνηται Καλλίμαχος ἐν ἰάμβοις· Τίμαιος δὲ ἔφη, ὅτι Κίνναρος ἐγένετο πορνοβοσκὸς Σελινούσιος. ^[35]
- 1 31 Πλουσιώτατος γοῦν ἐκ τῆς ἐργασίας γενόμενος, ζῶν μὲν ἐπηγγέλλετο τὴν οὐσίαν ἱερὰν τῇ Ἀφροδίτῃ καταλεῖψαι, τελευτῶν δὲ τὰ ὄντα προῦθηκεν εἰς ἀρπαγὴν. Ἀρχὴ Σκυρία : παροιμία ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελεῖς ἐχόντων· παρόσον πετρώδης καὶ λυπρὰ ἐστὶν ἡ Σκύρος. ^[5]
- 1 33 Αἰθὴς πέπλος : ἐπὶ τῶν ὑπεκκαιόντων καὶ φθειρόντων καὶ διαβολὰς ποιούντων· εἴρηται δὲ παρόσον ἡ Δηϊάνειρα πέπλον ἔπεμψεν Ἡρακλεῖ, ὅφ' οὗ καυθεὶς ἐφθάρη. Ἡρακλέους γὰρ τοὺς Κενταύρους καταπολεμήσαντος, εἷς ἐξ αὐτῶν Νέσσος ὀνομαζόμενος διαφυγὼν ἦκεν ἐπὶ ποταμὸν Εὐήνον, ἐν ᾧ καθεζόμενος τοὺς παριόντας διεπόρθημεν. Ἀπερχόμενος δὲ Ἡρακλῆς πρὸς Κήϋκα εἰς Τραχῖνα ἦκε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ Δηϊάνειραν. Αὐτὸς μὲν οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διήει· Δηϊάνειραν δὲ μισθὸν αἰτήθεις, ἐκέλευε Νέσσω διακομίζειν. Ὁ δὲ διαπορθεύων ἐπεχείρει βιάζεσθαι· τῆς δὲ ἀνακραγούσης αἰσθόμενος Ἡρακλῆς ἐτόξευσε Νέσσον εἰς τὴν καρδίαν. Οὗτος δὲ μέλλων τελευτᾶν προσκαλεσάμενος Δηϊάνειραν εἶπεν, εἰ θέλοι φίλτρον πρὸς Ἡρακλέα ἔχειν, τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα ἐκμάξασθαι. Ἡ δὲ ποιήσασα τοῦτο, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. Ἀπελθὼν οὖν Ἡρακλῆς εἰς Τραχῖνα, κάκειθεν στρατευσάμενος ἐπὶ τὴν Οἰχαλίαν, τὴν πόλιν αἰρεῖ. Καὶ ληΐσας ταύτην, ἦγεν Ἰόλην αἰχμάλωτον. Μέλλων δὲ τῷ Διὶ χαριστήρια θύειν, ἔπεμψε πρὸς Δηϊάνειραν λαμπρὰν ἐσθῆτα ζητῶν. Μαθοῦσα δὲ Δηϊάνειρα τὰ περὶ τὴν Ἰόλην, καὶ δεῖσασα μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα ταῖς ἀληθείαις φίλτρον

εἶναι τὸ ρυέν αἷμα Νέσσου, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. Ἐνδυσάμενος οὖν Ἡρακλῆς ἔθυσεν. Ὡς δὲ θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος ὁ τῆς ὕδρας ἰὸς τοῦ χρωτὸς καθήπτετο, τὸν χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι. συναπεσπῶντο δὲ καὶ αἱ σάρκες αὐτοῦ. Τοιαύτη συμφορὰ κατασχεθεὶς Ἡρακλῆς, εἰς Τραχῖνα πρὸς Δηϊάνειραν κομίζεται. Αὕτη μὲν οὖν αἰσθομένη τὸ γεγονός ἐαυτὴν ἀνῆρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ὑλλῳ, ὃς ἦν ἐκ Δηϊανείρας αὐτῷ παῖς πρεσβύτερος, Ἰόλην γῆμαι, παρεγένετο εἰς Οἶτην ὄρος, ἔνθα πυρὰν ἔνησεν, ἣς ἐπιβάς, ὑφάπτειν ἐκέλευσε. Μηδενὸς δὲ τῶν σὺν ἐκείνῳ τοῦτο πράττειν ἐθέλοντος, Ποίας παριῶν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων, τὴν πυρὰν ὑψήψεν· καὶ τούτῳ τὰ τόξα Ἡρακλῆς ἐδωρήσατο. Καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι. Αἷματι κλαίειν : κατὰ ὑπερβολὴν, οὐ δάκρυσιν ἀλλ' αἷμασι κλαίειν. ^[35]

- 1 35 Αἰρουῦντες ἡρήμεθα : ἐπὶ τῶν ἐλπισάντων κρατεῖν τινων καὶ ὑπ' ἐκείνων ἀλόντων. Αἱ Χάριτες γυμναί : ἦτοι ὅτι δεῖ ἀφειδῶς καὶ φανερώς χαρίζεσθαι· ἢ ὅτι οἱ ἀχάριστοι τὸν ἑαυτῶν κόσμον ἀφῆρηνται.
- 1 37 Αἱ Ἰβύκου γέρανοι : ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκῆτως ἀφ' ὧν ἡμάρτον κολασθέντων. Ἰβυκος γὰρ ὑπὸ ληστῶν ἀναιρούμενος καὶ γεράνους ὑπεριπταμένας ἰδὼν ἐμαρτύρατο. Χρόνου δὲ προϊόντος οἱ λησταὶ ἐν θεάτρῳ θεώμενοι γεράνους ἵπταμένας πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, Αἱ Ἰβύκου γέρανο ι . Εἴτα ἐκ τούτου ἀλόντες ἐκολάσθησαν. Αἰγιαλῷ λαλεῖς : ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων. ^[5]
- 1 38 Ὅμοια δὲ αὕτη καὶ τῇ, Ἀνέμῳ διαλέγῃ . Αἰθέρα νήνεμον ἐρέσσειν : ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.
- 1 40 Ἄφ' Ἑστίας ἀρχόμενοι : μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ δρωμένων. Ἔθος γὰρ ἦν τῇ Ἑστίᾳ τὰς ἀπαρχὰς ποιεῖσθαι. Ἀἶδος κυνῇ : πρὸς τοὺς ἐπικρύπτοντας ἑαυτοὺς διὰ τινων μηχανημάτων.
- 1 41 Τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ Αἰδου κυνῇ, ἥ Περσεὺς χρησάμενος τὴν Γοργόνα ἐδειροτόμησεν. Ἡ δὲ ἱστορία ἔχει οὕτως. Ἀκρισίῳ περὶ παίδων γενέσεως ἀρρένων χρηστηριαζομένῳ, ὁ θεὸς ἔφη γενέσθαι παῖδα ἐκ τῆς θυγατρὸς, ὃς αὐτὸν ἀποκτείνει. Δεῖσας δὲ ὁ Ἀκρίσιος, ὑπὸ γῆν θάλαμον χάλκεον κατασκευάσας, Δανάην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἐφρούρει. Ταύτης ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς, καὶ εἰς χρυσὸν μεταμορφωθείς, διὰ τῆς ὀροφῆς εἰς τοὺς αὐτῆς κόλπους ἐρρύη. Αἰσθόμενος δὲ ὁ Ἀκρίσιος ἐξ αὐτῆς γεγεννημένον Περσέα, μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα βαλὼν ἐρρίψεν αὐτὴν εἰς θάλασσαν. Προσενεχθείσης δὲ τῆς λάρνακος ἐν Σερίφῳ νήσῳ, Δίκτυς ἄρας ἀνέτρεφε Περσέα. Βασιλεύων δὲ τῆς Σερίφου Πολυδέκτης ἀδελφὸς Δίκτυος, Δανάης ἐρασθεὶς, καὶ ἡνδρωμένου Περσέως μὴ δυνάμενος τελέσαι τὸν ἔρωτα, συνεκάλει τοὺς φίλους, μεθ' ὧν καὶ Περσέα, λέγων, ἔρανον συνάγειν ἐπὶ τοὺς Ἱπποδαμείας τῆς Οἰνομάου γάμους. Τοῦ δὲ Περσέως εἰπόντος καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τῆς Γοργόνης οὐκ ἀντερεῖν, παρὰ μὲν τῶν ἄλλων ἦρτησεν ἵππους, παρὰ δὲ τοῦ Περσέως οὐ λαβὼν τοὺς ἵππους, ἐπέταξε τῆς Γοργόνης τὴν κεφαλὴν κομίζειν. Ὁ δὲ Ἑρμοῦ καὶ Ἀθηνᾶς προκαθηγουμένων ἐπὶ τὰς Φόρκου παραγίνεται θυγατέρας, Ἐνυῶ, Περμηνιδῶ καὶ Δεινῶ. Ἦσαν δὲ αὗται γραῖαι ἐκ γενετῆς, ἕνα τε ὀφθαλμὸν αἱ τρεῖς καὶ ἕνα ὀδόντα εἶχον, καὶ ταῦτα παρὰ μέρος ἀλλήλαις ἡμειβον. Ὡν κυριεύσας ὁ Περσεὺς, ὡς ἀπῆτουν, ἔφη δώσειν, ἂν ὑφηγήσωνται τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὰς Νύμφας φέρουσαν. Αὗται δὲ αἱ Νύμφαι πτηνὰ εἶχον πέδιλα, καὶ τὴν κίβισιν, ἣν φασιν εἶναι πῆραν· εἶχον δὲ καὶ τὴν Ἀἶδος κυνῆν, ἣν ὁ ἔχων οὐς μὲν ἤθελε ἔβλεπεν, ὑπ' ἄλλων δὲ οὐχ ὥρατο. Ἀπελθὼν οὖν ὁ Περσεὺς, καὶ ἀναλαβόμενος ταῦτα, πτηνὸς διὰ τῶν πεδίων πρὸς τὰς Γοργόνας ἐφέρετο. Ἦσαν δὲ αἱ Γοργόνες ἀδελφαὶ τρεῖς, Εὐρυάλη, Σθενώ, Μέδουσα· κεφαλὰς μὲν ἔχουσαι περιεσπειραμένας φολίσσι δρακόντων, ὀδόντας δὲ μεγάλους ὡς συῶν, καὶ χεῖρας καὶ πτέρυγας δι' ὧν ἐφέροντο· τοὺς δὲ ἰδόντας, λίθους ἐποίουν. Μόνη δὲ τῶν τριῶν θνητὴ ἦν ἡ Μέδουσα. Πρὸς ταύτην ὁ Περσεὺς ἀπεστραμμένος, καὶ βλέπων εἰς ἀσπίδα χαλκῆν, δι' ἣς τὴν εἰκόνα τῆς Γοργόνης

ἔβλεπε, τὴν χεῖρα ἔτεινεν, Ἀθηνᾶς αὐτὴν κατευθυνούσης. Καὶ κατατομηθείσης τῆς Μεδούσης, αἱ ταύτης ἀδελφαὶ ἀναπτᾶσαι τὸν Περσέα ἐδίωκον. Συνιδεῖν δὲ αὐτὸν μὴ δυνάμεναι διὰ τὴν κυνῆν, ὑπέστρεψαν. Περσεὺς δὲ παραγενόμενος εἰς Σέριφον, καὶ καταλαβὼν Πολυδέκτην συγκαλέσαντα τοὺς φίλους αὐτοῦ πρὸς τὰ βασιλεία, ἀπεστραμμένους τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνης ἔδειξε· τῶν δὲ ἰδόντων ἕκαστος ἀπελιθώθη. Καὶ καταστήσας τῆς Σερίφου βασιλέα Δίκτυν τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνης Ἀθηνᾶ διδώσι, τὴν δὲ κυνῆν Ἑρμῇ, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν· ὁ δὲ πάλιν ἀπέδωκε ταῖς Νύμφαις. ^[45]

1 41 (50) Ἀναλαβόμενος οὖν Περσεὺς τὴν μητέρα πρὸς Ἄργος ἔσπευδεν, ἵνα τὸν Ἀκρίσιον θεάσῃται. Ὁ δὲ τοῦτο μαθὼν καὶ δεδοικῶς τὸν χρησμὸν, ἀπολιπὼν Ἄργος εἰς Λάρισσαν παραγίνεται. Τοῦ δὲ τῶν Λαρισαίων βασιλέως γυμνικὸν ἀγῶνα διατιθέντος ἐπὶ κατοικομένῳ τῷ πατρὶ, παρεγένετο καὶ ὁ Περσεὺς ἀγωνίσασθαι θέλων. Ἀγωνιζόμενος δὲ πένταθλον τὸν δίσκον ἐπὶ τὸν Ἀκρισίου πόδα βαλὼν ἀπέκτεινεν αὐτόν. Καὶ οὕτω πέρας εἴληφεν ὁ χρησμὸς. Αἶξ οὐπω τέτοκεν, ἔριφος δ' ἐπὶ δώματι παίζει· ἐπὶ τῶν οὐπω τεχθέντων καὶ ὁμοίως λεγομένων. ^[60]

1 43 Αἰάντειος γέλως· ἐπὶ τῶν παραφρόνως γελόντων. Ὁ Αἴας γὰρ παραφροσύνην νοσήσας καὶ μανεῖς διὰ τὸ προτιμηθῆναι τὸν Ὀδυσσεά εἰς τὴν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων κατοχὴν, κατὰ τῶν Ἑλλήνων ξιφῆρης ὥρμησε καὶ κατὰ τῶν βοσκημάτων προνοίᾳ θεῶν τραπεῖς ὡς Ἀχαιοὺς ταῦτα φρονεῦει. Δύο δὲ μεγίστους κριοὺς κατασχὼν ὡς Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον δέσμευσας ἐμάστιξε καὶ κατεγέλα τούτων μαινόμενος. Ὑστερον δὲ σωφρονήσας ἑαυτὸν κτείνει. Ἄχρι κόρου· παροιμία ἦν, ὅτι, ἄχρι κόρου ἐκεῖνος ἀναίσθητος ἐστίν· καί· οὗτος ἄχρι κόρου ἐφενάκισε ν. ^[5]

1 45 Ἄειδε τὰ Τέλληνος· ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν τίθεται ἡ παροιμία. Τέλλην γὰρ αὐλητὴς ἐγένετο καὶ μελῶν ποιητής, παίγνιά τε κατέλιπεν εὐρυθμότατα καὶ χάριν ἔχοντα πλείστην καὶ σκώμματα κομψότατα. Αἰθίοπα σμήχων· ἐπὶ τῶν μάτην ἀνήνυτον ἔργον ἐπιτελούντων.

1 47 Αἰσώπειον αἶμα· ἐπὶ τῶν δυσαπονίπτοις ὀνειδέσι καὶ κακοῖς συνεχομένων· ἐπειδὴ τοῖς [Δελφοῖς] ἀδίκως τὸν Αἴσωπον ἀνελουῖσιν ὠργίσθη τὸ δαιμόνιον· καὶ διὰ τοῦτο τὴν Πυθίαν φασὶν ἀνηρηκέσθαι αὐτοῖς, ἰλάσκεσθαι τὸ ἐπὶ Αἰσώπῳ μύσος. Οὕτω γὰρ θεοφιλὴς ἐγένετο ὁ Αἴσωπος, ὡς μυθεύεται αὐτὸν ἀναβιῶναι ὡς Τυνδάρεων καὶ Ἡρακλῆν καὶ Γλαῦκον. Αἰγιέες οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων. ^[5]

1 48 Οἱ γὰρ Αἰγίεις οἱ ἐν Ἀχαΐᾳ νικήσαντες Αἰτωλοὺς τὴν Πυθίαν ἐξηρώτων, τίνες εἰσὶ κρείττονες τῶν Ἑλλήνων· ἡ δὲ εἶπεν, Ὑμεῖς δ' Αἰγιέες οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτο ι. Ἀκαρπότερος εἶ Ἀδώνιδος κήπων· ἐπὶ τῶν μηδὲν γενναῖον τεκεῖν δυναμένων εἴρηται ἡ παροιμία· μέμνηται αὐτῆς Πλάτων ἐν Φαίδρῳ. ^[5]

1 49 Γίνονται δὲ οὗτοι οἱ κῆποι τοῦ Ἀδώνιδος εἰς ἀγγεῖα κεράμεια σπειρόμενοι ἄχρι χλόης μόνης· ἐκφέρονται δὲ ἅμα τελευτῶντι τῷ θεῷ καὶ ῥίπτονται εἰς κρήνας. Ἀκαιρος εὖνο ι' οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει· ταύτην φασὶν Ἰππόλυτον εἶπεῖν πρὸς Φαίδραν φάσκουσιν φιλεῖν τε καὶ στέργειν αὐτὸν μάλιστα ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους. ^[5]

1 51 Ἀκάνθιος τέττιξ· ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων λέγεται, παρόσον οἱ ἀκάνθιοι τέττιγες οὐκ ἄδουσιν. Ἀκεσίας ἰάσατο· ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰωμένων.

1 52 Ὀλην δὲ Ἀριστοφάνης ἐν τετραμέτροις ἐκφέρει λέγων, Ἀκεσίας τὸν πρωκτὸν ἰάσατο ο. Ἀκεσίας γὰρ τις ἐγένετο ἰατρὸς ἀφυῆς, ὃς τὸν πόδα τινὸς ἀλγοῦντος κακῶς ἐθεράπευσεν. Ἀκκῶ· ἐπὶ τῶν μωραίνοντων. ^[5]

1 53 Ἡ γὰρ Ἀκκῶ γυνὴ γέγονεν ἐπὶ μωρία διαβεβοημένη, ἣν φασιν ἐσοπτριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἐτέρᾳ διαλέγεσθαι· ἔνθεν καὶ τὸ Ἀκκίζεσθαι περὶ ταύτην λελέχθαι. Ἄκουε τοῦ τὰ τέσσαρα ᾧτα ἔχοντος· ἐπὶ τῶν ἀπειθούντων.

- 1 54 Χρησμός γάρ ἐδόθη Ἐντίμῳ τῷ Κρητὶ καὶ Ἀντιφίμῳ τῷ Ῥοδίῳ, φυλάξασθαι τὸν τετράωτον· ἦν δὲ οὗτος ληστής Φοῖνιξ· οἱ δὲ τοῦ χρησμοῦ ἀμελήσαντες ἀπώλονται. Ἡ ἐπὶ τοῦ πολλὰ ἰδόντος καὶ πολλὰ ἀκούσαντος, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν. Ἄλλοι δὲ, τὴν παροιμίαν παραγγέλλειν τῶν ἀληθευόντων ἀκούειν· οὐδεὶς γὰρ ἀψευδέστερος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν τετράχειρα καὶ τετράωτον ἰδρύσαντο Λακεδαιμόνιοι, ὡς φησι Σωσίβιος, ὅτι τοιοῦτος ὤφθη τοῖς περὶ Ἀμύκλαν μαχομένοις. Ἀκίνητα κινεῖν : καθ' ὑπερβολὴν, ὅτι μὴ δεῖ κινεῖν μήτε βωμούς, μήτε τάφους ἢ ἡρώα. ^[10]
- 1 56 Ἀκεσέως καὶ Ἑλικῶνος ἔργα : ἐπὶ τῶν θαύματος ἀξίων. Οὗτοι γὰρ πρῶτοι τὸν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς πέπλον ἐδημιούργησαν, ὁ μὲν Ἀκεσεὺς γένος ὦν Παταρεῖς, ὁ δὲ Ἑλικῶν Καρύστιος. Ἄκρον λάβε , καὶ μέσον ἔξεις : ἐπὶ τῶν δυσφράστων καὶ δυσνοήτων.
- 1 57 Οἱ γὰρ τὴν Αἴγιναν οἰκῆσαντες, πολέμῳ ἐκπεσόντες τῆς πατρίδος, ἐχρήσαντο τῷ θεῷ· ὁ δὲ τὸ εἰρημένον αὐτοῖς ἀνέϊλεν· οἱ δὲ συμβαλόντες τὸν χρησμόν, ἀκρωτήριόν τι κατασχόντες κατὰ μέσον ὥκησαν. Ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς αἰτίας ὅταν τι δυσνόητον θέλωμεν αἰνίττεσθαι, χρώμεθα τῷ προειρημένῳ. Ἀκόνην σιτίζειν : ἐπὶ τῶν τροφῇ μὲν πολλῇ χρωμένων, μηδὲν δὲ εἰς τὸ σῶμα ἐπιδιδόντων. ^[5]
- 1 59 Ἀκέφαλος μῦθος : ἐπὶ τῶν ἀτελεῖ λεγόντων. Πλάτων· Ἐὰν μῦθον ἀκέφαλον ἐκὼν καταλίποιμι . Ἀκαρπότερος ἀγρίππου : ἐπὶ τῶν πάνυ πενομένων εἴρηται.
- 1 60 Λάκωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν ἀγριππον καλοῦσιν. Ἀκρῷ ἄψασθαι τῷ δακτύλῳ : ἐπὶ τῶν οὐκ ἀκριβῶς ἡσκημένων· οἷον· Οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀκρῷ τῷ δακτύλῳ ἀψάμενο ς .
- 1 62 Ἄλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν : ἐπεὶ τῷ τοῖς κοινωνήσας τούτων φίλοις χρῆσθαι δεῖ. Ἄλμῃ οὐκ ἔνεσ τ' αὐτῷ : ἐπὶ τοῦ ἀλυκοῦ καὶ ἀηδοῦς κατ' εἰρωνείαν εἴρηται.
- 1 64 Ἄλ λ' ὥσπερ ἥρωες ἐν ἀσπίδι ξενίσαι σε βούλομαι : ἐπὶ τούτων εἴρηται, οἱ τοῖς αὐτῶν ἔργοις ἢ τέχναις χρώμενοι τοὺς φίλους εὐεργετοῦσι· παρόσον οἱ ἥρωες τὸ παλαιὸν ἔνοπλοι ὄντες ἐξενίζοντο. Ἄλλοι κάμον , ἄλλοι ὤναντο : ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα κληρονομησάντων τὰ ἀλλότρια.
- 1 66 Ἄλ λ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμόν σε βουλευεῖν : ὅτι μὴ χρὴ ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασι βουλευέσθαι, ἀλλὰ πρὸ τῶν πραγμάτων· παρόσον καὶ οἱ τὰ ἱερεῖα προσάγοντες πρὸ τοῦ καλλιερεῖσαι βουλεύονται. Ἄλ λ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ : πάγαις ἀλώσεται λείπει· παρόσον ἅπαξ διαφυγοῦσα πάγας, δεύτερον οὐκ ἐμπεσεῖται.
- 1 67 Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πονηρὸν συκοφάντην ἐκφυγόντων. Ἀλεκτρυόνων μέμφεσθαι κοιλίαν : ἐπὶ τῶν περὶ τὸν βίον πολυτελῶν καὶ ἀβροδιαίτων.
- 1 69 Ἄλλο γλαυῆξ , ἄλλο κορώνη φθέγγεται : ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἐριζόντων· ἤτοι ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις οὐ συμφωνούντων. Ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα : ἐπὶ τῶν ἐξαπατᾶν ἐγχειρούντων τοὺς ὁμοίους.
- 1 71 Ἀλώπηξ οὐ δωροδοκεῖται : ἐπὶ τῶν οὐ ῥαδίως δώροις ἀλικομένων. Ἄλλως ἄδεις : ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.
- 1 73 Ἄλλοισι μὲν γλῶττα , ἄλλοισι δὲ γόμφιοι : παρόσον οἱ μὲν λάλοι, οἱ δὲ φάγοι. Ἄλλα μὲν Λεύκων λέγει , ἄλλα δὲ Λεύκωνος ὄνος φέρει : λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν ἀσυμφώνως τοῖς ἔργοις τοὺς λόγους παρεχομένων.
- 1 74 Λεύκων γάρ τις γεωργὸς μέλιτος ἀσκούς εἰς φορμούς ἐμβαλὼν, ἐκόμιζεν Ἀθήναζε. Κριθὰς οὖν τοῖς φορμοῖς ἐμβαλὼν, ὡς ὑπὲρ κριθῶν ὀλίγον εἰσπραχθισόμενος τέλος, ἐκόμιζε. Τοῦ δ' ὄνου πεσόντος, οἱ τελῶναι βοηθῆσαι βουλόμενοι, ἔμαθον ὅτι μέλι ἐστὶ, καὶ ἀπηνέγκαντο αὐτὸ ὡς

ἀτελώνητον. Ἄλλην μὲν ἐξηγντοῦμεν , ἡ δ' ἐπεισρέει : ἐπὶ τῶν πονούντων καὶ οὐδὲν πλέον ἀνυόντων. ^[5]

- 1 75 Ἐπειδὰν γὰρ τῆς νεῶς ρεύουσης ἐξαντλῶσι τὸ ἐν τῇ ἀντλία ὕδωρ καὶ πλέον εἰσρέῃ, μάτην πονεῖν οἱ ναῦται δοκοῦσιν. Ἀμεινόνων οἰωνῶν τυχεῖν : ἐπὶ τῶν ἐκ κακῶν εἰς ἀγαθὰ μεταβαίνόντων.
- 1 77 Ἄ μ' ἔπος , ἄ μ' ἔργον : ἐπὶ τῶν ταχέως τε καὶ ὀξέως ἀνυομένων. Ἀμελοῦς γωνία : ἐπὶ τῶν ἀργῶς καὶ ῥαθύμως καθημένων.
- 1 78 Ἔστι δὲ καὶ χωρίον Λιβύης Ἀμελοῦς γωνία καλούμενον. Ἀμουσότερος Λειβηθρίων : ἐπὶ τῶν ἀμούσων καὶ ἀπαιδευτών.
- 1 79 Λειβήθριοι γὰρ ἔθνος Πιερίκον ἐστίν, οὔτε μέλους ἀπλῶς οὔτε ποιήματος ἔννοιαν λαμβάνον. Λέγονται δὲ ἀμουσότατοι εἶναι, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς ὁ τοῦ Ὀρφέως ἐγένετο θάνατος. Ἄμμον μετρεῖν : ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνεφίκτων. ^[5]
- 1 81 Ἄ μ' ἡλέηται , καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις : ἐπὶ τῶν εὐεργετουμένων καὶ παραχρῆμα τῆς χάριτος ἐπιλανθανομένων. Ἄμμες πο τ' ἡμεῖς : λακωνικὴ ἢ παροιμία.
- 1 82 Οἱ γὰρ πρεσβύτεροι ἐν Λακεδαίμονι χορεύοντες τοῦτο ἐπέλεγον, Ἄμμες πο τ' ἡμεῖς ἄντι τοῦ, Ἡμεῖς ποτε ἦμεν. Ἄμας ἀπήτουν , οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας : ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν ἀπαιτουμένων, ἄλλα δὲ μὴ ἔχειν ἀρνούμενων.
- 1 84 Ἄν μὴ παρῇ κρέας , τάριχον στερκτέον : παρεγγυᾷ ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι. Ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται : Ἄνῃρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον : ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ὀφειλόντων ἕκαστα πράττειν.
- 1 87 Ἄνδρι Λυδῷ πράγμα τ' οὐκ ἦν , ἀλλ' αὐτὸς ἐξελθὼν ἐπρίατο : ἐπὶ τῶν κακὰ ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων παρόσον Κροῖσος πολέμιον ἑαυτῷ ἐπεσπάσατο Κῦρον. Ἀντὶ πέρκης σκορπίον : ἐπὶ τῶν τὰ χεῖρῳ αἰρουμένων ἀντὶ βελτιόνων.
- 1 89 Ἄνεωγμέναι Μουσῶν θύραι : ἐπὶ τῶν ἐξ ἐτοίμου λαμβανόντων τὰ κάλλιστα τῶν ἐν παιδείᾳ. Ἄνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι : ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς κακοῖς μηδεμίαν εὕρισκόντων βοήθειαν φευγόντων τῶν φίλων.
- 1 91 Ἄνθρωπος ἀνθρώπου δαιμόνιον : ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκῆτως ὑπὸ ἀνθρώπου σωζομένων ἢ καὶ διὰ τινὰ εὐδαιμονούντων. Ἄν οἶνον αἰτῇ , κόνδυλον αὐτῷ δίδου : ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν αἰτούντων, δεινὰ δὲ λαμβανόντων.
- 1 92 Ἡ δὲ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος, παρόσον αἰτήσας οἶνον τὸν Ὀδυσσεά, τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερήθη. Ὀδυσσεά γὰρ ἐν τῷ σπηλαίῳ κατασχὼν ὁ Κύκλωψ καὶ τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ ἀρξάμενος κατεσθίειν, οἶνον παρ' αὐτοῦ λαβὼν ἔπιε καὶ ταύτην αὐτῷ τὴν χάριν δίδωσιν, ὕστατον αὐτὸν καταφαγεῖν· μεθυσθεὶς δὲ μετὰ τὸ πιεῖν καὶ ὑπνώττων παρ' ἐκείνου ἐξετυφλώθη. Ἄν ἡ λεοντῇ μὴ ἐξίκηται , τὴν ἄλωπεκὴν πρόσαψον : ἂν μὴ φανερώς δύνῃ βλάψαι, πανουργία χρῆσαι. ^[5]
- 1 93 Ἄν μὴ κατὰ ῥώμην τὸ προκείμενον ἐξανύοιτο, μηχανῇ καὶ τέχνῃ περαινέσθω τὸ λειπόμενον. Τάττεται ἢ παροιμία ἐφ' ᾧ σοφία μᾶλλον ἢ τῇ δυνάμει προσήκει χρῆσθαι, ὥς ὁ ποιητὴς φησι, Ἡ δόλ ω , ἡ ἐ βίηφι ἢ ἀμφαδὸ ν , ἡ ἐ κρυφῆδὸ ν . Ἀντιπελαργεῖν : ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀνταποδιδόντων. ^[5]
- 1 94 Λέγονται γὰρ οἱ πελαργοὶ γεγηρακότας τοὺς γονεῖς τρέφειν, καὶ μὴ δυναμένων ἵπτασθαι, φέρειν ἐπὶ τῶν ὥμων. Ἀνίπτοις ποσὶν ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ στέγος .
- 1 95 ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπὶ τινὰ ἔργα καὶ πράξεις ἀφικομένων. Ἄνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον : ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν χρησιμευόντων, παρόσον ἅπαν τὸ σῶμα τῶν γερόντων ἀσθενές.

- 1 97 Ἄνδρὸς γέροντος μήπο τ' ἐς πυγὴν ὄραϊν : ἐπὶ τῶν πρὸς ἔνια μὴ χρησίμων. Ἄντλεῖν ἀμφοτέραις : λείπει τὸ χερσὶ ν .
- 1 98 Ἐπὶ τῶν σπουδῇ τι ποιούντων. Ὅμοιά τῃ, Πάντα κάλων σεῖ ε . Ἀνέμους γεωργεῖς : πρὸς τοὺς πονοῦντας καὶ μηδενὸς μεταλαγχάνοντας.
- 1 99 Ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος πάντα μὲν φύει καὶ αὖξει, οὐδενὸς δὲ τυγχάνει, ἢ μόνην ἄχνην ἀποφέρεται. Ἄντὶ κακοῦ κυνὸς ὅν ἀπαιτεῖς : ἐπὶ τῶν καλὰ ἀντὶ τῶν κακῶν ἀπαιτούντων.
- 2 1 Ἄνθρακες ὁ θησαυρὸς πέφηνεν : ἐπὶ τῶν ἐφ' οἷς ἤλπισαν διαψευσθέντων. Μέννηται αὐτῆς Λουκιανός· Τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκεῖν ο , ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφυκ ε . Καὶ πάλιν, Ἄνθρακάς μου τὸν θησαυρὸν ἀπέφηνα ς . Ἄξιος τοῦ παντός : ἐπὶ τῶν σφόδρα τιμίων. ^[5]
- 2 3 Ἄξιος εἶ τῆς ἐν Ἄργει ἀσπίδος : ἐπὶ τῶν αἰδημόνων καὶ εὐγενῶν. Παρόσον οἱ ἐν Ἄργει ἀνύβριστοι παῖδες καὶ καθαροὶ κατὰ τι νόμιμον καὶ παλαιὸν γέρας τὰς ἀσπίδας φοροῦντες πομπεύουσιν. Ἄξιοι τριχός : ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων· παρόσον ἡ θριξ οὐδενὸς ἀξία.
- 2 5 Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππος ὥρουσεν : ἐπὶ τῶν ἀπὸ εὐτελῶν ἐπὶ τὰ μείζω μεταπηδόντων. Ἄπληστος πίθος : ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐσθιόντων καὶ γαστριμαργούντων.
- 2 6 Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ μύθου τοῦ περὶ τὰς Δαναΐδας, καὶ τοῦ πίθου εἰς ὃν ἀνιμῶσαι ὕδωρ βάλλουσι. Λέγεται γὰρ οὗτος ὁ πίθος ἐν Ἄιδου εἶναι οὐδέποτε πληρούμενος· πάσχουσι δὲ περὶ αὐτὸν αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί· καὶ κόραι δέ, ἃς Δαναΐδας λέγουσιν, πληροῦσαι ἐν κατεαγόνσιν ἀγγείοις ὕδωρ πρὸς αὐτὸν φέρουσι τετρημένον. Δύναται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἐπ' αὐτοῦ λέγεσθαι τοῦ Ἄιδου, ὅτι πολλῶν πάντοτε θνησκόντων οὐδέποτε πληροῦται. Ἡ δὲ αἰτία, δι' ἣν αἱ Δαναΐδες κατεκρίθησαν τὴν τιμωρίαν ταύτην, οὕτως ἔχει. Αἴγυπτος καὶ Δαναὸς ἀδελφοὶ ὄντες τῆς τῶν Μελαμπόδων ἐκράτουν γῆς, ἥτις νῦν Αἴγυπτος καλεῖται. Σχόντος δὲ Δαναοῦ θυγατέρας πεντήκοντα, καὶ Αἰγύπτου υἱοὺς πεντήκοντα, Δαναὸς τοὺς παῖδας τοῦ Αἰγύπτου δεδοικῶς στασιάσαντας περὶ τῆς ἀρχῆς, ἀναλαβόμενος τὰς θυγατέρας εἰς Ἄργος ἀφίκετο, κάκεϊ κατώκισεν. Ὑστερον δὲ οἱ τοῦ Αἰγύπτου παῖδες πρὸς Δαναὸν ἐλθόντες, τῆς τε ἔχθρας παύσασθαι παρεκάλουν, καὶ τὰς θυγατέρας πρὸς γάμον λαβεῖν ἠξίουσαν. Ὁ δὲ μνησικακῶν αὐτοῦ περὶ τῆς φυγῆς, ὡμολόγει τοὺς γάμους καὶ διεκλήρου τὰς κόρας. Ὡς δὲ ἐκκληρώσατο τοὺς γάμους, ἐστίασας ἐγχειρίδια δίδωσι ταῖς θυγατράσιν. Αἱ δὲ κοιμωμένους τοὺς νυμφίους ἀπέκτειναν, πλὴν Ὑπερμήστρας. Αὕτη γὰρ Λυγκέα διέσωσε, παρθένον αὐτὴν φυλάζαντα. Λέγεται οὖν διὰ τοῦτο τὰς Δαναΐδας, ἄνευ Ὑπερμήστρας, ἐν Ἄιδου κατακριθῆναι εἰς τετρημένον πίθον ὕδωρ ἀντλεῖν. Ἀπὸ βαλβίδος : οἷον ἀπ' ἀρχῆς χρὴ ἀγαθὸν εἶναι, ἢ τεχνίτην, ἢ κοινῶς ἐπὶ πάντων. ^[25]
- 2 8 Ἀπῆντησε κεραυνοῦ βολὴ πρὸς ὑπέρτατον ἄτης : ἐπὶ τῶν πασχόντων ἄξια ὧν ἔδρασαν. Ἄπαντα τοῖς σοφοῖσιν εὐκόλα : ἐπὶ τῶν διὰ φρονήσεως καὶ τῶν δυσκόλων περιγινομένων.
- 2 10 Ἀττικὸς εἰς λιμένα : ἡ παροιμία ἐστὶ ἐπὶ τῶν [ἐν τοῖς λιμέσι] τὴν ἀνδρείαν ἐπιδεικνυμένων. Οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ναῦται ὅποτε καταπλέοιεν οἴκαδε, προθυμότερον ἤλαυνον τοῖς οἰκέοις ἐπιδεικνύμενοι. Ἄν τ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα δῆσαν Ἀχαιοί : αὕτη κατὰ τῶν ἀχαρίστων λέγεται.
- 2 11 Φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Μαίσωνος τοῦ Μεγαρέως πεποιῆσθαι. Ἀλῶνητον ἀνδράποδον : ἴσον τῷ, βάρβαρον καὶ εὐτελές.
- 2 12 Εἰς τὴν μεσόγειον γὰρ ἀναβάντες οἱ ἔμποροι ἐκόμιζον ἄλας, ἀνθ' ὧν τοὺς οἰκέτας ἐλάμβανον. Ὅθεν καὶ ὁ κωμικὸς φησὶ· Θραξ εὐγενὴς εἶ πρὸς ἄλας ἡγορασμένο ς . Αἱ Χάρητος ὑποσχέσεις : ἐπὶ τῶν προχείρως ἐπαγγελλομένων πολλά. ^[5]
- 2 13

Χάρης γὰρ ἐγένετο στρατηγὸς Ἀθηναῖος προθύμως ἐπαγγελλόμενος. Ἀλιεὺς πληγεὶς νοῦν οἷσι : αὕτη παραπλήσιόν τι λέγει τῷ Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω .

- 2 14 Ἀλιεὺς γὰρ, ὡς φασὶ, τοὺς ἀλίσκομένους ἐν τῷ λίνῳ ἰχθὺς μετεχειρίζετο, καὶ πληγεὶς ὑπὸ σκορπίου, ἔφη, Πληγεὶς νοῦν οἷσω, καὶ ταῖς χερσὶν οὐκέτι τῶν νεοθηρεύτων ἰχθύων ἤπτετο. Μέννηται αὐτῆς Σοφοκλῆς. Ἄειδε τὰ Τέλληνος : οὗτος ὁ Τέλλην ἐγένετο ἀνυπακούων καὶ μελῶν ἀνυποτάκτων ποιητής. ^[5]
- 2 15 Μέννηται αὐτοῦ Δικαίάρχος ὁ Μεσσήνιος. Ἀπώλεσας τὸν οἶνον ἐπιχέας ὕδωρ : ἐν Κύκλωπι δράματι Πολύφημος οὕτως πρὸς Ὀδυσσεά λέγει, ὅθεν εἰς παροιμίαν περιέστη.
- 2 17 Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγγρα : ταύτης μένηται Μένανδρος καὶ Σώφρων καὶ Ἀλεξίς. Λέγουσι δὲ ὅτι οἱ Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι πόλεμον ἔσχον πρὸς Κροτωνιάτας καὶ ἔπεμψαν εἰς Λακεδαιμόνα συμμαχίας δεόμενοι· οἱ δὲ ἀπεκρίναντο αὐτοῖς, ὅτι δύναμιν μὲν οὐ δώσουσι, τοὺς δὲ Διοσκούρους αὐτοῖς ἐπιπέμψουσιν. Ἀναστρέψαντες δὲ οἱ Λοκροὶ μάχης γενομένης ἐνίκησαν τοὺς Κροτωνιάτας, τῶν Διοσκούρων συλλαβομένων· τὴν δὲ νίκην ἐκ τοῦ αὐτομάτου φήμη τις ἦνεγκεν εἰς τὴν Λακεδαιμόνα, μηδενὸς ἀφιγμένου ἀγγέλου. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐλθόντες τινὲς ἀπήγγειλαν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ γεγενῆσθαι τὴν μάχην καὶ τὴν νίκην. Ἐπειδὴ οὖν τὰ παρὰ τῆς φήμης ἀγγελθέντα ὑπῆρχον ἀληθῆ, ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθῶν. Σάγγρα δ' ἔστι τόπος, ἐν ᾧ τὴν μάχην ἐνίκησαν οἱ Λοκροί. Αἶξ Σκυρία : Χρύσιππος φησὶν ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων τετάχθαι τὴν παροιμίαν· ἐπειδὴ πολλάκις τὰ ἀγγεῖα ἀνατρέπει ἡ αἶξ. ^[15]
- 2 18 Ἄλλοι δὲ φασὶν ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι, διὰ τὸ πολὺ γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἶγας. Μέννηται Πίνδαρος καὶ Ἀλκαῖος. Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἵενται : οὕτως Ἡράκλειτος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήϋκος τοῦ Τραχινίου, καὶ οὕτως εἰπόντος. ^[5]
- 2 19 Εὐπολις δὲ ἐν Χρυσῷ γένει ἐτέρως φησὶν ἔχειν τὴν παροιμίαν· Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαίτας ἵασιν . Καὶ ὁ Πλάτων ἐν τῷ Συμποσίῳ οὕτως αὐτῇ ἐχρήσατο. Ἀλῶν δὲ φόρτος ἔνθεν ἦλθεν ἐν θ' ἔβη : ἐπειδὴ τις, ὡς φασὶν, ἔμπορος ἔπλει τὴν ναῦν ἀλῶν πληρώσας ἀποκαθευδυσάντων δὲ τῶν ναυτῶν ἐπείσελθοῦσα ἡ θάλασσα τοὺς τε ἄλλας ἐξέτηξε καὶ τὴν ναῦν κατεπόντισεν. ^[5]
- 2 21 Ἀνεπαρίσταν : ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων καὶ μετατρεπομένων εἴρηται ἡ παροιμία. Ἐπειδὴ οἱ Πάριοι πολεμοῦμενοι ὑπὸ Ἀθηναίων καὶ ἀνοχὰς παρ' αὐτῶν αἰτήσαντες καὶ τυχόντες ἐπὶ ὑποσχέσει τοῦ παραδῶσιν τὴν πόλιν, εἴτα προσδοκήσαντες συμμαχίαν ἤξουν ποθὲν, ἔλυσαν τὰ ὁμολογούμενα. Ἀνθ' Ἑρμιόνος : εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς ἰκέτας· ἐπειδὴ ἐν Ἑρμιόνη τῆς Πελοποννήσου ἱερὸν ἦν Κόρης καὶ Δήμητρος, ἀσφάλειαν παρέχον τοῖς καταφεύγουσιν. ^[5]
- 2 22 Μέννηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. Ἀνερίναστος εἶ : τάττεται ἡ παροιμία παρ' Ἑρμίπῳ ἐν Στρατιώταις. ^[5]
- 2 23 Φασὶ δὲ ὅτι ἐρινεοῦ τῆς ὀλυνθηφόρου ἐν τῷ καρπῷ φύεται θηρία, ἃ προσαγορεύουσι ψῆνας. Τούτων οἱ γεωργοὶ λαβόντες ἀφάπτουσι τῶν κλάδων ταῖς συκαῖς, ὅπως αὐτῶν ὁ καρπὸς μὴ ἀπορῥέῃ. Ἐνδύομενον γὰρ εἰς τοὺς φήληκας τὸ θηρίδιον στερεοῖ τούτους καὶ πεπαίνει. Διόπερ ἐπὶ τῶν ἅπερ ἂν λάβωσι μὴ διακρατούντων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν. Ἀ φιλοχρηματία Σπάρταν ἔλοι , ἄλλο δὲ οὐδέν : αὕτη λέλεκται ἐπὶ τῶν ἐξ ἅπαντος κερδαίνειν προαιρουμένων. ^[5]
- 2 24 Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ χρημοῦ δοθέντος Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾧ ἔχρησε τότε ὁ θεὸς ἀπολεῖσθαι τοὺς Λακεδαιμονίους, ὅταν ἀργύριον καὶ χρυσίον τιμήσωσι. Μέννηται τοῦ χρημοῦ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ. Ἀθηνᾶ τὸν αἴλουρον : ἐπὶ τῶν κακῶς

συγκρινόντων τὰ κρείττονα τοῖς ἥττοσι διὰ σμικρὰν ὁμοιότητα ἢ παροιμία εἴρηται· ὥς εἴ τις διὰ γλαυκότητα τὸν αἴλουρον τῇ Ἀθηνᾶ συγκρίνοι. ^[5]

- 2 26 Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνα : ἐλλείπει τὸ κα θ ' ἐαυτοῦ ς . Λέγει δὲ Δοῦρις ὅτι ὅταν καθ' ἑαυτοὺς συλλεγέντες τινὲς πράττωσί τι, ἐπιλέγουσιν ἑαυτοῖς, Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνα. Αὐτῷ μελητέον , ἀλλ ' ἐπὶ τὸν οἶκον : μέμνηται αὐτῆς Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς, καὶ Πλάτων ὁ κωμικός.
- 2 27 Ἦν δὲ οὗτος ὁ οἶκος μέγας εἰς ὑποδοχὴν μισθουμένων. Ἀττικὸς πάροιχος : Δοῦρις [καὶ] περὶ αὐτῆς λέγει, ὅτι ἐπειδὴ Ἀθηναῖοι τοὺς περιιοκοῦντας αὐτοῖς καὶ γειτνιῶντας ἐξέβαλον, ἢ παροιμία ἐκράτησε.
- 2 28 Κρατερὸς δὲ ἀπὸ τῶν εἰς Σάμον πεμφθέντων Ἀθήνηθεν ἐποίκων τὴν παροιμίαν εἰρήσθαι. Ἀττικοὶ γὰρ μεταπεμφθέντες εἰς Σάμον κάκεῖ κατοικήσαντες τοὺς ἐγχωρίους ἐξέωσαν. Αὐτοὶ χελώνας ἔσθε θ ' οἵπερ εἴλετε : ἀλιεῖς ποτε χελώνας ἀνασπᾶσαντες διὰ τῶν δικτύων, διένειμον τοῖς παριοῦσιν. ^[5]
- 2 29 Οἱ δὲ μὴ βουλόμενοι λαμβάνειν εἶπον τοῖς ἀλιεῦσιν, Αὐτοὶ χελώνας ἔσθιετ ε , οἵπερ εἴλετ ε . Ὅθεν εἰς παροιμίαν ὁ λόγος περιέστη. Ἀσπένδιος κιθαριστής : Ζήνων ὁ Μύνδιος ἐπὶ τῶν φιλοχρημάτων φησὶ τετάχθαι τὴν παροιμίαν, λέγων· « Καθάπερ οἱ Ἀσπένδιοι τῶν κιθαριστῶν οὐδεμίαν φορὰν ἔξω φέρουσι , πάσας δὲ ἐν τῷ ὀργάνῳ , οὕτως καὶ ὁ φιλοχρήματος οὐδὲν τῶν πέλας ἔνεκα οἰκονομεῖ , ἔλκει δὲ ἐφ' ἑαυτὸν πάντ α. ^[5]
- 2 30 » Αὐτῷ κανῶ : αὕτη τάττεται κατὰ τῶν ἄρδην ὀτιοῦν λυμαινομένων.
- 2 31 Φησὶ γὰρ ὁ Δίδυμος ὅτι τὰ δεῖπνα ἐπὶ κανῶν ἐκομίζετο. Καθάπερ ἐν Γρυψὶ λέγει καὶ Πλάτων· Ἀνηρπάκα ς ' ἀπαξάπαν τ ' αὐτῷ κανῶ . Ἀφύα πῦρ : ἐπὶ τῶν τὸ τέλος ὀξὺ λαμβανόντων ἢ παροιμία, παρόσον καὶ τὴν ἀφύαν τάχιστα ἔψεσθαι συμβαίνει μόνον ἰδοῦσαν τὸ πῦρ. ^[5]
- 2 33 Ἀ φ ' ἵππων ἐ π ' ὄνους : τὴν παροιμίαν ταύτην ἐροῦμεν ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν σεμνῶν ἐπὶ τὰ ἄσεμνα ἠκόντων· οἷον ἀπὸ γραμματικῶν ἐπὶ πραγματικά, ἢ εἰς ἄλλο τι τῶν ἀτιμοτάτων. Ἀτρέως ὄμματα : οἷονεὶ ἄτρεπτα καὶ σκληρά.
- 2 34 Εἴρηται ἀπὸ τῆς Ἀτρέως παρανομίας, ὃς ὑπονοήσας ἐκ διαβολῆς τὸν ἀδελφὸν Θυέστην μοιχεύειν Ἀερόπην τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, τὰ τέκνα τοῦ Θυέστου συγκόψας καὶ ἐψήσας, δειπνοῦντι παρέθηκε τῷ πατρὶ, αἴσθησιν παρασχὼν τῆς συμφορᾶς ἐκ τοῦ τελευταῖα τὰ ἄκρα παραθεῖναι. Ἀφωνος Ἱππαρχίων : κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν δύο κιθαρωδοὶ διάσημοι ἐγένοντο, Ἱππαρχίων καὶ Ρουφῖνος. ^[5]
- 2 35 Καὶ δὴ ἀγῶνος ἐνστάντος πενταετηρικοῦ ἀγομένου ἐν Ἡλιουπόλει κατὰ τὸ ἔθος, Ἱππαρχίων ἀχανὲς ἔστη ταραχὴ τῇ περὶ τὸ θέατρον. Ἀρκτου παρούσης , ἵχνη μὴ ζήτηι : ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν εἴρηται ἢ παροιμία. ^[5]
- 2 36 Μέμνηται δὲ αὐτῆς Βακχυλίδης ἐν Παιᾶσιν. Αἰδεις ὥσπερ εἰς Δῆλον πλέων : ἐπὶ τοῦ ἀφροντίστου καὶ φιληδονοῦντος.
- 2 37 Εὐχερὴς γὰρ ὁ πρὸς τὴν Δῆλον πλοῦς, καὶ οἱ ἐκεῖσε καταίροντες ἀφροντίστως πλέοντες ἦδον. Ἄετοῦ γῆρας , κορύδου νεότης : παρόσον καὶ γηράσκων ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ παντὸς νεάζοντος ὄρνιθος.
- 2 38 Λέγεται δὲ τὸν βίον ἀετὸς καταστρέφεσθαι, τῆς καμπῆς τοῦ ἄνω χείλους πρὸς τὸ κάτω συγκαμπύσεως. Ἀράβιος αὐλητής : φασι τοὺς Ἀραβίους ἐν ταῖς νυκτεριναῖς φυλακαῖς κεχρησθαι αὐλῶ ἐπιμήκει· τὸν δὲ αὐλὸν τοῦτον διαδέχεσθαι ἄλλον ἀπ' ἄλλου, καὶ αὐλεῖν πῦρ ἀνακαίοντας ἄχρις ἃν γένηται ἡμέρα.
- 2 40 Ἄλις δρυὸς : ἐπὶ τῶν ἐκ φαυλοτέρας διαίτης ἐρχομένων ἐπὶ βελτίονα εἴρηται ἢ παροιμία. Ἐπειδὴ τὸ ἀρχαῖον οἱ ἄνθρωποι βαλάνοις δρυὸς τρεφόμενοι, ὕστερον εὐρεθεῖσι τῆς Δήμητρος

καρποῖς ἐχρήσαντο. Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε : ἐπὶ τῶν συνεχῶς αἰτούντων ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν δανειζομένων εἴρηται ἡ παροιμία.

- 2 41 Ἐπεὶ βαλάνοις ἔζων τὸ πρὶν οἱ ἄνθρωποι· καὶ Βαλανιστὰς ἐκάλουν τοὺς μισθῷ τὸν καρπὸν τοῦτον συλλέγοντας. Πρὸς τοῖνυν τοὺς τῆς συλλογῆς ἤδη πεπληρωμένης περισκοποῦντας εἵτινες εἶεν ἐν τῇ δρυὶ βάλανοι, οἱ παριόντες ἔλεγον σκώπτοντες, Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε . Ἀεὶ τις ἐν Κύδωνος : ἐπὶ τῶν φιλοξένων, καὶ πρὸς ὑποδοχὴν ἐτοίμων· παρόσον ὁ Κορίνθιος Κύδων φιλοξενώτατος ἐγένετο. ^[5]
- 2 43 Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος : ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν αἰεὶ τρεφομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων. Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι : ἐπὶ τῶν εἰς πάντα εὐδαιμονούντων.
- 2 44 Οἱ δὲ, ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωμένων. Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται , οὔτε φιλία : ὁ Μύλων ὁ παροιμιογράφος Ἰβύκειον τὴν παροιμίαν ταύτην φησὶν, ὡς πρώτου χρησαμένου τοῦ Ἰβύκου.
- 2 46 Ἀκκλητὶ κωμάζουσιν ἐς φίλων φίλοι : παροιμία ὁμοία τῇ, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἴασι ν . Ἀεὶ κολοῖος ποτὶ κολοῖον ἰζάνει : ἐπὶ τῶν τοῖς ὁμοίοις προσομιλούντων.
- 2 47 Ἐπειδὴ οὐ μόνον ἐστὶ τὸ ζῶον φιλάλληλον καὶ συνδυαστικὸν καὶ ἀγεληδὸν πετόμενον, ἀλλὰ καὶ ἀλίσκεται διὰ τὴν αὐτοῦ σκιάν, προσερχόμενον αὐτῇ καθ' ὕδατος ὁραθείῃ. Ἀμαλθείας κέρας : ἡ παροιμία αὕτη ὁμοία ἐστὶ τῇ, Αἶξ οὐρανί α . ^[5]
- 2 48 Εἴρηται δὲ ἐντεῦθεν. Ἡ Ῥέα τὸν Δία τεκοῦσα ἐν Κρήτῃ, δίδωσι τοῦτον τρέφεσθαι ταῖς Μελισσέως παισὶ Νύμφαις Ἀδραστεία τε καὶ Ἴδη. Αὗται μὲν οὖν τὸν παῖδα ἔτρεφον τῷ τῆς Ἀμαλθείας αἰγὸς γάλακτι· αὐξηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τὴν μὲν αἶγα κατηστέρισεν, ὅθεν Αἶξ οὐρανία λέγεται, θάτερον δὲ τῶν ταύτης κεράτων ταῖς Νύμφαις δίδωσι, δεδοκῶς αὐτῷ χάριν, ἵν' ὅπερ αἱ Νύμφαι θέλωσιν, αὐταῖς ἀναβλύζη. Τοῦτο ὕστερον Ἀχελῶος λαβὼν, Ἡρακλεῖ δέδωκεν ἀντίλυτρον περιάζαντι θάτερον τῶν κεράτων αὐτοῦ, ὅτε περὶ τοῦ γάμου τῆς Δηϊανείρας πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο. Εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀφθόνως τισὶ παρεχομένων τὰς τοῦ πλουτεῖν ἀφορμὰς· ἐπεὶ καὶ ὁ τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας ἔχων, πᾶν ὃ ἐβούλετο ἀφθόνως ἐλάμβανεν. Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις : ἐπὶ τῶν ἐγχειρούντων διδάσκειν τινὰς ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν θελόντων διδάσκειν. ^[15]
- 2 50 Ἀετὸς ἐν νεφέλαις : ἔστι μὲν οὖν χρησμός· εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν δυσαλώτων, παρόσον ὁ αἰετὸς ἐν νεφέλαις ὧν οὐχ ἀλίσκεται. Ἀεὶ φέρει τὴν Λιβύην καινὸν κακόν : ἐπὶ τῶν κακουργοτάτων, καὶ αἰεὶ προσεξευρισκόντων νεώτερον τι κακόν.
- 2 52 Ἀεὶ με τοιοῦτοι πόλεμοι διώκοιεν : ἐπὶ τῶν ἀνάνδρων καὶ μηδενὸς ἀξίων. Ἀετὸς θρῖπας ὁρῶν : ἐπὶ τοῦ ἀφροντιστοῦντος καὶ καταφρονοῦντος τῶν μικρῶν.
- 2 54 Ἀζάνια κακά : ἐπὶ τῶν κακοῖς προσπαλαιόντων. Ἀζάναι γὰρ τόπος ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίας λεπτόγεως, σκληρὸς καὶ ἄκαρπος, περὶ ὃν πονοῦντες γεωργοὶ οὐδὲν κομίζονται. Ἀνάγυρον κινεῖν : ἔστιν ὁ Ἀνάγυρος (Ἀναγυροῦς) δῆμος Ἀττικὸς, ἔνθα δυσῶδες φυτὸν φύεται, οὕτω καλούμενον Ἀνάγυρος.
- 2 55 Εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν κινούντων τινὰ ἐπὶ κακῷ ἑαυτῶν. Τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι Ἀνάγυρος ἥρως γέγονεν, ὅστις τοὺς οἴκους τῶν γειτονούντων αὐτῷ ἐκ βάθρων ἀνέστρεψεν, ἐπειδὴ τὸ ἡρώον αὐτοῦ ὑβρίσαι ἐπεχείρησαν. Μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Λυσιστράτῃ. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι πηγαί : παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπεναντίως λεγομένων ἢ γινομένων· οἷον εἰ ὁ πόρνος τὸν σῶφρονα ἔλεγε πόρνον. ^[5]
- 2 56 Ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν κάτω ρέουσιν, οὐ κάτωθεν ἄνω. Ἀπ' ὄνου καταπεσών : ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν μειζόνων καὶ ἀδυνάτων· ὡς Ἀριστοφάνης· Ἀπὸ τύμβου πεσών ν .

- 2 57 Καὶ Εὐπολὶς, ὥσπερ ἀπὸ χθονὸς πεσὼν. Ἀράβιος ἄγγελος : παροιμία παρὰ τὸ Ἀράβιος αὐλητῆς παραλαμβανομένη ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων.
- 2 58 Εἴρηται δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου αὐλητοῦ, ὡς ἡῦλει μὲν δραχμῆς, ἐπαύετο δὲ τεττάρων. Ἀρκάδας μιμούμενος : παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων καὶ μοχθούντων.
- 2 59 Οἱ γὰρ Ἀρκάδες πολλὰ πολεμήσαντες οὐδεμίαν νίκην ἰδίαν ἔσχον, ἀλλ' ἐπὶ μισθῷ ὑπὲρ ἄλλοτρίων ἐμάχοντο. Βόκχορις : οὗτος Αἰγύπτιος ὢν ἐπὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἐπινοίᾳ κρίσεων ἀπομνημονεύεται.
- 2 60 Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δικαιοτάτων καὶ παρευρημένως κρινόντων. Βάλ λ' εἰς Μακαρίαν : οἱ μὲν κατὰ εὐφημισμὸν ἐξεδέξαντο λέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ, Βάλλε εἰς δειλαιότητα.
- 2 61 Μακαρίαν γὰρ ἐν Ἄιδου χωρίον διατυποῦσιν. Οἱ δὲ τὴν Μακαρίαν θυγατέρα φασὶν Ἡρακλέους, καὶ κατὰ χρησμὸν εἰς ἐκούσιον θάνατον ἑαυτὴν ἐπιδοῦναι, κατὰ τὴν Εὐρυσθέως ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στρατείαν. Μετὰ θάνατον γὰρ Ἡρακλέους, διώκοντος Εὐρυσθέως τοὺς ἐκείνου παῖδας, καὶ πρὸς τὸν τοῦ Ἑλέου βωμὸν τῶν Ἡρακλειδῶν προσπεφυγόντων, Ἀθηναῖοι μὴ ἐκδιδόντες αὐτοὺς, πρὸς Εὐρυσθέα πόλεμον ὑπέστησαν (καὶ) χρησμοῦ δοθέντος, ἀπαλλαγῆσθαι τῆς Εὐρυσθέως καταδρομῆς, εἴ τις τῶν Ἡρακλειδῶν πρὸς θάνατον ἐκούσιον ἐκδῶ ἑαυτὸν, ἡ Μακαρία πρὸς θάνατον ἑαυτὴν ἐξέδοτο, καὶ συμβαλόντες Ἀθηναῖοι νικῶσιν Εὐρυσθέα, καὶ πολλῶν πεσόντων, Εὐρυσθέα ὕλλος ἀπέκτεινε παῖς Ἡρακλέους, καὶ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πρὸς Ἀλκμήνην ἐκόμισεν· ἡ δὲ κερκίσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξεν αὐτοῦ. Τὸν οὖν τάφον τῆς Μακαρίας ἄνθεσι καὶ στεφάνοις τιμῶντες οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέλεγον, Βάλ λ' εἰς Μακαρία ν. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐπὶ τῶν κατ' ἀρετὴν διδόντων ἑαυτοὺς εἰς θάνατον ἡ παροιμία ἐλέγετο· ὕστερον δὲ καταχρηστικῶς ἐπὶ πάσης ἀφοσιώσεως. Βάκηλος εἶ : ἐπὶ τῶν ἐκλύτων καὶ ἀνάνδρων. [20]
- 2 62 Βάκηλος δὲ κυρίως λέγεται ὁ ἀπόκοπος. Βυζίνη παρρησία : ἐπὶ τῶν σφόδρα πεπαρρησιασμένων.
- 2 63 Ἀπὸ Βυζίνου τοῦ Ποσειδῶνος μετὰ παρρησίας ἀεὶ διαλεγομένου. Βίος ἐξηλημένος : ἐπὶ τῶν ἀχρήστων· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀρχείων αὐλῶν.
- 2 65 Βοιώτιος νόμος : ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἡρεμούντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινόντων, ὡς φησὶ Σοφοκλῆς· Ὅταν τις ἄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον. Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία, παρόσον Βοιωτοὶ πρότερον βίον ἄλυπον καὶ ἡρεμον ἔχοντες, μετὰ τελευτὴν Λαΐου πολλοῖς κακοῖς περιέπεσον. Βοῦθος περιφοιτᾷ : ταύτης μέμνηται Κρατῖνος ἐν Χείρῳσι. [5]
- 2 66 Τέτακται δὲ ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ παχυφρόνων, ἀπὸ τινος Πυθιονίκου Βούθου μετενεχθεῖσα. Βούνας δικάζει : αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν τὰς κρίσεις ἀναβαλλομένων ἀεὶ καὶ ὑπερτιθεμένων.
- 2 67 Βούνας γὰρ Ἀθηναῖος ἐγένετο, ὡς φησι Μνασέας· τούτῳ δὲ Ἡλεῖοι πρὸς Καλυδωνίους διαφερόμενοι ἐπέτρεψαν τὴν δίκην, νομίσαντες ἀναμένειν ἕως ἂν ἀποφήνηται. Γνοὺς δὲ ὁ Βούνας τοῦτο, ἤκουσε μὲν ἀμφοτέρων, ἀνεβάλλετο δὲ μέχρι τελευτῆς τὴν ἀπόφασιν. Βοιώτια αἰνίγματα : ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων, ἐκ μεταφορᾶς τῆς Σφιγγός. [5]
- 2 68 Παρόσον Θηβαίοις ἡ Σφιγξ αἰνίγματα προὔθηκεν· Τετράπους, δίπους, καὶ πάλιν τρίπους. Ὅπερ ἐφευρὼν Οἰδίπους, τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν εἴληφε, καὶ τὴν ἰδίαν μητέρα ἔγημεν ἀγνοῶν. Λαῖω γὰρ τῷ Θηβῶν βασιλεῖ χρηστηριαζομένῳ περὶ γενέσεως ἀρρένων παίδων ἀνείλεν ὁ θεός· Λάϊε Λαβδακίδη μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίη· κτενεῖ γάρ σ' ὁ φύς. Ἐπιλαθόμενος δὲ τοῦ χρησμοῦ Λάϊος συνήλθε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἰοκάστη. Ὡς δὲ ἦσθετο παιδίον ἄρρην ἐξ αὐτῆς γεννηθὲν, τὸν χρησμὸν ἐννοήσας, τὰ τούτου σφυρὰ διέτρησε, καὶ εἰς ὅρος ἐξέθετο. Βουκόλος δὲ τις παριῶν καὶ τὸ βρέφος ἀνείληφώς, τῇ ἰδίᾳ γυναικὶ ἀπεκόμισεν. Ἡ δὲ τὰ σφυρὰ τοῦ παιδὸς θεραπεύσασα, Οἰδίπουν αὐτὸν καλεῖ· τοῦτο θεμένη τὸ ὄνομα διὰ τὸ τοὺς πόδας

ἀνοιδῆσαι. Τελειωθείς δὲ Οἰδίπους, καὶ τῶν ἡλίκων ἐπὶ ῥώμῃ διαφέρων, κατὰ φθόνον ὠνειδίζετο ὑπόβλητος εἶναι. Ἀφικόμενος οὖν εἰς Δελφοὺς περὶ τῶν ἰδίων ἐπυνθάνετο γονέων, καὶ χρήσαντος τοῦ θεοῦ πρὸς τὴν πατρίδα μὴ πορεύεσθαι, τὸν μὲν γὰρ πατέρα φονεύσειν, τῇ μητρὶ δὲ μιγήσεσθαι, νομίσας ἐξ ὧν ἐλέγετο γεγεννησθαι, πρὸς Θήβας ἡπείγετο, καὶ συντυχὼν Λαίῳ ἐφ' ἄρματος ὀχουμένῳ, κελεύοντος τοῦ κήρυκος κοιράνοις ἐκποδὼν μεθίστασθαι, μὴ πειθόμενος παρὰ τοῦ ἡνιοχοῦντος τῷ πατρὶ ἐτύφθη· ὀργισθεὶς δὲ καὶ τὸν ἡνίοχον καὶ τὸν Λαῖον ὑπερμαχοῦντα τοῦ ἡνίοχου ἀπέκτεινεν. Ἐλθὼν δὲ εἰς Θήβας, καὶ τὴν βασιλείαν ἐφευρὼν Λαῖου γέρας προκειμένην σὺν τῇ γυναικὶ Ἰοκάστη τῷ λύσοντι τὸ αἶνιγμα τῆς Σφιγγὸς, τοῦτο λύσας τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν παραλαμβάνει, καὶ τῇ μητρὶ προσομιλεῖ ἀγνοῶν, ἐξ ἧς Ἑτεοκλέα καὶ Πολυνείκην ἐγέννησεν. Ὑστερον δὲ παρὰ τῆς μητρὸς ἀναγνωρισθεὶς, ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν· Ἰοκάστη δὲ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Βοῦς ἐ φ' ἑαυτῷ κονιεῖται : ἐπὶ τῶν εὐχερῶς ἐπὶ κακῷ σφῶν ἐπομένων. ^[35]

- 2 69 Οἱ γὰρ βόες πρᾶοι ὄντες, ῥαδίως τοῖς δεσμοῖς ὑπακούουσι. Τινὲς δὲ, ἐπὶ τῶν εἰς προὔπτον κίνδυνον ἑαυτοὺς ἐμβαλλόντων. Βοῦς ἐπὶ γλώττης : παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι, ἥτοι διὰ τὸ ἄφωνον τοῦ ζώου, ἢ διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων τὸ νόμισμα ἔχειν βοῦν ἐγκεχαραγμένον· ὅπερ ἐκτίνειν ἔδει τοὺς πέρα τοῦ δέοντος παρρησιαζομένους. ^[5]
- 2 71 Βαλὼν φεύξεσθαι οἷε ι ; πρὸς τοὺς κακὸν τι δράσαντας καὶ οἰομένους φυγεῖν. Βάλ λ' εἰς ὕδωρ : ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων· οἶον, Καταπόντισον.
- 2 73 Βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν : ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων τοῖς ἰδίοις χρῆσθαι καλοῖς· παρόσον ἀσθενὴς ἢ βύβλος πρὸς τὸ φέρειν σῖτον. Στάχυας γὰρ ἀνατέλλουσα οὐκ ἐκτρέφει. Βῶλος ἄρουραν : ἐπὶ τῶν μεγάλαις τὰ μικρὰ προσφιλοτιμουμένων.
- 2 74 Ὅμοιόν ἐστιν εἴ τις θαλάττῃ ἐκ χαράδρας ὕδωρ ἐπεισάγει, καὶ χαρίζεσθαι δοκεῖ. Βοῦς ἐπὶ σωρῷ : ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων, Βορβόρῳ ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων , οὐπο θ' εὐρήσεις ποτόν : ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα μὴ γινύντων τοῖς αἰσχίστοις.
- 2 77 Βάλ λ' εἰς ὄλεθρον , ἢ , Βάλ λ' ἐς κόρακας : ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων. Βατράχοις οἰνοχοεῖς : πρὸς τοὺς ταῦτα παρέχοντας ὧν οὐ χρήζουσιν οἱ λαμβάνοντες.
- 2 79 Βατράχῳ ὕδωρ : ὡς Γαλῇ στέαρ : ἐπὶ τῶν ταῦτα διδόντων οἷς χαίρουσιν οἱ λαμβάνοντες. Εἴρηται δὲ καὶ, Βοῦς εἰς ἄμῃτο ν , ἐπὶ τῶν μέγα ὠφελουμένων. Βομβύλιος ἄνθρωπος : ἐπὶ τοῦ ἀκάρπου· παρόσον ὁ βομβύλιος καρπὸν οὐ φέρει.
- 2 80 Ἔστι δὲ μελίττης εἶδος ἐκ πηλοῦ τὰ κηρία πλαττούσης. Βοῦς ἀλλότριος τὰ πολλὰ ἔξω βλέπει : ἐπὶ τῶν ἀμελουμένων παρ' ἀλλοτρίων, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τοὺς ἰδίους δεσπότας, ὡς ἐπιμελουμένους, ἀφορώντων.
- 2 82 Βοῦς ἄμῃτον ἐπιτηροῦντες : ἐπὶ τῶν μετὰ ἐπιμελείας καμνόντων. Βοῦς ὁ Μολοττῶν : αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν εἰς πολλὰ διαιρουμένων πράγματα καὶ κατακοπτομένων.
- 2 83 Οἱ γὰρ Μολοττοὶ ἐν τοῖς ὀρκωμοσίαις κατακόπτοντες εἰς μικρὰ τοὺς βοῦς, τὰς συνθήκας ἐποιοῦντο. Βοιωτοῖς μαντεύσαιο : αὕτη καταρατικὴ ἐστίν.
- 2 84 Ἡρακλείδης γὰρ φησὶ, μαντευομένοις τοῖς Θηβαίοις περὶ πολέμου ἀπεκρίνατο ἢ προφητὴς ἢ ἐν Δωδώνῃ, νίκην αὐτοῖς ἀσεβήσασιν ἔσεσθαι. Εἷς δὲ τῶν θεωρῶν ἀρπάσας Μυρτίλαν τὴν προφητίν, ἐνέβαλεν εἰς θερμοῦ παρακείμενον λέβητα. Ἄλλοι δὲ φασὶν, ὅτι Θηβαίοις πολεμοῦσι Βόμβος μάντις πλείους ἔφη νικήσειν, εἰ προθύσαιεν τῶν ἡγεμόνων ἕνα. Οἱ δὲ ἀποκτείναντες τὸν Βόμβον ἐνίκησαν. Βέβλη κ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα : τοῦτο Εὐριπίδου ἐστὶ. ^[5]
- 2 85 Καὶ Ἀριστόξενος δὲ φησὶν, ὅτι Εὐριπίδης διορθῶν τὸν Τήλεφον ἐξεῖλε τὴν πεττεῖαν. Λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀδιανοήτων. Βουλίας δικάζει : ἐπὶ τῶν τὰς κρίσεις ὑπερτιθεμένων δικαστῶν, ἀπὸ

Βουλίου τινὸς Ἀθηναίου· ὃς ἐπὶ τοσοῦτον ἀνεβάλλετο τὴν δίκην, ὥστε φθάσαι τελευτῆσαι πρότερον ἢ τὴν δίκην ἀποφύνασθαι.

- 2 87 Βελλεροφόντης τὰ γράμματα : Βελλεροφόντης ἀνελὼν Βέλλερων, ἢ, ὥς τινες φασί, Πείρην, εἰς Τίρυνθα φυγὰς ἐξ Ἄργους παραγίνεται πρὸς τὸν Προῖτον. Τούτου ἔρωτα ἴσχει Ἄντεια ἢ τοῦ Προΐτου γυνή· τοῦ δὲ ἀπαρνουμένου, λέγει πρὸς τὸν Προῖτον, ὅτι Βελλεροφόντης ἐρωτικούς αὐτῇ προσεπέμψατο λόγους. Προῖτος δὲ πιστεύσας, ἔδωκεν αὐτῷ ἐπιστολὰς πρὸς Ἰοβάτην κομίσαι· ἐν αἷς ἀνεγέγραπτο, Βελλεροφόντην ἀποκτεῖναι. Ὁ δὲ ἀγνοῶν, τὰ γεγραμμένα καθ' ἑαυτοῦ κομίζει. Ἰοβάτης δὲ ἀναγνοὺς ἐπέταξεν αὐτῷ κτεῖναι τὴν πυρίπνου Χίμαιραν, νομίζων αὐτὸν ὑπὸ τοῦ θηρίου διαφθαρήσεσθαι. Τριῶν γὰρ ζώων εἶχε φύσιν σύνθετον, προτομήν μὲν λέοντος, οὐρὰν δράκοντος, καὶ τρίτην κεφαλὴν μέσσην αἰγὸς, δι' ἧς πῦρ ἀνίει. Ἀναβὰς οὖν ὁ Βελλεροφόντης ἐπὶ τὸν Πήγασον, ὃν εἶχεν ἵππον πτηνὸν, κατετόξευσε τὴν Χίμαιραν. Μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα τοῦτον Ἀμαζόσιν ἐπέταξεν ἀγωνίσασθαι, ὥς δὲ καὶ ταύτας ἀπέκτεινε, τοὺς τότε ῥώμῃ νεότητος διαφέροντας ἐπιλέξας, ἐπέταξεν ἀποκτεῖναι λοχήσαντας. Ὡς δὲ καὶ τοῦτον ἐνίκησεν τὸν ἀγῶνα, θαυμάσας τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὁ Ἰοβάτης, τό τε γράμμα ἔδειξε, καὶ παρ' αὐτῷ μένειν ἠξίωσε· δούς δὲ αὐτῷ τὴν θυγατέρα, καὶ τὴν βασιλείαν τελευτῶν κατέλιπεν. Γενναῖος εἶ ἐκ βαλαντίου : ἐπὶ τῶν διὰ τὸν πλοῦτον εὐγενῶν εἶναι δοκούντων. [20]

- 2 89 Γλαῦξ ἵπταται : ἡ πτῆσις τῆς γλαυκὸς νίκης σύμβολον τοῖς Ἀθηναίοις ἐνομιζέτο. Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἀλίσκεται πάγῃ : ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου πληθὸς οὐχ ἀμαρτανόντων.

- 2 91 Γλαύκου τέχνη : ἡ ἐπὶ τῶν ῥαδίως κατεργαζομένων, ἡ ἐπὶ τῶν πάνυ ἐπιμελῶς καὶ ἐντέχνως εἰργασμένων. Ἴππασος γάρ τις κατεσκεύασε χαλκοὺς τέτταρας δίσκους οὕτως, ὥστε τὰς μὲν διαμέτρους αὐτῶν ἴσας ὑπάρχειν, τὸ δὲ τοῦ πρώτου δίσκου πάχος ἐπίτριτον μὲν τοῦ δευτέρου, ἡμιόλιον δὲ τοῦ τρίτου, διπλάσιον δὲ τοῦ τετάρτου, καὶ κρουομένους ἐπιτελεῖν συμφωνίαν τινά. Καὶ λέγεται Γλαῦκον ἰδεῖν τοὺς ἐπὶ τῶν δίσκων φθόγγους πρώτον. Γλυκὺς ἀγκῶν : τὴν παροιμίαν φησὶν εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ λεγομένου μακροῦ ἀγκῶνος ἐν τῷ Νείλῳ· κατὰ ἀντίφρασιν ἀντὶ τοῦ δυσχερῆς. [5]

- 2 93 Γαλῆ χιτώνιον : ὁμοία ἡ παροιμία αὕτη τῇ· Οὐ πρέπει γαλῆ κροκωτόν. Ἐπειδὴ γαλῆ κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης γυνὴ γενομένη ἐν χιτῶνι κροκωτῷ οὔσα ἐπέδραμε μυί. Μέννηται ταύτης Στράτις. Γραῦς Σέριφος : Ἀπολλόδωρος φησὶν, ὅτι ἔστι τις παροιμιώδης λεγομένη Σεριφία γραῦς, ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα.

- 2 94 Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκρίδος τὴν γὰρ ἀρουραῖαν ἀκρίδα ὑπὸ τινων μάντιν λεγομένην κατὰ Σικελίαν γραῦν σέριφον καλεῖσθαι ἢ γραῦν σερίφην. Λέγουσι δὲ ὅτι εἴ τι ἐμβλέψει ζῶν, κακόν τι ἐκείνῳ γίνεται. Γυμνότερος λεβηρίδος : Ἀριστοφάνης φησὶ Τυφλότερος λεβηρίδος. [5]

- 2 95 Λεβηρίς δὲ ἐστὶ τὸ σῦφαρ καὶ ἔκδυμα τοῦ ὄφεως καὶ τοῦ τέττιγος. Κυρίως δὲ λεβηρίς, ᾧ περιέχεται τὸ ἔμβρυον τοῦ βοός· τελέως ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο τυφλόν· τὰς γὰρ ὀπὰς μόνας ἔχει τῶν ὀφθαλμῶν. Τάττουσι δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τέττιγος, καὶ συνόλως ἐπὶ τῶν ἀποδυομένων τὸ γῆρας. Τριχῇ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν, καὶ οἱ μὲν τυφλότερος λεβηρίδος, οἱ δὲ κενότερος, οἱ δὲ γυμνότερος. Γραῦς βακχεύει : ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν τὶ διαπραττομένων. [5]

- 2 96 Ταῖς γὰρ νέαις πρέπει τὸ χορεύειν. Γέρων βοὺς ἀπένθητος δόμοισιν : ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν τελευτησάντων.

- 2 98 Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις : παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων τὰ προστάγματα πληροῦν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτὸ γίνεσθαι. Γλῶσσα ποῖ πορεύῃ ; πόλιν ἀνορθώσασα καὶ πόλιν καταστρέψουσα : ἐπὶ τῶν διὰ λόγων ἢ ὠφελούντων ἢ βλαπτόντων.

- 2 100 Γέλως συγκρούσιος : Ἄκοσμος καὶ ἄτακτος παρόσον τινὲς γελῶντες τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας συγκρούουσιν. Γεράνδρυν μεταφυτεύειν : ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου.

- ^{3 1} Παρεγγυᾷ δὲ, ὅτι μὴ δεῖ τοὺς παρηβηκότας προάγειν εἰς τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα. Γόνυ κνήμης ἔγγιον : ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον τῶν ἐταίρων ἀγαπώντων.
- ^{3 2} Φασὶ γὰρ ὅτι ἐν τῷ κατὰ Χαिरώνειαν πολέμῳ ἰδόντα τινὰ ἀνεψιὸν καὶ ἀδελφὸν καταπονουμένους, ὑπερασπίσαι τὸν ἀδελφόν, εἰπόντα τὸ προκείμενον. Γελλῶ παιδοφιλωτέρα : ἐπὶ τῶν ἁώρως τελευτησάντων, ἥτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μὲν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά.
[5]
- ^{3 3} Γελλῶ γάρ τις ἦν παρθένος, καὶ ἐπειδὴ ἁώρως ἐτελεύτησε, φασὶν οἱ Λέσβιοι αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παιδία, καὶ τοὺς τῶν ἁώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασι. Μέμνηται ταύτης Σαπφώ. Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος : ἐπὶ τῶν διὰ τὸ γῆρας ἐμπειροτέρων. [5]
- ^{3 4} Εἴλκυσται μέντοι ἐκ τῶν Σόλωνος ἐλεγείων. Γραῶν ὕθλος : ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων.
- ^{3 6} Γλαυῆς εἰς Ἀθήνας : ἐπὶ τῶν ἀχρήστους ἐμπορίας ἀγόντων, ἐπειδὴ τὸ ζῶον πάνυ ἐπιχωριάζει τοῖς Ἀθηναίοις. Δαιδάλεια ποιήματα : οἱ μὲν ἐπὶ τῶν παραδόξων ἔργων, οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀκριβοῦντων τὰς τέχνας φασὶν εἰρησθαι τὴν παροιμίαν· ἐπειδὴ τῶν παλαιῶν δημιουργῶν πλαττόντων τὰ ζῶα τυφλὰ, ὁ Δαίδαλος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῖς ἀνεπέτασεν, ὥς καὶ δόξαν κατασχεῖν ὅτι καὶ ἔμψυχά ἐστι καὶ κινεῦνται καὶ φθέγγονται. [5]
- ^{3 7} Φασὶ γοῦν τινὰ τῶν δαιδαλουργῶν ἀνδριάντων δεδέσθαι τοῦ ποδός, ὥς μὴ ἀποδράμοι. Διομήδειος ἀνάγκη : ἐπὶ τῶν κατὰ ἀνάγκην τινὰ πραττόντων.
- ^{3 8} Μέμνηται αὐτῆς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. Ὅτε γὰρ λαβόντες τὸ Παλλάδιον Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς ἐκόμιζον ἐπὶ τὰς ναῦς, τότε βουλόμενος Ὀδυσσεὺς αὐτοῦ μόνου τὴν φιλοτιμίαν γενέσθαι, ἐπεχείρησε φονεῦσαι τὸν Διομήδην μετὰ τοῦ Παλλαδίου προηγούμενον. Προῖδων δὲ ἐκεῖνος ὥς ἐν κατόπτρῳ ἀντιστίλβον τὸ ξίφος καὶ συλλαβὼν αὐτὸν καὶ δήσας τὰς χεῖρας πλάτει τοῦ ξίφους ἀκολουθῶν ἔτυπεν. Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχυρότερον : ἀνάγκη γὰρ καὶ θεοὺς βιάζεται. [5]
- ^{3 9} Καὶ Πλάτων φησὶν, Ἀνάγκην δὲ οὐδὲ θεὸς ἐστὶ δυνατὸς βιάζεσθαι. Δακτύλου ἡμέρα : ἐπὶ τῶν εὐημερούντων.
- ^{3 10} Δάκτυλος γάρ τις ἀνὴρ γέγονεν Ἀθηναῖος, μεγίστων λαχὼν τιμῶν. Δάτος ἀγαθῶν : πόλεως ὄνομα ἣν ἀπώκησαν Θάσιοι· ἐφ' ἣ καὶ παροιμία ἐλέχθη, Δάτος ἀγαθῶν, ὥς οὔσης καλλίστης· ἔχει δὲ καὶ χρύσεια μέταλλα καὶ ἔστιν εὐδαίμων.
- ^{3 12} Δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν : τοῦτο λέγειν εἰώθασιν οἱ ὑπὸ τινῶν ἐπιβουλευόμενοι παρόσον ἀλεξιφάρμακον ἢ δάφνη. Δι' ὀξείας δραμεῖν : ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων.
- ^{3 13} Ὅξεϊαν γὰρ λέγουσι τὴν λόγχην. Δαυλίαν κορώνην : ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα.
- ^{3 14} Δαυλία δὲ ἐλέχθη διὰ τὸ τὰ περὶ τὸν Τηρέα ἐν Δαυλίδι τῆς Φωκίδος συστήναι· οἱ δὲ, ὅτι περὶ τὴν Δαυλίαν καταλαμβάνόμενοι αἱ περὶ τὴν Πρόκνην μετέβαλον εἰς ὄρνιθας· ἔνιοι δὲ τὴν δασεῖαν ἀκούουσι· δαυλὸν γὰρ ἐστὶ τὸ δασύ. Τὰ δὲ περὶ τὸν Τηρέα καὶ τὴν Πρόκνην οὕτως ἔχει· Πανδίων θυγατέρας ἐσχηκὼς δύο, Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν, ἡγάγετο νυμφίον ἐπὶ τῇ Πρόκνῃ τὸν Τηρέα· ὁ δὲ τῆς Φιλομήλας ἐρασθεὶς καὶ βιασάμενος αὐτήν, ἵνα μὴ τινι τὸ γεγονὸς ἐξείπῃ, τὴν γλῶτταν αὐτῆς ἀπέτεμεν. Ἐκείνη δὲ πέπλῳ ὑφάνασα γράμματα, διὰ τούτων ἐμήνυσε Πρόκνῃ τὰς ἰδίας συμφοράς. Μαθοῦσα τοίνυν ἡ Πρόκνη τὰ συμβάντα τῇ Φιλομήλῃ, Ἴτυν ἀπέκτεινεν, ὃν εἶχε παῖδα ἐκ Τηρέως, καὶ αὐτῷ παρατίθησι τὰ τοῦ παιδὸς μέλη εἰς βρῶσιν. Γνοὺς δὲ τὸ γεγονὸς ὁ Τηρεὺς Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν ἀπ' αὐτοῦ φευγούσας ἐδίωκεν. Αἱ δὲ καταλαμβάνόμεναι ἠϋξάντο ἀφανεῖς γενέσθαι καὶ μετεβλήθησαν, Πρόκνη μὲν εἰς ἀηδόνα, Φιλομήλα δὲ εἰς χελιδόνα. Ὅθεν ἔτι καὶ νῦν αἱ χελιδόνες τετμημένας τὰς γλώσσας ἔχουσι· Τηρεὺς δὲ εἰς ἔποπα μεταβληθεὶς Ἴτυν εἰς δεῦρο θρηνεῖ. Δευτέρων ἀμεινόνων : παροιμία ἐπὶ

τῶν θυομένων ἐκ δευτέρου, ὅταν αὐτοῖς τὰ πρότερον ἱερὰ μὴ καυθῇ καὶ ἐπὶ δεύτερα τραπῶσιν.
[20]

- 3 16 Δικαιότερος σταχάνης : ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων. Σταχάνην γὰρ οἱ Δωριεῖς τὴν τρυτάνην καλοῦσιν· ἴσως παρὰ τὴν στάσιν. Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾶς : ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνοήτως τι ποιούντων.
- 3 18 Διὰ δακτυλίου δεῖ σε ἐλकुσθῆναι : ἐπὶ τῶν διὰ νόσον ἢ λύπην λεπτῶν καὶ ἰσχνῶν γινομένων. Διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ρίπτειν δεῖ : ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων καὶ ριψοκίνδυνα ποιούντων.
- 3 20 Δίκην ὑφέξει κἄν ὄνος δάκη κύνα : ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικροῖς συκοφαντούμενων. Διὸς Κόρινθος : παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων καὶ πραττόντων.
- 3 22 Δέχεται καὶ βῶλον Ἀλήτης : ἐπὶ τῶν πάντα πρὸς τὸ κρεῖττον ἐκδεχομένων. Ἀλήτην γάρ φασι φεύγοντα κατελθεῖν βουλόμενον εἰς Κόρινθον καὶ βουκόλου τινὸς ἀπαντήσαντος αἰτῆσαι τροφήν· οὐκ ἔχειν δὲ φάσκοντος ἐκείνου, ἄραντος δὲ βῶλον δοῦναι αὐτῷ· τὸν δὲ λαβόντα φάναι, Δέχεται καὶ βῶλον Ἀλήτης ς . Διπλοῦς ἄνδρας : τὰ δυσύλλαβα ἀνδρῶν ὀνόματα. [5]
- 3 23 Ὅθεν ἐπίγραμμα, Μισῶ τὸν ἄνδρα τὸν διπλοῦν πεφυκότ α , χρηστὸν λόγοισι ι , πολέμιον δὲ τοῖς τρόποι ς . Δὺς ἐπτὰ πληγαῖς πουλύπους πιλούμενος : ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων.
- 3 24 Παρόσον ὁ πολύπους θηρευθεὶς τύπτεται πολλάκις πρὸς τὸ πίῳν γενέσθαι. Δίχολοι γινῶμαι : παρὰ τὸ διχῇ ἰδιότροποι, κατὰ μετάληψιν.
- 3 25 Χόλος γὰρ ἡ ὀργή, ὀργή δὲ τρόπος. Βακχυλίδης, Ὅργαι μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρία ι . Δόρυ καὶ κηρύκιον : παροιμία, ἣν ἔνιοι πειθανάγκην λέγουσιν.
- 3 26 Εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων, ἀπὸ τοῦ δόρυ κατέχειν καὶ κηρύκιον. Δραχμὴ χαλαζῶσα : ἐπὶ Διοφάντου τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραχμὴ· ἐπεὶ δὲ ἔπεσε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκωπτον.
- 3 28 Δίκη δίκην ἔτικτε καὶ βλάβην βλάβη : ἐπὶ τῶν φιλοδίκων καὶ συνειρόντων δίκας δίκαις. Δὺς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον : ἐπὶ τῶν δεύτερον τοῖς αὐτοῖς περιπιπτόντων.
- 3 30 Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις : ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰ παιδοτριβούντων, ἐν οἷς ἥσκηται. Δέδοται καὶ κακοῖς ἄγρα : ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὖ πραττόντων.
- 3 32 Δειλότερος εἶ τοῦ παρακύπτοντος : ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν. Ἀνὴρ γάρ τις οὕτως ἐγένετο δειλὸς, ὥστε διὰ φόβον Ἡρακλέους κατέδυσεν εἰς σπήλαιον καὶ διὰ δειλίαν ἀπέθανε. Παρακύψας γὰρ ἐκ τοῦ σπηλαίου καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα, ἀπελιθώθη καὶ διέμεινεν ἔτι καὶ νῦν ὁ λίθος ἀνθρωποειδὴς τὴν κεφαλὴν ὑπερέχων τοῦ σπηλαίου. Δὺς καὶ τρεῖς τὸ καλόν : ὅτι χρή περὶ τῶν καλῶν πολλάκις λέγειν. [5]
- 3 34 Διωλύγιον κακόν : ἐπὶ τῶν μέγα τι καὶ δεινὸν ὑφισταμένων. Διωλύγιον γάρ ἐστι τὸ μέγα καὶ πολὺ διῆκον. Οὕτως οὐ μακρὰ καὶ διωλύγιος φλυαρία Πλάτων. Δειλὸν ὁ Πλούτος : παρόσον οἱ πλούσιοι τὰς οἰκίας ἀσφαλίζονται καὶ κύνας τρέφουσι καὶ πολλὰς ἑαυτῶν ποιοῦνται φυλακάς.
- 3 36 Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα , ἀριστερὸν εἰς ποδόνιπτρον : ἐπὶ τῶν ἀρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων. Δεινοὶ πλέκειν τοὶ μηχανὰς Αἰγύπτιοι : ἐπὶ τῶν σφόδρα κακουργοτάτων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι.
- 3 38 Δελφῖνα πρὸς τοῦραῖον δεῖς : ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου διὰ τὸ εὐκίνητον εἶναι. Πρὸς τοὺς οὐ δυναμένους τηρεῖν τὰ διδόμενα ἢ ἔχειν. Δουλότερος Μεσσήνης : ἐπειδὴ πολλάκις ἀποστάντας τοὺς Μεσσηνίους ἐδουλώσαντο οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ ἐχρῶντο αὐτοῖς χαλεπώτερον ἢ τοῖς ἄλλοις δούλοις.

3 40

Δοῖδουξ αὖξει : ἐπὶ τῶν μὴ αὐξανομένων φησὶν ὁ Χρύσιππος, ἀλλὰ καὶ [ἐπὶ τῶν] μικρῶν μενόντων εἴρηται ἡ παροιμία. Ὁ γὰρ δοῖδουξ μικρὸς ἐστὶ καὶ στρογγύλος. Διὸς ἐγκέφαλος : ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούτων ἡ παροιμία τέτακται.

- 3 41 Κλέαρχος δὲ ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ βίων φησὶ, τὰ πολυτελῆ βρώματα παρὰ τοῖς Πέρσαις Διὸς καὶ βασιλέως ἐγκέφαλον καλεῖσθαι. Δῶρον δ' ὅ τι δῶ τις ἐπαίνει : αὕτη κόμμα ἐστὶ χρησιμοῦ τοῦ δοθέντος Μυσκέλλῳ τῷ Ῥυπὶ, καθ' ὃν δὴ χρόνον Κρότωνα οὐκ ἐβούλετο οἰκίζειν, [ἀλλὰ] Σύβαριν, ὡς φησιν Ἴππυς ἐν τῷ περὶ χρόνων.
- 3 42 Φησὶ δὲ οὕτως ἔχειν τὸν χρησμόν· Μύσκελλε βραχύνωτ ε , παρὲκ θεὸν ἄλλα ματεύων οὐδ' ἄλλα θηρεύσεις· δῶρον δ' ὅ τι δῶ τις , ἐπαίνει ι . Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ ταῦτόν ἐλκομεν ζυγόν : ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων. ^[5]
- 3 44 Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς : ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα καὶ ἀναξίως εὐπραγησάντων, εἴτα θρυπτομένων ἐπὶ τοῖς παροῦσι. Ναύαρχος γὰρ ὁ Μάνδρων ἐχειροτονήθη πρὸς τὰ ἐν Ἑλλησπόντῳ ἀνάξιος ὢν· φασὶ δὲ καὶ συκίνης ἄρχειν νηὸς, τουτέστιν, εὐτελεστάτης. Τὰ γὰρ σύκινα ξύλα εὐτελῆ καὶ ἄχρηστα. Ἐν φρέατι κυσὶ μάχεσθαι : ἐπὶ τῶν μοχθηρῶς τινι προσπαλαιόντων καὶ ἀποφυγεῖν μὴ δυναμένων. ^[5]
- 3 46 Εἰς οὐρανὸν τοξεύεις : ἐπὶ τῶν διακενῆς πονούντων. Ἐκ τριχὸς κρέμαται : ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνεύόντων.
- 3 48 Ἐκ λύκου στόματος : ἐπὶ τῶν ἀνελπίστως τι λαμβανόντων. Εἰς θεῶν ὦτα ἦλθεν : ἐπὶ τῶν οὐ λανθανόντων ἐφ' οἷς ἔπραξαν.
- 3 50 Εἰς ἀρχαίας φάτνας : ἐπὶ τῶν ἀπολαύσεώς τινος ἐκπεσόντων, εἴτα πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν ἐλθόντων δίαιταν. Εἷς ἀνὴρ , οὐδεὶς ἀνὴρ : παρόσον ὑπὸ ἐνὸς οὐδὲν κατορθοῦται.
- 3 52 Εἰς πάγας ὁ λύκος : ἀντὶ τοῦ, Εἰς ἡκονημένας μαχαίρας ἢ αἶξ . Ἐπὶ τῶν εἰς κίνδυνον προὔπτον ἡκόντων. Εἰς μελίττας ἐκώμασας : παροιμία ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν κακουμένων ἀθρόως.
- 3 54 Εἰ μὴ δύναιο βοῦν , ἔλαυν' ὄνον : ἐπὶ τῶν ὁ κατὰ δύναμιν ἔχουσι πράττειν παρεγγυωμένων. Εἰς ὕδωρ σπεῖρειν : ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.
- 3 56 Εἰς ἀσθενούντας ἀσθενῶν ἐλήλυθα : ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων. Εἴη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος : ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα καὶ λυσιτελέστατα ἑαυτοῖς εὐχομένων.
- 3 57 Ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ τὰ μεταξὺ τούτων τῶν πόλεων εὐφορώτατα χωρία. Ἐμαυτῷ βαλανεύσω : παροιμία, οἷονεὶ ἑμαυτῷ διακονήσω.
- 3 58 Λέγεται δὲ ὅταν ὁ βαλανεὺς νωθρεύηται, καὶ ἑαυτῷ τις λαμβάνῃ τὴν ἀρύταιναν καὶ διακονῇ· ἢ ἀπὸ τῶν τὰς βαλάνους ἐγκρυβόντων εἰς πῦρ. Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον : ἐπὶ τῶν ἐν εὐτελεσί τὰς πείρας ποιουμένων.
- 3 59 Κᾶρες γὰρ ἐμισθοφόρησαν πρῶτοι. Ἄλλοι τὴν παροιμίαν τιθέασι ἐπὶ τῶν εὐκαταφρονήτων· φασὶ γὰρ τοὺς Κᾶρας πρῶτους ἀνθρώπων μισθοῦ στρατεύσασθαι· τοὺς οὖν τὸ ἀργύριον διδόντας προτάττειν τοὺς Κᾶρας ἑαυτῶν, ὡς μέλλοντας ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τῶν μισθουμένων. Εἴρηται οὖν διὰ τοῦτο ἡ παροιμία. Ἐν κοτύλῃ φέρῃ : παιδιᾶς εἶδος· ὁ γὰρ φέρων τινα ἐν κοτύλῃ, ἐποίει ὀπίσω τὰς χεῖρας, καὶ ὁ αἰρόμενος ἐνετίθει τὰ γόνατα, καὶ οὕτως ἐβαστάζετο. ^[5]
- 3 61 Εἰς Τροφωνίου μεμάντευται : ἐπὶ τῶν ἀγελάστων καὶ συνωφρυωμένων. Φασὶ γὰρ τοὺς εἰς Τροφωνίου καταβαίνοντας ἀφαιρεῖσθαι τὸν γέλωτα. Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχεις : ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου καθεστῶτων· οἷόν ἐστι καὶ τὸ, Ἐξω βέλου ς .
- 3 63 Ἐν ὄλμῳ εὐνάσω : οἱ μὲν Ὀλμον μάντιν φασίν· οἱ δὲ, τοὺς ἐν ὄλμῳ κοιμηθέντας μαντικούς γίνεσθαι, ὅθεν καὶ παροιμίαν γενέσθαι. Καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς φησιν, ὡς οἱ ἐν ὄλμῳ κοιμηθέντες μαντικοί· καὶ τοὺς τρίποδας τοῦ Ἀπόλλωνος ὄλμους καλεῖσθαι, καὶ Ἀπόλλων ὑπὸ

Σοφοκλέους ἔνολμο ς . Ἐν πέντε κριτῶν γούνασι κεῖται : παροιμιῶδες, οἶον, ἐν ἀλλοτρίᾳ ἐξουσίᾳ εἰσίν. ^[5]

- 3 64 Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία, παρόσον πέντε κριταὶ τοὺς κωμικοὺς ἔκρινον, ὥς φησιν Ἐπίχαρμος. Σύγκειται οὖν παρὰ τὸ Ὀμηρικόν, Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται ι . Ἐπειδὴ οἱ κριταὶ ἐν τοῖς γόνασιν εἶχον, ἃ νῦν εἰς γραμματεῖα γράφεται. Ἐν πίθῳ τὴν κεραμεῖαν μανθάνω : παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἀπτομένων δὲ εὐθέως τῶν μειζόνων. ^[5]
- 3 65 Ὡς εἴ τις μανθάνων κεραμεύειν, πρὶν μαθεῖν πίνακας ἢ ἄλλο τι τῶν μικρῶν πλάττειν, πίθῳ ἐγχειροίη. Δικαίαρχος δὲ φησιν ἕτερόν τι δηλοῦν τὴν παροιμίαν, οἶονεὶ τὴν μελέτην ἐν τοῖς ὁμοίοις ποιεῖσθαι, ὥς κυβερνήτης ἐπὶ τῆς νηὸς καὶ ἡνίοχος ἐπὶ τῶν ἵππων. Ἐλάφειος ἀνὴρ : ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ζώου. ^[5]
- 3 66 Δειλὸν γὰρ ἡ ἔλαφος. Ἐλέφας μὲν οὐχ ἀλίσκει : ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ καὶ φαῦλα ὑπερορώντων.
- 3 68 Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν : ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάχιστα ἐπαιρόντων τῷ λόγῳ καὶ μεγαλοποιούντων. Λουκιανὸς Μυίας ἐγκωμίῳ· Μὴ καὶ δόξω , κατὰ τὴν παροιμίαν , ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν . Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων : ἐπὶ τῶν βάρους τινὸς ἢ κακῶν ἀπηλλαγμένων.
- 3 70 Ἦνεστι κὰν μύρμηκι χολή : παρεγγυᾷ μηδὲ τῶν μικρῶν καταφρονεῖν. Ἐν σκοτῷ ὀρχεῖσθαι : ἐπὶ τῶν ἀμάρτυρα μοχθούντων, ὧν τὸ ἔργον ἀφανές.
- 3 72 Ἐν θέρει τὴν χλαῖναν κατατρίβεις : ἐπὶ τῶν μὴ καθ' ὥραν τοῖς ἀναγκαίοις χρωμένων. Ἦνεισιν ἐν δειλοῖσι κἄνανδροι λόγοι : ὅτι φησὶ καὶ οἱ λόγοι ταῖς ψυχαῖς συσχηματίζονται καὶ τυποῦνται.
- 3 74 Ἐν ἄλφ δρασκάζεις : ἀντὶ τοῦ, ἐν ἄλφ κρύπτῃ. Ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων λαθεῖν, παρόσον περίοπτος ἐστὶν ἢ ἄλως. Ἐνδύεται μοι τὴν λεοντῇν : ἐπὶ τῶν μεγάλοις ἐγχειρούντων πράγμασιν.
- 3 75 Ἐκ μεταφορᾶς τοῦ Ἡρακλέους. Ἐνδυμίωνος ὕπνος : ἐπὶ τῶν πολλὰ κοιμωμένων.
- 3 76 Ἐνδυμίωνος γὰρ κάλλει διενεγκόντος ἡράσθη Σελήνη, καὶ Ζεὺς αὐτῷ δίδωσι ταύτης αἰτησαμένης ὃ βούλεται ἐλέσθαι· ὃ δὲ αἰρεῖται κοιμᾶσθαι διαπαντὸς ἀθάνατος καὶ ἀγήρωσ μένων. Ἐκ τούτου τὴν παροιμίαν γενέσθαι φασί. Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἀνδροκλέης πολεμαρχεῖ : ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ περιπέτειάν τινα τιμῆς ἀξιουμένων. ^[5]
- 3 77 Τοιαύτη δὲ ἐστὶ καὶ ἡ λέγουσα· Ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς . Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς . καί· Ἐν γὰρ ἀμούσοις Καὶ κορυδὸς [κύκνο υ] φθέγγε τ' [αἰοδότερο ς .] Ἐν τριόδῳ εἰμί : ἐπὶ τῶν ἀδήλων πραγμάτων. ^[5]
- 3 78 Ἐπειδὴ ὁ ἐν τριόδῳ γενόμενος οὐκ οἶδε ποῖα χρῆσεται ὁδῷ. Ἐντὸς ἐβδόμης : ἀπείρητο Ἀθήνησι στρατιὰν ἐξάγειν πρὸ τῆς τοῦ μηνὸς ἐβδόμης.
- 3 80 Ἐπακτὸς ὄρκος : οὐκ ἐγχώριος, ἀλλ' ἀπὸ ξένης ἐπηγμένος· ἢ ὃν ἕτερος ἐπάγει, οὐκ αὐθαίρετος. Ἐπειοῦ δειλότερος : οὕτως ἐλέγετο Κρατῖνος ὁ κωμικός· ἴσως διὰ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς καὶ δειλότερος φανῆναι· καὶ γὰρ ὁ Ἐπειὸς δειλὸς ἦν.
- 3 82 Ἐπὶ τὰ Μανδραβόλου : αὕτη τέτακται κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπόντων ἀεὶ. Ὁ γὰρ Μανδράβολος οὗτος εὐρών ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ, [τὸ πρῶτον] πρόβατον χρυσοῦν ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ· τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, καὶ τῷ τρίτῳ χαλκοῦν. Ἐρεβίνθινος Διόνυσος : παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. ^[5]
- 3 84 Ἐρήμη δίκη : ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν κρίσιν καταδικασθῇ. Ἐρμώνειος χάρις : Πελαργοὶ τινες τὴν Λῆμνον οἰκοῦντες ἦλθον ἐν ναυσὶν ἐς Βραυρῶνα τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκεῖθεν ἥρπασαν.
- 3 85

Λοιμῷ δὲ περιπεσόντες προσετάχθησαν δίκας διδόναι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ οὕτως ἀπαλλαγέσθαι τοῦ λοιμοῦ. Κελευόντων δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐκλιπεῖν τὴν Λῆμνον εἶπον οἱ Πελαγοὶ, εἴ τις αὐθημερὸν Ἀθήνηθεν Βορέα χρησάμενος καταπλεύσειεν εἰς τὴν Λῆμνον, ἐκστήσονται τῆς χώρας αὐτῶν. Ὑστερον δὲ Δαρείου τοῦ Πέρσου περὶ Θράκην ὄντος καὶ πάντα χειρουμένου τὰ πέριξ, Μιλτιάδης Ἀθηναῖος ἐκ τῆς Χερρόνησου ἀφείς ἐς τὸ πέλαγος καταλαμβάνει τὴν Λῆμνον, καὶ πρὸς τοὺς Πελαγοὺς ἔφη, Βορέα χρησάμενος αὐθημερὸν ἤκειν. Ἑρμῶν δὲ βασιλεύων τῶν Πελασγῶν ἐξέστη τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιησάμενος δὲ ἐκὼν διδόναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. Εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ ἀνάγκην τοῖς προσποιουμένων χαρίζεσθαι. Εἰς Μακάρων νήσους : ὁ Ἡσίοδος φησι Μακάρων νήσους εἶναι περὶ τὸν Ὠκεανὸν, κάκει τοὺς εὐδαίμονας οἰκεῖν ὑπὸ Κρόνου βασιλευμένους. ^[15]

- 3 86 Ὅθεν ἐπὶ τῶν μακαρίων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν. Ἐς κόρακας : ἐν Θεσσαλίᾳ τόπος ἐστὶ Κόρακες, ὅπου τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον· ὅθεν ἡ παροιμία.
- 3 87 Μέμνηται δὲ ταύτης Μένανδρος συνεχῶς. Λέγουσι δὲ, ὅτι Βοιωτοῖς Ἄρνην ποτὲ διοικοῦσι προεῖρητο ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκπεσεῖσθαι τῆς χώρας λευκῶν κοράκων φανέντων. Νεανίσκοι δὲ ποτε μεθυσθέντες, καὶ συλλαβόντες κόρακας, γυψώσαντες ἀφῆκαν πέτεσθαι· ἰδόντες δὲ οἱ Βοιωτοὶ ἐταράχθησαν, ὥς τῆς μαντείας λαβούσης τὸ τέλος. Καὶ φοβηθέντες οἱ νεανίσκοι τὸν θόρυβον, φυγόντες ᾤκησάν τινα τόπον, ὃν ἐκάλεσαν Κόρακας. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐκβαλόντες τοὺς Βοιωτοὺς οἱ Αἰολεῖς, ἔσχον τὴν Ἄρνην οἰκίαν οὕσαν, καὶ τοὺς ἀμαρτάνοντας μεθιστᾶσιν εἰς τοὺς Κόρακας κολουμένους. Ἐτερομόλιος δίκη : εἰς ἣν ἀντίδικοι οὐκ ἤλθον. ^[10]
- 3 89 Ἐξω βελῶν καθῆσθαι : παροιμία παραινοῦσα μακρὰν ἑαυτὸν τῶν βελῶν τῶν ἐναντίων ποιεῖν. Ἐκῆτι Συλοσῶντος εὐρυχωρίῃ : Συλοσῶν Σάμιος φίλος ἐγένετο Δαρεῖω τῷ Περσῶν βασιλεῖ, καὶ δι' αὐτοῦ τὴν ἐν Σάμῳ δυναστείαν παρέλαβε τελευτήσαντος Πολυκράτους.
- 3 90 Ἐπεὶ δὲ πικρῶς καὶ χαλεπῶς ἤρχεν, ἐκλιπόντες τὴν νῆσον οἱ πλείους μετώκησαν. Ὅθεν ἡ παροιμία. Εἰς τὸ δέον : Περικλῆς, ὡς φασιν, ἔδωκε χρήματα τῷ βασιλεῖ τῶν Λακεδαιμονίων Πλειστοάνακτι, καὶ συνέπεισεν αὐτὸν ἀναχωρῆσαι ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ πολέμῳ προαχθέντα. ^[5]
- 3 91 Διδούς οὖν λόγον τῶν χρημάτων μετὰ ταῦτα τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ μὴ θελήσας φανερώς λογίσασθαι, εἶπεν, Εἰς τὸ δέον ἀνήλωσα τοσάδε τάλαντα. Εἰς Ἀφάννας : Συβαρίται νίκην τὸν θεὸν ἡτοῦντο κατὰ Κροτωνιατῶν, παρόντων ἐκείνων. ^[5]
- 3 92 Ἐνὸς δὲ τῶν Κροτωνιατῶν χλευάσαντος καὶ εἰπόντος ὅτι τεύξεσθε ταύτης ἐν Ἀφάνναις, τὴν πρόρρησιν τοῦ θεοῦ ἐθαύμασαν. Λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δοκούντων ἀνυποστάτων εἶναι. Εὐμεταβολώτερος κοθόρνου : κόθορνός ἐστιν ὑποδήματος εἶδος ἐφαρμόζοντος καὶ δεξιῷ καὶ ἀριστερῷ ποδὶ· ὅθεν καὶ Θηραμένην, τὸν ἐπὶ τῶν λ', κόθορνον ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι. ^[5]
- 3 93 Ἐπὶ τῶν στρεφομένων οὖν συνεχῶς ἡ παροιμία εἴρηται. Εὐνους ὁ σφάκτης : αὕτη ἡ παροιμία προηnéθη ἀπὸ τοῦ Ὁρέστου, ὡς καὶ Ὅμηρος ἐδήλωσεν· ἀποκτείνας γὰρ τὴν μητέρα, περὶδεῖπνον ἐποίησεν. ^[5]
- 3 94 Ὅμοίως δὲ καὶ ἀπὸ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως, ὃς Σεμέλην φονεύσας, τὰ ὅσα αὐτῆς μετὰ πολλῆς φροντίδος ἔπεμψε τῇ μητρί. Ἔτι δὲ μᾶλλον ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος· τὴν γὰρ μητέρα Βερενίκην καθεύδουσαν ἐν μεγάροις, καὶ παραδοὺς Σωσιβίῳ φυλάσσειν, ἡνίκα ἐκείνη οὐ φέρουσα τὴν κόλασιν ἔπεε θανάσιμον βοτάνην καὶ τὸ φάρμακον πιούσα ἀπέθανε, διὰ τὰς ἀπ' αὐτῶν τῶν ὀνείρων ταραχὰς ἐν μέσῃ τῇ πόλει μνημα οἰκοδομήσας, ὃ νῦν Σῆμα καλεῖται, πάντας ἐκεῖ τοὺς προπάτορας σὺν αὐτῇ κατέθετο, καὶ Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα. Καὶ ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν δὲ ἱερὸν αὐτῇ ἰδρύσαντο, ὃ ἐκάλουν Βερενίκης σωζούσης. Ἐξάντης λεύσσω τοῦμόν κακὸν ἄλλον ἔχοντα : τὸ ἐξάντης τὸν ὑγιῇ δηλοῖ καὶ τὸν ἔξω ἄτης, ὃ ἐστὶ βλάβης, ὡς Πλάτων φησί. ^[15]

- 3 96 Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἶην Τενεάτης : κώμη ἐστὶ πλησίον τῆς Κορίνθου Τενέα, κατάφυτος. Ὡς οὖν τῶν ἐν τῇ κώμῃ ὁμολογούντων μὲν Κόρινθον εἶναι εὐδαίμονα, αἰρουμένων δὲ ἤττονα κώμην ἔχειν, οὕτως εἴρηται. Ἐν νυκτὶ βουλή : ἡ παροιμία οὕτως εἴρηται, ἐπεὶ δὴ ἡσυχίαν ἔχει ἡ νύξ καὶ δίδωσι κατὰ σχολὴν λογισμοὺς τοῖς περὶ τῶν ἀναγκαίων βουλευομένοις. ^[5]
- 3 98 Ἐφυγον κακὸν, εὖρον ἄμεινον : αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν μεταβολῆν ἐν ἑαυτοῖς κρείττονα οἰωνιζομένων. Ἀθήνησι γὰρ ἐν τοῖς γάμοις ἔθος ἦν, ἀμφιθαλῇ παῖδα ἀκάνθας μετὰ δρυῖνων καρπῶν στέφεσθαι, καὶ λίκνον ἄρτων πλήρες περιφέροντα λέγειν, Ἐφυγον κακὸν, εὖρον ἄμεινον. Ἐσήμαινον δὲ ὡς ἀπώσαντο μὲν τὴν ἀγρίαν καὶ παλαιὰν δίαιταν, εὐρήκασιν δὲ τὴν ἡμέρον τροφήν. Ἐκκέκοφθ' ἡ μουσική : φασὶν, ὅτι τῶν παλαιῶν ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσῃ χρωμένων, οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαριστρίας καὶ ὀρχηστρίας ἐπεισήγαγον. ^[5]
- 3 100 Εἴποις τὰ τρία παρὰ τῇ αὐλῇ : τοῖς ἐπὶ θάνατον ἀπαγομένοις τὴν παρρησίαν ταύτην ἐδίδουν, ὥστε τροφῆς καὶ οἴνου πληρωθεῖσι τρία λέγειν ἃ βούλονται μεθ' ἃ φιμωθέντες ἀπήγοντο πρὸς τὴν κόλασιν· τὸ δὲ νῦν ἀρχεῖον λεγόμενον αὐλὴ ἐκαλεῖτο, ὅπου ἀπήγοντο, καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ διαιτωμένους αὐλικοὺς ὠνόμαζον. Ὡς ἐκ τούτου φανεράν τὴν παροιμίαν εἶναι. Ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελήνην καθαιρεῖς : αἱ τὴν σελήνην καθαιροῦσαι Θετταλίδες λέγονται τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν παίδων στερίσκεσθαι. ^[5]
- 4 1 Εἴρηται οὖν ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τὰ κακὰ ἐπισπωμένων ἡ παροιμία. Εἴ τι κακὸν, εἰς Πύρραν : φασὶν ὅτι οἱ Πυρραῖοι πρὸς τοὺς ὁμόρους πάντας ἀπεχθῶς εἶχον.
- 4 2 Ἐκεῖνοι οὖν τὰ συμβαίνοντα αὐτοῖς κακὰ ἀποτροπιαζόμενοι, καὶ ἐκβάλλοντες εἰς τὴν Πυρραίων χώραν, ἐπεφώνουν, Εἴ τι κακὸν, εἰς Πύρραν. Εὐγενέστερος Κόδρου : ὁ Κόδρος Μελάνθου υἱὸς ἦν· Μέλανθος δὲ ἕκτος ἀπὸ Νηλέως, οὗ καὶ Νέστωρ. ^[5]
- 4 3 Οὗτος ἐκπεσὼν τῆς Μεσσήνης ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ μονομαχήσας πρὸς Ξάνθον τὸν Βοιωτὸν, βασιλεύοντα τῶν Ἀθηναίων, νικήσας ἐβασίλευσε τῶν Ἀθηναίων, καὶ Κόδρῳ τῷ υἱῷ τελευτήσας τὴν βασιλείαν κατέλιπεν. Ὁ δὲ Κόδρος οὗτος ἐν τῷ πρὸς Δωριέας πολέμῳ ἐκὼν ὑπὲρ τῆς χώρας ἀποθνήσκει. Προεῖρητο γὰρ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς Ἀθηναίοις νικήσῃν, εἴ γε τελευτήσῃεν ὑπὸ τῶν Δωριέων ὁ βασιλεὺς αὐτῶν. Ἀποθανῶν δὲ ἐγκατέλιπε παῖδας δύο, Μέντορα καὶ Νηλέα. Ὁ μὲν οὖν Μέντωρ ἀντ' αὐτοῦ ἐβασίλευσεν· ὁ δὲ Νηλεὺς ἡγεμὼν τῆς εἰς τὴν Ἀσίαν ἀποικίας ἐγένετο. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοῦκ ὀνήσιμα : μέμνηται τῆς παροιμίας ταύτης Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ. ^[10]
- 4 4 Λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης ἐν τῇ Μηδεῖᾳ, Κακοῦ ἀνδρὸς δῶρον ὄνησιν οὐκ ἔχει. Ἐν οἴνῳ ἀλήθεια : παροιμία· παρόσον ὁ οἶνος τοὺς ἐμπιπλαμένους αὐτοῦ ὅποιοι εἰσὶ παραδείκνυσι.
- 4 6 Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Δαιδάλου μῦθος : Μίνως θυσίας τῷ Ποσειδῶνι ἐπιτελῶν ηὔξατο αὐθημερὸν ἀναδοθῆναί τι αὐτῷ ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ τοῦτο καταθῆσαι πάλιν ὑπέσχετο, ὃ ἂν καὶ εἴη. Τοῦ δὲ Ποσειδῶνος ταῦρον ἀναδόντος περικαλλῇ ἔπεμψε Μίνως εἰς τὰ βουφόρβια. Ὅργισθεῖς οὖν Ποσειδῶν ἐνέβαλεν ἔρωτα τοῦ ταύρου Πασιφάῃ, τῇ τοῦ Μίνως γυναικί. Ἡ δὲ πείθει Δαίδαλον, ξυλίνην βοῦν κατασκευάσαντα εἰς αὐτὴν ἐνθεῖναι, ἣν ἐπιβαίνων ὁ ταῦρος ὡς βοῦν, ἔγκυον ἐποίησεν· ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ Μινώταυρος. Μίνως δὲ ὀργιζομένου Ἀθηναίοις διὰ τὸν τοῦ Ἀνδρόγεω φόνον, ὃς ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήνῃσι νέων διὰ φθόνον ἀνῆρέθη ἐν τοῖς Παναθηναίοις νικήσας πένταθλον, ἑπτὰ παρθένοι καὶ ἴσοι νέοι ἀκμαῖοι ἐξ Ἀθηνῶν ἐδασμολογοῦντο κατ' ἐγκέλευσιν αὐτοῦ, καὶ παρεβάλλοντο τῷ θηρίῳ. Ὡς οὖν τὸν Δαίδαλον ἀρχηγὸν τούτων τῶν κακῶν γενόμενον, διὰ τε τὸ κατεσκευακέναι τὴν ξυλίνην βοῦν, καὶ διὰ τὸ αἷτιον τῆς τοῦ θηρίου γενέσεως γεγονέναι, ἐμυσάχθησαν. Ἐκ παντὸς ξύλου κύφων γένοιτ'

ἄν : αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν κατὰ μὲν τὸ εἶδος εὐκαταφρονήτων, εἰς δὲ χρείας ἀναγκαίας
πιπτόντων. ^[15]

- 4 7 Μέμνηται δὲ αὐτῆς Ἐπίχαρμος ἐν Τρωσίν. Εὐδόντων ἀλιευτικῶν κύρτος : εἴρηται ἡ παροιμία
ἐπὶ τῶν ἄνευ πόνου κατεργαζομένων, ἐφ' ἃ ἂν ὀρμήσωσιν.
- 4 8 Ἐπειδὴ κοιμωμένων τῶν ἀλιέων ὁ ἰχθὺς τῷ κύρτῳ εἰσδύεται. Ζωπύρου τάλαντα : Ζώπυρος ὁ
Πέρσης βασιλεῖ χαριζόμενος, μαστιγώσας ἑαυτὸν καὶ τὴν ῥίνα καὶ τὰ ὦτα ἀφελόμενος,
εἰσελθὼν εἰς Βαβυλῶνα καὶ πιστευθεὶς διὰ τὰ περὶ τὸ σῶμα, προὔδωκε τὴν πόλιν.
- 4 9 Ἐκ μεταφορᾶς οὖν εἶπε, Τάλαντα καὶ ζυγὰ, οἶονεῖ ἔργα καὶ πράξεις. Ζαλεύκου νόμος : ἐπὶ τῶν
ἀποτόμων. ^[5]
- 4 10 Ζάλευκος γὰρ Λοκροῖς τοῖς Ἐπιζεφυρίοις ὠμότερον ἐνομοθέτησεν. Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς
τὰς διφθέρας : ὅτι οὐκ ἀπρονόητα κἂν βραδέως ἡ δίκη τοὺς πονηροὺς μέτεισι.
- 4 11 Φασὶ γὰρ τὸν Δία εἰς διφθέρας τινὰς ἀπογράφεσθαι τὰ πραττόμενα τοῖς ἀνθρώποις. Ζεῖ χύτρα ,
ζεῖ φιλία : ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ δεῖπνου συνιόντων εἰς φιλίαν.
- 4 13 Ζητῶν γὰρ ὄψον θοιμάτιον ἀπώλεσα : ἐπὶ τῶν ἀτυχεστάτων. Ζωὴ πίθου : ἐπὶ τῶν ἐπεικῶς καὶ
μετρίως ζώντων· ἀπὸ Διογένηος τοῦ φιλοσόφου, ᾧ πίθος ἦν ἡ ἡδίστη καταγωγὴ καὶ διατριβή.
- 4 15 Ζωὸς γενήσῃ κρομμύου μόνον λαβὼν : πρὸς τοὺς ἀπὸ μικρᾶς αἰτίας μεγάλην δόξαν
καρπουμένους. Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὥς θέλομεν , ἀλλ' ὥς δυνάμεθα : ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ προαίρεσιν
ζώντων.
- 4 16 Κέχρηται αὐτῇ Πλάτων ἐν Ἰππία. Ἦτοι τέθνηκεν , ἡ διδάσκει γράμματα : τῶν μετὰ Νικίου
στρατευσαμένων εἰς Σικελίαν οἱ μὲν ἀπώλοντο, οἱ δὲ ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι, καὶ τοὺς τῶν
Σικελιωτῶν παῖδας ἐδίδασκον γράμματα.
- 4 17 Οἱ οὖν διαφεύγοντες εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐρωτώμενοι περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ, ἔλεγον, Ἦ τέθνηκε ν , ἡ
διδάσκει γράμματ α . Καὶ οὕτως ὁ λόγος παροιμιώδης ἐγένετο. Εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλως
λαλούντων. Ἦ κρίνον ἡ κολοκύντην : τὸ τῆς κολοκύντης ἄνθος καλεῖται κρίνον· ἄδηλον δὲ, εἰ
οἶσει καρπὸν. ^[5]
- 4 18 Ἦταττον οὖν τὸ μὲν κρίνον οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος, τὴν δὲ κολοκύντην ἐπὶ τοῦ ὑγιοῦς.
Μέμνηται ταύτης Δίφιλος λέγων· Ἐν ἡμέραισιν αὐτὸν ἐπτά σο ι , γέρο ν , θέλω παρασχεῖν ἡ
κολοκύντην ἡ κρίνο ν . Ἦ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν , ἡ μὴ φαγεῖν : τῆς χελώνης ὀλίγα κρέα
βρωθέντα στρόφους ποιεῖ, πολλὰ δὲ καθαίρει. ^[5]
- 4 19 Ὅθεν ἡ παροιμία. Ἐτεροι δὲ ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ὀρμᾶν ἐπὶ τι πρᾶγμα, στραγγευσόμενων δέ.
Φασὶ δὲ αὐτὴν Τερψίωνος εἶναι. Ἦ Ἀμαίᾳ τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν : ἱστορεῖ Δίδυμος, ὅτι Ἀμαίᾳ
μὲν ἡ Δημήτηρ παρὰ Τροιζηνίοις προσαγορεύεται, Ἀζησία δὲ ἡ Κόρη. ^[5]
- 4 20 Ἀπὸ γοῦν τῆς ἱστορίας ἡ παροιμία προήχθη. Λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πολυχρονίῳ ζητήσῃ
χρωμένων. Πλούτωνος γὰρ Περσεφόνην ἀρπάσαντος ἡ Δημήτηρ ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν περιήει
ταύτην ζητοῦσα. Ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξιλλῆς Ἀδωνίδος : Πράξιλλα Σικυωνία μελοποιὸς
ἐγένετο, ὥς φησὶ Πολέμων. ^[5]
- 4 21 Αὕτη ἡ Πράξιλλα τὸν Ἀδωνιν ἐν τοῖς μέλεσιν εἰσάγει ἐρωτώμενον ὑπὸ τῶν κάτω, τί κάλλιστον
καταλιπὼν ἤκει, ἀποκρίνασθαι, ἥλιον καὶ σελήνην καὶ σικύους καὶ μῆλα. Ὅθεν εἰς παροιμίαν
προήχθη ὁ λόγος. Ἠλίθιον γὰρ τὸ τῷ ἡλίῳ παραβάλλειν τοὺς σικύους. Ἡρακλεία λίθος :
ταύτην ἔνιοι μαγνητὶν λέγουσι τὴν ἐπισπωμένην τὸν σίδηρον. ^[5]
- 4 22 Οἱ δὲ ἐτέραν, παραπλήσιον ἀργύρῳ. Κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἡρακλείας, τῆς ἐν Λυδία πόλεως.
Ἦ τρεῖς ἔξ ἢ τρεῖς κύβοι : ἡ παροιμία παρὰ Φερεκράτει ἐν τοῖς Μυρμηκανθρώποις.
- 4 23

Κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν ἀποκινδυνεύοντων. Τὸ μὲν γὰρ τρεῖς ἕξ, τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ· τὸ δὲ τρεῖς κύβοι, τὴν ἥτταν. Πάλαι γὰρ τρισὶν ἐχρῶντο πρὸς τὰς παιδιὰς κύβοις, καὶ οὐχ, ὥς νῦν, δύο. Ἔστι δὲ ὁμωνυμία. Κύβον γὰρ ἔλεγον ἰδίως αὐτὸν τὸν ριπτούμενον, ὅτε πλήρης ἐστὶ καὶ μὴ. Τοὺς δὲ κύβους τοὺς τοιούτους οἱ Ἴωνες καλοῦσιν Οἶνας καὶ τὴν παροιμίαν οὕτως ἐκφέρουσιν, Ἦ τρεῖς ἕξ ἢ τρεῖς οἶνα ι . Ἡ Φανίου θύρα : ὁ Φάνιος, ὥς φασὶν, ἐγένετο ὀβολοστάτης, ἄλλως δὲ τυφλός. ^[10]

- 4 24 Ὑπανοίγοντος δὲ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ τὰ ταμεῖα καὶ τὴν θύραν, ἣν ἐκεῖνος ἰσχυρὰν ἐνόμιζεν εἶναι, τὴν παροιμίαν εἰρήσθαι ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων ἐν τῷ φυλάττειν. Ἡ ἀφύα πῦρ : ἐπὶ τῶν ὀξὺ λαμβανόντων τέλος ἡ παροιμία εἴρηται. ^[5]
- 4 25 Παρόσον ἡ ἀφύη (ἔστι δὲ ἰχθὺς) ἰδοῦσα τὸ πῦρ μόνον ἔψεται, οὕτως οὔσα τρυφερά. Ἡράκλειος νόσος : Δικαίαρχος φησὶ τὴν ἱερὰν νόσον Ἡράκλειον ὀνομάζεσθαι.
- 4 26 Εἰς ταύτην γὰρ ἐκ τῶν μακρῶν πόνων περιπεσεῖν φασὶ τὸν Ἡρακλέα. Θάμυρις μαίνεται : ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογα δοκούντων πράττειν εἴρηται ἡ παροιμία.
- 4 27 Ὁ Θάμυρις πολλῶν ἐπὶ κάλλει διενεγκὼν, ἥρξατο πρῶτον ἐρᾶν ἀρρένων. Ἀσκήσας δὲ κιθαρωδίαν, ταῖς Μούσαις ἤρισε, συνθέμενος πρότερον, εἰ μὲν κρείττων εὗρεθῇ, πλησιάσαι πάσαις· εἰ δ' ἡττηθῇ, στερηθήσεσθαι ὧν ἂν ἐκεῖναι θέλωσιν. Ὑπέρτεροι δὲ αἱ Μοῦσαι γενόμεναι, καὶ τῶν ὁμμάτων αὐτὸν καὶ τῆς κιθαρωδίας ἐστέρησαν. Θᾶττον ἢ Βούτης : τῶν ἐπὶ τῇ στοᾷ μαχομένων τίς ἦν ὧς ἐπεγέγραπτο Βούτης, οὗ ἐφαίνετο τὸ κράνος καὶ ὁ ὀφθαλμός· τὰ δὲ λοιπὰ μέρη ἐδόκει ὑπὸ τοῦ ὄρους, ἐφ' οὗ ἐβεβήκει, κρύπτεσθαι, διὰ τὸ προκεῖσθαι αὐτοῦ. ^[5]
- 4 28 Τάσσεται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ῥαδίως συντελουμένων. Καὶ γὰρ καὶ ὁ Βούτης ῥαδίως κατεσκευάσθη, ἅτε οὐχ ὀλοκλήρου τοῦ σώματος γεγραμμένου. Θετταλῶν σόφισμα : παροιμία ἐπὶ τῶν σοφιζομένων λεγομένη, διὰ τὸ ** τῷ Θετταλῷ λόγιον ἐκπεσεῖν, φυλάττεσθαι μὴ ἔλωσιν αὐτὸν οἱ ἐξεναντίας εὐχῇ μείζονι καὶ λαμπροτέρῳ κατ' αὐτοῦ χρῆσάμενοι. ^[5]
- 4 29 Νοήσας οὖν τὸ λόγιον καὶ πρὸς ὑπερβολὴν τραπόμενος, ἐκατόμβην ἀνδρῶν ἠΐξατο θυσίαν Ἀπόλλωνι Καταιβασίῳ. Κατελθὼν οὖν ἐκεῖ, καὶ διαταξάμενος ἐφ' ᾧ ὥρμησε, τὸ περὶ τὴν θυσίαν καὶ τὴν εὐχὴν οὔτε ἱεροπρεπὲς εἶναι νομίσας, οὔτε ἄλλως εὐσεβὲς, ὑπερέθετο. Καὶ μέχρι νῦν Θετταλοὶ τὴν θυσίαν Ἀπόλλωνι ὑπισχνοῦνται δι' ἔτους. Θεῶν ἀγορά : παροιμία ἐπὶ τῶν τολμώντων τι λέγειν ἐπὶ τοῖς τοσοῦτον ὑπερέχουσιν, ὅσον οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων. ^[10]
- 4 30 Καὶ τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ τοῦ συναγερθῆναι προσαγορευθεῖς. Θολερῶς προβαίνεις : μὴ καθισταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων, ἀλλ' ἀστάτως καὶ τεταραγμένως προῶν.
- 4 32 Θρᾶκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται : ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. Λέγει γὰρ, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ γῇ ὁ πρεσβύτατος ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο. Καὶ ἐντεῦθεν Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν αἰνιγμα γέγονε, Θρᾶκες ὄρκια οὐκ ἐπίσταντα ι . Θύραζε Κᾶρες , οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια : οἱ μὲν διὰ πλῆθος οἰκετῶν Καρικῶν εἰρήσθαι φασὶν, ὥς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις εὐωχομένων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐργαζομένων. ^[5]
- 4 33 Τῆς οὖν ἑορτῆς τελεσθείσης, λέγειν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐκπέμποντας αὐτοὺς, Θύραζε Κᾶρε ς , οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρι α . Τινὲς δὲ οὕτω τὴν παροιμίαν φασὶν, ὅτι οἱ Κᾶρες ποτὲ μέρος τῆς Ἀττικῆς κατέσχον· καὶ εἴ ποτε τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀνθεστηρίων ἦγον οἱ Ἀθηναῖοι, σπονδῶν αὐτοῖς μετεδίδουσιν καὶ ἐδέχοντο τῷ ἅσκει καὶ ταῖς οἰκίαις. Μετὰ δὲ τὴν ἑορτὴν τινῶν ὑπολελειμμένων ἐν ταῖς Ἀθήναις, οἱ ἀπαντῶντες πρὸς τοὺς Κᾶρας παίζοντες ἔλεγον, Θύραζε Κᾶρε ς , οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρι α . Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ἐπιζητούντων πάντοτε λαμβάνειν. Θάσος ἀγαθῶν : ἐπὶ τῶν εὐδαίμονα καὶ λαμπρὸν ἀποδειξαί τινα ἐπαγγελλομένων ἡ παροιμία ἐστί. ^[15]

Καλλίστρατος γὰρ ὁ ῥήτωρ ἐκπεσὼν Ἀθήνηθεν ἔπεισε τοὺς Ἀθηναίους τὴν ἀντίπεραν γῆν οἰκῆσαι, λέγων ὅτι καὶ χρυσᾶ μέταλλα ἔχει, καὶ γῆν ἄφθονον, καὶ ὅλην ἀρίστην, καὶ ὅλως θάσον ἀγαθὼν τὸν τόπον ἐκάλει· ὅθεν ἡ παροιμία ἐκράτησεν. Θᾶττον ὁ τόκος Ἡρακλείτῳ Περιναίῳ τρέχει : Ἡράκλειτος δρομεὺς ἐγένετο θαυμασθεὶς ἐπὶ τάχει. ^[5]

4 35 Εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δανειζομένων, ὡς τοῦ τόκου θᾶττον τρέχοντος ἢ Ἡράκλειτος ὁ δρομεύς. Ἐξήλλακται μέντοι Δωρικῶς, Ἡρακλείτῳ Περιναίῳ, ἀντὶ τοῦ, Περιναίου. Θεὸς ἡ Ἀναΐδεια : αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν δι' ἀναισχυντίαν τινὰ ὠφελουμένων. ^[5]

4 36 Φησὶ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Νόμων, Ὑβρεως καὶ Ἀναιδείας παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι βωμούς. Θρακία παρεύρεσις : φασὶ τοὺς Θρακὰς ἡττηθέντας ὑπὸ Βοιωτῶν [περὶ Κορώνειαν,] καὶ σπεισασμένους σπονδὰς πενθημέρους θέσθαι· νυκτὸς δὲ ἐπιγενομένους τοῖς Βοιωτοῖς, τοὺς μὲν ἀποκτεῖναι, τοὺς δὲ ζωγρῆσαι.

4 37 Ἀγανακτοῦντων δὲ τῶν Βοιωτῶν, εἶπεῖν τοὺς Θρακὰς, ὅτι τὰς ἡμέρας οὐ τὰς νύκτας ἐσπεύσαντο. Ἴνου ἄχη : Ἴνῳ ἡ Κάδμου συνελθοῦσα Ἀθάμαντι δύο ἐγέννησε παῖδας, Λέαρχον καὶ Μελικέρτην, καὶ θυγατέρα Εὐρύκλειαν. ^[5]

4 38 Οὗτοι ὑπὸ Ἀθάμαντος μανέντος κατετοξεύθησαν. Μετὰ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἴνῳ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλατταν. Καὶ τὴν μὲν εἰς Μέγαρα προσβρασθεῖσαν Μεγαρεῖς ἀνελόμενοι καὶ πολυτελῶς κηδεύσαντες ἐκάλεσαν Λευκοθέαν· τὸν δὲ εἰς Κόρινθον Κορίνθιοι θάψαντες Μελικέρτην ἄγουσιν ἐπ' αὐτῷ ἀγῶνα τὰ Ἴσθμια. Διὰ δὲ ταῦτα εἴρηται Ἴνου ἄχη. Ἄχος γὰρ ἡ λύπη, ἀχανεῖς ποιοῦσα τοὺς κακῶς παθόντας. Ταῦτα δὲ δηλώσει καὶ Μενεκράτης ὁ Τύριος. Πέπονθε δὲ οὕτως Ἴνῳ δι' αἰτίαν τήνδε. Ἀθάμας πρότερον γυναικὰ ἐσχηκώς Νεφέλην, δύο παῖδας ἐκ ταύτης Ἑλλην καὶ Φρίξον ἐγέννησεν. Ἀποθανούσης δὲ τῆς Νεφέλης, δευτέραν ἡγάγετο γυναικὰ Ἴνῳ· ἥτις ἐπιβουλεύσασα τοῖς τῆς Νεφέλης παισὶ, παρέπεισε τὰς τῶν ἐγχωρίων γυναικὰς φρύγειν τὰ σπέρματα. Ἡ γῆ δὲ πεφρυγμένον τὸν σπόρον δεχομένη καρποὺς ἐτησίους οὐκ ἀνεδίδου. Πέμψας οὖν εἰς Δελφοὺς ὁ Ἀθάμας περὶ τῆς ἀφορίας ἐπυνθάνετο. Δώροις δὲ πείσασα Ἴνῳ τοὺς πεμφθέντας ὑπέθετο αὐτοῖς εἶπεῖν ὑποστρέψασιν, ὡς ἀνεῖλεν ὁ θεὸς, Ἑλλην καὶ Φρίξον σφαγιασθῆναι, εἰ θέλοιεν ἀπαλλαγὴν τῆς ἀφορίας ἔσεσθαι. Πεισθεὶς οὖν ὁ Ἀθάμας, Ἑλλην καὶ Φρίξον τῷ βωμῷ παρέστησεν. Ἀλλ' ἐκείνους μὲν κατοικτεῖραντες οἱ θεοὶ διὰ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ ἐναερίους ἀφήρπασαν. Ὅθεν Ἑλλη μὲν ἀντέχειν μὴ δυναμένη, εἰς τὸν ἅπ' ἐκείνης κληθέντα Ἑλλήσποντον καταπίπτει· Φρίξος δὲ εἰς τὴν Κολχικὴν διασώζεται γῆν. [Ἀθάμαντι δὲ μανίαν ἐμβαλόντες τὴν Ἴνῳ τοιαῦτα παθεῖν παρεσκεύασαν.] Ἰαλέμου ψυχρότερος : παροιμία, ὡς εἴ τις εἴποι, Γυμνότερος τοῦ κακοδαίμονος ἢ ὅτι οἱ θρηνοῦντες τῷ ἰαλέμῳ χρῶνται, ἐπιλέγοντες αὐτό. ^[30]

4 39 Ἐνθεν καὶ τὸ θρηνεῖν, ἰαλεμίζειν λέγουσι. Λέγουσι δὲ τινες τὸν Ἰάλεμον, υἱὸν Καλλιόπης, καθ' ὑπερβολὴν ψυχρὸν γεγονότα. Ἱερὸν ἡ συμβουλή ἐστίν : παροιμία ἐπὶ τῶν δεινῶν καθαρῶς συμβουλευεῖν. ^[5]

4 40 Μέννηται ταύτης Ἐπίχαρμος. Ἴππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλῳ ἐπίβαλλε : ταύτης μέννηται Κράτης ὁ κωμικὸς Σαμίσις.

4 41 Τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας ῥαστώνης δεομένων τινὸς καὶ ἀναπαύλης. Εἴρηται δὲ ἀπὸ στρατιωτικῶν ἵππων, οἷς γηράσκουσιν ἐπέβαλλον τὸ καλούμενον τρυσίππιον· ἔστι δὲ τοῦτο σιδηροῦς τροχίσκος, (οἷονεὶ δημόσιος ὡς χαρακτήρ τροχίσκος) ὃν ἐκπυροῦντες ἐπέβαλον ταῖς σιαγόσι τῶν ἵππων. Ἰπάρχων πίναξ : ἐπεὶ παρὰ Συρακουσίοις οἱ ἵππαρχοι ἐν πίναξιν τὰ ὀνόματα γράφοντες τῶν ἀτακτούντων παρεσημειοῦντο. ^[5]

4 43 Ἰλιάς κακῶν : ἀπὸ παροιμίας τοῦτο ἐλέγετο ἐπὶ τῶν μεγάλων κακῶν· παρόσον ἐν Ἰλίῳ μυρία κακὰ συνέβη γενέσθαι. Ἰστίᾳ θύει : ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν μηδενὶ ῥαδίως μεταδιδόντων.

- 4 44 Δι' ἔθους γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε ἔθουν Ἰστιά, μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς θυσίας. Μέννηται ταύτης Θεόπομπος ἐν Καπηλίῃσιν. Καδμεία νίκη : περὶ ταύτης τῆς παροιμίας ἄλλοι ἄλλως λέγουσιν.
- 4 45 Ἀποδιδόασι δὲ ταύτην ἐπὶ τῆς ἀλυσιτελοῦς νίκης, οἱ μὲν, ὅτι [ἐπεὶ] Ἑτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης μονομαχοῦντες ἀμφοτέρω ἀπώλοντο· οἱ δὲ, ὅτι Καδμεῖοι νικήσαντες τοὺς Ἀργεῖους, τοὺς μετὰ Ἀδράστου στρατεύσαντας, δίκην ἔδωσαν ἱκανὴν τοῖς ἀπογόνους αὐτῶν· ἄλλοι, ὅτι τὸ Σφιγγὸς αἶνιγμα συνεῖς Οἰδίπους καὶ νικήσας αὐτήν, ἀγνοῶν ἔγημε τὴν ἑαυτοῦ μητέρα· εἴτα ἐξετύφλωσεν ἑαυτὸν, ὥστε μὴ λυσιτελῆσαι τὴν νίκην αὐτῷ· ἄλλοι δέ τινες, ὅτι τὰ ἐκ Φοινίκης γράμματα βουλόμενος διαδοθῆναι τοῖς Ἑλλήσι Κάδμος, ἀνείλε Λίνον καὶ αὐτὸν ἴδια γράμματα ἐπιδεικνύμενον, ὃν ἀπεδίωξαν οἱ πολῖται. Διὰ τὸ μὴ λυσιτελῆσαι τοίνυν αὐτῷ τὴν νίκην, λέγεσθαι τὴν τοιαύτην παροιμίαν. Κάθαμμα λύεις : παροιμία ἐπὶ τῶν δύσλυτόν τι λύειν ἐπιχειρούντων. ^[10]
- 4 46 Λόγιον γὰρ τοῖς Φρυξὶν ἐκπεπτῶκει περὶ τῆς κομισάσης τὸν Μίδαν ἀμάξης, εἴ τις ἐπιλύσειε τὸν δεσμὸν, τοῦτον τῆς Ἀσίας ἄρξειν. Ἀλέξανδρος δὲ ἔλυσεν. Κάμπιος δρόμος : δρόμοι τινὲς ἦσαν κάμπιοι, οὐκ εὐθεῖς καὶ ἀπλοῖ, ἀλλὰ καμπὰς ἔχοντες. ^[5]
- 4 48 Καρπάθιος τὸν λαγών : παροιμία, «Καρπάθιος τὸν λαγών.» Διὰ γὰρ τὸ μὴ εἶναι λαγῶς ἐν τῇ χώρᾳ, ἐπηγάγοντο αὐτοί· καὶ τοσοῦτοι ἐγένοντο, ὥστε τὸν σῖτον καὶ τὰς ἀμπέλους αὐτῶν ὑπ' αὐτῶν βλαβῆναι. Ὁ γοῦν Ἀρχίλοχος ταύτην τὴν παροιμίαν ἔφη. Κερκυραία μᾶστιξ : περιττὴν τινα κατασκευὴν εἶχον αἱ Κερκυραῖαι μᾶστιγες, διὸ καὶ εἰς παροιμίαν παρῆλθον. ^[5]
- 4 49 Οἱ δὲ καὶ διπλᾶς αὐτὰς ἔφασαν εἶναι, εἶχον δὲ καὶ ἑλεφαντίνας κώπας καὶ τῷ μεγέθει περιτταὶ ἦσαν. Ὑπερηφάνους γὰρ εὐπραγοῦντας τοὺς Κερκυραίους φησὶν Ἀριστοτέλης γενέσθαι. Κερκωπίζειν : ἡ παροιμία ἀπὸ τῶν προσοαινόντων τῇ κέρκῳ ζώων μετενήκεται. ^[5]
- 4 50 Ἄμεινον δὲ ἀπὸ τῶν Κερκώπων, οὓς περὶ τὴν Λυδίαν ἰστοροῦσιν ἀπατηλοὺς σφόδρα καὶ ἀηδεῖς γενέσθαι· παρ' ὃ καὶ ἀπολιθωθῆναι αὐτούς· καὶ Ἡρακλεῖ δὲ ἐνοχλήσαντας, ὅτε παρ' Ὀμφάλῃ ἦν, κολασθῆναι [καὶ εἰς πιθήκους δὲ αὐτοὺς μεταβάλλειν ὁ Ξεναγόρας φησίν.] Κέσκον οἰκεῖς : πόλις Παμφυλίας ἀνοήτων. ^[5]
- 4 51 Ὅθεν καὶ παροιμία γέγονε, Κέσκον οὐκ ἔχουσ α, ἐπὶ τῶν νοῦν μὴ ἔχόντων. Κεστρεὺς νηστεύει : παροιμία ἐπὶ τῶν πάνυ λαιμάργων.
- 4 52 Τοιοῦτον γὰρ ἐστὶν ἄπληστον ὁ κεστρεὺς, ὡς ἐκ τούτου τοὺς κεχηνότας καὶ πίνοντας κεστρεῖς ἔλεγον, ὡς λαιμάργους. Ἄλλοι δὲ φασι τὴν παροιμίαν ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων μὲν, οὐδὲν δὲ πλέον ἐκ τῆς δικαιοσύνης ἀποφερομένων. Ὁ γὰρ κεστρεὺς τῶν ἄλλων ἰχθύων ἀλληλοφαγούντων μόνος ἀπέχεται τῆς σαρκοφαγίας· νέμεται δὲ τὴν ἰλὺν ταλαιπωρῶν, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης περὶ ζώων. Κιλίκιος ὄλεθρος : ὁ πονηρὸς· πονηροὶ γὰρ οἱ Κίλικες· ἢ ὅτι ληστεαῖς χρώμενοι ἐπ' ὠμότητι διεβέβληντο. ^[5]
- 4 53 Καὶ οἱ Ἀττικοὶ δὲ τὰς πικρὰς τιμωρίας Κιλικίους καλοῦσιν. Καλλικυρίων πλείους : οὕτως ἐν Συρακούσαις ἐκλήθησαν οἱ ἐπείσελθόντες γεωμόροις Καλλικύριοι.
- 4 54 Ἐνθεν παροιμιωδῶς ἔλεγον, εἴ ποτε πλῆθος ἤθελον ἐμφῆναι, ὅτι πλείους ἦσαν τῶν Καλλικυρίων. Δοῦλοι δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. Ἡ δὲ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν, διὰ τὸ παντοδαποὺς εἰς ταῦτ' ἐλθεῖν, ὥστε τοῖς κυρίοις ἐγκεῖσθαι. Κίνδυνος ἡ ἐν πρώρᾳ σελίς : παροιμιακόν. ^[5]
- 4 55 Οἱ γὰρ πολέμιοι τὴν πρώραν εὐθέως ἐφάλλοντες κατέχουσι. Σελὶς δὲ ἡ καθέδρα. Κόραξ ὑδρεύει : παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῶς τινὸς τυγχανόντων.
- 4 57

Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις : κόρκορον Πελοποννήσιοι φασὶν εἶναι λάχανόν τι τῶν εὐτελῶν ἄγριον· διὸ καὶ ἡ παροιμία. Κοροΐβου ἡλιθιώτερος : εὐήθης καὶ μωρός.

- 4 58 Ἐπὶ γὰρ τοῦ μωραίνοντος ἔταττον τὸν Κόροιβον ἀπὸ τινος Κοροΐβου μωροῦ, ὃν οἶονται τὸν Μύγδονος εἶναι παῖδα τοῦ Φρυγός, κατὰ τὰ Τρωϊκὰ γενόμενον. Τινὲς δὲ τοῦτον ἀναίσθητον φασὶ γεγονέναι, ὥς καὶ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἀριθμεῖν. Κορυδέως εἰδεχθέστερος : οὗτος ὁ Κορυδεὺς ἐπὶ δυσμορφίᾳ ἐκωμωδεῖτο, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ὧν ἓνα τὸν Ἀρχέστρατον φασίν. ^[5]
- 4 60 Κορώνη τὸν σκορπίον : παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερέσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων· ἐλλειπτική δέ ἐστι· λείπει γὰρ τὸ, ἥρπασε. Καὶ γὰρ ἀρπασθεὶς ὁ σκορπίος οὐκ ἔλαττον ἔδρασεν, ἐμβάλων τῷ κέντρῳ τὸν ἰὸν, ἥπερ ἔπαθε. Κουρήτων στόμα : ἐδόκουν γὰρ εἶναι οὗτοι μάντιες· οἶον, Θεσπιωδὸν στόμα. ^[5]
- 4 62 Κρητίζειν : ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι καὶ ἀπατᾶν ἔταττον τὴν λέξιν, καὶ φασὶν ἀπὸ τοῦ Ἰδομενέως τοῦ Κρητὸς τὴν παροιμίαν διαδοθῆναι. Λέγεται γὰρ διαφορᾶς ποτὲ γενομένης τοῖς ἐν Τροίᾳ Ἕλλησιν περὶ τοῦ μείζονος, καὶ πάντων προθυμουμένων τὸν συναχθέντα χαλκὸν ἐκ τῶν λαφύρων πρὸς ἑαυτοὺς ἀποφέρεισθαι, γενόμενον κριτὴν τὸν Ἰδομενέα, καὶ λαβόντα παρ' αὐτῶν τὰς ἐνδεχομένας πίστεις ἐφ' ᾧ κατακολουθῆσαι τοῖς κριθησομένοις, ἀντὶ πάντων τῶν ἀριστεῶν ἑαυτὸν προτάζει. Διὸ λέγεσθαι τὸ Κρητίζειν. Κριὸς τροφεὶ ἀπέτισεν : ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, ἐπεὶ τὰς φάτνας πλήττουσιν οἱ κριοί. ^[10]
- 4 63 Λέγεται γὰρ ὡς εἴρηται ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων τοῖς εὖ προσδιατεθεῖσι, Κριὸς τὰ τροφεῖα. Καὶ γὰρ τοὺς κριοὺς ἐκτραφέντας τύπτειν τοὺς θρέψαντας καὶ ἔτι τρέφοντας. Μέννηται αὐτῆς Μένανδρος. Κίσσαμις Κῶος : οὗτος ἦν πολυθρέμματος· τούτῳ φασὶν ἔγχελυν ἐπιφαινομένην κατ' ἔτος τὸ κάλλιστον τῶν προβάτων ἀρπάζειν, καὶ τὸν Κίσσαμιν ἀνελεῖν αὐτήν· φαινομένην δὲ αὐτῷ κατ' ὄναρ, κελεῦσαι καταθάψαι αὐτήν· τὸν δὲ μὴ φροντίσαντα, παγγενεὶ ἀπολέσθαι. ^[5]
- 4 65 Κανθάρου σοφώτερος : ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακούργων· ἐπειδὴ τις Ἀθήνησι κάπηλος Κάνθαρος καλούμενος, ἐπὶ πονηρίᾳ καὶ προδοσίᾳ θανάτου ἐζημιώθη [οἱ δὲ κάπηλον ὄντα φασὶν ἀπερισκέπτως ἐπιθέσθαι τυραννίδι καὶ ἀπολέσθαι. Οἱ δὲ παρὰ τὸ ζῶον, παρόσον Κάνθαρος ἐγκυλίων ἑαυτὸν τῇ κόπρῳ καὶ ἐπὶ τὴν καλιὰν ἀνερχόμενος τοῦ ἀετοῦ ἐκκυλίνει αὐτοῦ τὰ ὠά.] Κωφότερος κίχλης : ταύτης Εὐβουλος ἐν Διονυσίῳ μέμνηται. ^[5]
- 4 66 Φασὶ γὰρ κωφεύειν τὸ ζῶον. Κέρδος αἰσχύνῃς ἄμεινον· ἔλκε μοιχὸν εἰς μυχόν : ταύτης μέμνηται Καλλιὰς ἐν Ἀταλάντῃ.
- 4 68 Κωφότερος τοῦ Τορωναίου λιμένος : λιμὴν ἐστὶ περὶ Τορώνην τῆς Θράκης· στενὰς δὲ ἔχει καὶ μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις, ὥς μὴ ἀκούεσθαι τοῖς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἦχον. Κρωβύλου ζεῦγος : παροιμία ἐπὶ τοῖς ὑπερβαλλούσῃ πονηρίᾳ κεχρημένοις ταττομένη.
- 4 69 Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ πορνοβοσκοῦ τινὸς Κρωβύλου, ἐταίρας κτησαμένου δύο, ὥς μὴ μόνον ἐπὶ ταύταις πολλοὺς τῶν νέων λυμαίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὧν ἔκλεπτεν [ἐλυμαίνετο]. Τοὺς οὖν ἴσους τῇ ἐκείνου πονηρίᾳ ὥς δύνασθαι συζευχθῆναι αὐτῷ Κρωβύλου ζεῦγος ἔλεγον. Ἡ δὲ διὰ τὸ εἶναι δύο τὰς ἐταίρας. Κύδος : λοιδορία, κακολογία. ^[5]
- 4 70 Καὶ Κυδάζειν τὸ λοιδορεῖν καὶ κακολογεῖν. Ἡ δὲ πρώτη συλλαβὴ βραχέως ἐκφέρεται. Καὶ ὅταν λοιδορίαν ἐκτίσῃ τις ἐπὶ μηδενὶ ἀξίῳ συκοφαντούμενοις, παροιμιωδῶς λέγεται Κύδους ἐκτετικένα. Κυζικηνοὶ στατήρες : διεβεβόηοντο οὗτοι ὥς εὖ κεχαραγμένοι. ^[5]
- 4 71 Πρόσωπον δὲ ἦν γυναικεῖον ὁ τύπος Μητρὸς θεῶν· ἐπὶ δὲ θατέρου, προτομὴ λέοντος. Κυθωνύμου αἴσχος : αἰσχρὸν κλέος ἔχοντος· ἢ οὐ ἂν τις ἐπικρύψειε τὸ ὄνομα διὰ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς πράξεις, ἢ δυσωνύμου, ἢ περιβοητοῦ περὶ τὰς πράξεις, ἢ ἀξίου κεκρύφθαι.
- 4 73

Κύων ἐπὶ δεσμά : παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κολάσεις ἐπιδιδόντων· καὶ, Βοῦς ἐπὶ δεσμ ἄ .
Κῶος Χίω : ὁ Κῶος ἀστράγαλος ἡδύνατο ἔξ.

- 4 74 Παροιμία δέ ἐστὶ Χῖος πρὸς Κῶο ν . Ὁ μὲν γὰρ Χῖος ἡδύνατο ἔν, ὁ δὲ Κῶος ἔξ. Κωρυκαῖος ἠκροάζετο : ταύτης Μένανδρος μέμνηται ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ.
- 4 75 Πειραταὶ γὰρ περὶ Κώρυκον τῆς Παμφυλίας ἦσαν, καὶ τινες τῶν ἐκ Κωρύκου συμπράττοντες αὐτοῖς περιειργάζοντο τῶν πλεόντων τὰ φορτία καὶ τὸν καιρὸν καθ' ὃν μέλλοιεν πλεῖν, καὶ τοῖς πειραταῖς ἐμήνουν. Τοῦτο μαθόντες οἱ ἔμποροι, ἔκρυπτον τὰ πολλά. Ἐπεὶ δὲ καὶ οὕτω τοῖς πειραταῖς ἐγεγόνει, ἐκράτησεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δοκούντων μὲν λάθρα πράττεσθαι, εἰς γνῶσιν δὲ ἔρχομένων. Καὶ σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν : Πεισίστρατος, ὡς φασὶν, ὁ τύραννος δεκάτην τῶν γεωργουμένων ἀπῆτει τοὺς Ἀθηναίους. [5]
- 4 76 Παριῶν δέ ποτε, καὶ ἰδὼν πρεσβύτην πέτρας ἐργαζόμενον καὶ τόπους λιθώδεις, ἤρετο τὸν πρεσβύτην, τίνας ἐκ τῶν τόπων κομίζοιτο τοὺς καρπούς· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, Ὀδύνας καὶ σφακέλους, καὶ τούτων δεκάτην Πεισίστρατος φέρει. Θαυμάσας δὲ ὁ Πεισίστρατος τὴν παρρησίαν αὐτοῦ τῆς δεκάτης ἀτέλειαν ἔδωκε. Καὶ ἐκ τούτου οἱ Ἀθηναῖοι τῇ παροιμίᾳ ἐχρήσαντο. Κύρβεις κακῶν : Κύρβεις καλοῦνται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις σανίδες τρίγωνοι, ἐν αἷς τοὺς νόμους ἀνέγραφον, καὶ τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίας. [5]
- 4 77 Ἐπὶ τοίνυν τῶν σφόδρα πονηρευομένων ἡ παροιμία εἴρηται. Κλαίει ὁ νικήσας , ὁ δὲ νικηθεὶς ἀπόλλωλεν : αὕτη παρῆλθεν ἐκ χρησμοῦ Σιβύλλης τῆς Ἐρυθραϊκῆς.
- 4 78 Περὶ γὰρ Φιλίππου μαντευομένη μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην τὸ ἔπος εἶπεν. Ἐπειδὴ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Θηβαῖοι ἡττηθέντες ἀπώλοντο, Φίλιππος δὲ νικήσας μετὰ τὴν μάχην εὐθύς ὑπὸ Πausανίου διεφθάρη. Κοινὰ τὰ φίλων : Τίμαιος φησὶν ὅτι προσιόντας Πυθαγόρα μαθητὰς περὶ τὴν Ἰταλίαν ἔπειθεν ὁ φιλόσοφος κοινὰς τὰς οὐσίας ποιεῖσθαι. [5]
- 4 79 Ὅθεν εἰς παροιμίαν ἡ συμβουλὴ τοῦ Πυθαγόρα ἦλθεν. Κέλμις ἐν σιδήρῳ : αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν σφόδρα ἑαυτοῖς πιστευσάντων, ὅτι ἰσχυροὶ καὶ δυσχεῖρωτοι πεφύκασι.
- 4 80 Κέλμις γὰρ εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων τὴν μητέρα Ῥεάν ὑβρίσας, καὶ μὴ ὑποδεξάμενος *** ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν εὐμενῶς ἐν τῇ Ἰδῇ, ἄφ' οὗ ὁ στερεώτατος ἐγένετο σίδηρος. Μέμνηται τῆς ἱστορίας Σοφοκλῆς ἐν Σατύροις. Κάκιον Βάβυς αὐλεῖ : τάττουσι ταύτην ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ χεῖρον ἀσκοούντων. [5]
- 4 81 Φασὶ δὲ ὅτι ὁ Βάβυς ἀδελφὸς ἦν Μαρσίου, ὃν Ἀπόλλων ὑπερτενῇ κρεμάσας ἐκ πίτυος ἐξέδειρεν, ἐρίσαντα αὐτῷ περὶ μουσικῆς. Βουλόμενος δὲ καὶ τὸν Βάβυν ἀνελεῖν, Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης, ὡς ἀφυῶς τῷ αὐλῷ χρᾶται, ἀφῆκεν αὐτόν. Ὅθεν εἰς παροιμίαν προήχθη, ὅτι Κάκιον Βάβυς αὐλεῖ . Κακοῦ κόρακος κακὸν ὦον : τὴν παροιμίαν ταύτην οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ πτηνοῦ ζώου φασὶν εἰρησθαι, ὅτι οὔτε αὐτὸς βρωτὸς ἐστίν, οὔτε τὸ ὦον ὃ ἔχει. [5]
- 4 82 Οἱ δὲ, ἀπὸ Κόρακος τοῦ Συρακουσίου ῥήτορος, πρώτου διδάξαντος τέχνην ῥητορικὴν. Ὑπὸ γὰρ τούτου, ὡς φασί, μαθητῆς Τισίας ὀνόματι μισθὸν ἀπαιτούμενος καὶ εἰσαγόμενος εἰς τὸ δικαστήριον, εἶπε πρὸς τὸν Κόρακα· Εἰ μὲν με νικήσεις, ὦ Κόραξ, οὐδὲν μεμάθηκα, καὶ οὐ λήψῃ τί· εἰ δ' ἡττηθῇ, οὐ κομιῇ τὸν μισθὸν ὡσαύτως. Θαυμάσαντες οὖν οἱ δικασταὶ τὸ σόφισμα τοῦ νεανίσκου ἐπεφώνησαν, Κακοῦ κόρακος κακὸν ὦον . Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πονηρῶν πονηρὰ ποιοούντων. Κυθνώλεις συμφοραί : τοῦτο εἰς παροιμίαν ἦλθε διὰ τὰ Κυθνίους συμβάντα. [10]
- 4 83 Φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης οὕτως κακῶς αὐτοὺς διατεθῆναι ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος, ὥστε τὰς μεγάλας συμφορὰς Κυθνώλεις καλεῖσθαι. Λαγῶς καθεύδων : παροιμία ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν.
- 4 85

Λαγώς τὸν περὶ τῶν κρεῶν τρέχων : δειλὸν ἄγαν τὸ ζῶον· ὅθεν καὶ Ῥηγῖνος λαγῶς ἐλέχθη, καὶ γὰρ τοὺς Ῥηγίνους ἐπὶ δειλία ἐκωμῶδουν. Παροιμία δέ τις ἐστίν, Ὁ λαγῶς τὸν περὶ τῶν κρεῶν τρέχει, ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων ταῖς ψυχαῖς καὶ πρὸς τοῦτο καρτερῶς ἀγωνιζομένων τασσομένη. ** Λέρνη κακῶν : παροιμία τίς ἐστίν Ἀργολικὴ, ἣν ἀποδιοπομπούμενοι ἔλεγον. ^[5]

- 4 86 Τὰ γὰρ ἀποκαθάρματα εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἐνέβαλλον, *** διὰ τὸ σύμμικτον εἶναι καὶ παντοδαπὸν ὄχλον ἔχειν. Ἀκριβέστερον δ' ἂν τις τὴν παροιμίαν φαίη ἀπὸ τινος ἱστορίας διαδεδόσθαι. Δαναὸς γὰρ ἱστορεῖται τὰς τῶν Αἰγυπτιαδῶν κεφαλὰς αὐτόθι καταθεῖναι καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ παρανομήματος ἡ παροιμία ἐλέχθη. Ἴσως δὲ καὶ εἰς ὕβριν αὐτῶν ὁ Δαναὸς ἐκελεύσατο ἐκεῖ τὰ καθάρσια βάλλεσθαι. [ἢ ἀπὸ τῆς ὕδρας τῆς πολυκεφάλου ἐν αὐτῇ γενομένης.] Λευκηπατίας : Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ Βίων φησὶ συμβαίνειν τι περὶ τὸ ἥπαρ ἐπὶ τινων, ὃ δειλοὺς ποιεῖ· εἰρῆσθαι οὖν ἐπὶ τῶν τοιούτων τὴν παροιμίαν. ^[10]
- 4 88 Λεσβίων ἀξία : παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπράκτων. Λευκὴ στάθμη : ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων ἡ παροιμία ἐλέγετο, Ἐν λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη.
- 4 89 Ἐν γὰρ τοῖς λευκοῖς λίθοις λευκαὶ στάθμαι οὐδὲν δύνανται δεικνύναι, καθάπερ ἡ διὰ τῆς μίλτου. Στάθμη δὲ ἐστὶ σπάρτος τεκτονικὴ. Λήθαργος κύων : ὁ προσσαίνων μὲν, λάθρα δὲ δάκνων. ^[5]
- 4 90 Καὶ τῶν ἵππων οἱ νωθοὶ λαίθαργοι. Καὶ πάθος τι σὺν πυρετῷ. Λήμνιον κακόν : παροιμία, ἣν διαδοθῆναι φασὶν ἀπὸ τῶν παρανομηθέντων εἰς τοὺς ἄνδρας ἐν Λήμνῳ ὑπὸ τῶν γυναικῶν.
- 4 91 Ἡ διὰ τὸ τὰς ἀρπαγείσας ὑπὸ Πελασγῶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς γυναικας εἰς Λῆμνον ἀπαχθῆναι· ἃς ἀποτεκούσας τρόπους τε τῶν Ἀθηναίων διδάξαι τοὺς παῖδας καὶ γλῶτταν· τούτους δὲ τιμωρεῖν ἀλλήλοις καὶ τῶν ἐκ τῶν Θρασσῶν γεγεννημένων ἐπικρατεῖν· τοὺς δὲ Πελασγοὺς ἐπὶ τούτῳ ἀχθομένους κτείνειν αὐτοὺς καὶ τὰς μητέρας αὐτῶν. Ἡ διὰ τὴν δυσωδίαν τῶν Λημνιάδων γυναικῶν τὴν παροιμίαν διαδοθῆναι. Λημνία χειρὶ : ὡμῇ καὶ παρανόμῳ, ἀπὸ τῆς παρανομίας αὐτῶν. Λούσαιο τὸν Πελίαν : αὕτη ἡ παροιμία παρήχθη ἐκ τῶν συμβεβηκότων τῷ Πελίᾳ· ὃν αἱ θυγατέρες αὐτοῦ εἰς λέβητα ζέοντα καθῆκαν, ἐξαπατηθεῖσαι ὑπὸ Μηδείας, ὡς νέον ποιήσουσαι, καὶ οὕτως αὐτὸν δαπανηθέντα ἀπώλεσαν. ^[5]
- 4 92 Πελίας γὰρ Ἰωλκοῦ ἐβασίλευσεν, ᾧ χρωμένῳ περὶ τῆς βασιλείας ἐθέσπισεν ὁ θεὸς τὸν μονοσάνδαλον φυλάσασθαι. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἡγνόει τὸν χρησμόν, αὐθις δὲ ὕστερον ἐπέγνων. Τελῶν γὰρ τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν, ἄλλους τε πολλοὺς ἐπὶ ταύτῃ καὶ τὸν Ἰάσονα μετεπέμψατο. Ὁ δὲ ἐν τοῖς χωρίοις διατελῶν ἔσπευδεν ἐπὶ τὴν θυσίαν. Διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ἄναυρον, ἐξῆλθε μονοσάνδαλος, τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ὕδατι πέδιλον. Θεασάμενος δὲ Πελίας αὐτὸν, καὶ τὸν χρησμόν συμβαλὼν ἡρώτα προσελθὼν, Τί ἂν ἐποίησας ἐξουσίαν ἔχων, εἰ λόγιον ἦν σοι πρὸς τινος φονευθῆσθαι τῶν πολιτῶν; Ὁ δὲ, Τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ἔφη, προσέταττον ἂν φέρειν αὐτῷ. Τοῦτο Πελίας ἀκούσας, εὐθὺς ἐπὶ τὸ δέρας ἐλθεῖν ἐκέλευσεν αὐτόν. Τοῦτο δὲ ἐν Κόλχοις ἦν Ἄρει ἀνατεθειμένον· ἐφρουρεῖτο δὲ ὑπὸ δράκοντος αὐπνίου. Ἐπὶ τοῦτο πεμπόμενος Ἰάσων, ναῦν κατεσκεύασε πεντηκόντορον, τὴν οὕτω κληθεῖσαν Ἀργῷ, ἀπὸ τοῦ ταύτην τεκτηναμένου Ἄργου. Καὶ τοὺς ἀρίστους τῆς Ἑλλάδος συναθροίσας ἀπέπλευσε. Καταλαβὼν δὲ εἰς Κόλχους Αἰήτην παρεκάλει τὸν τῆς Κολχικῆς βασιλεύοντα γῆς δοῦναι τὸ δέρας αὐτῷ. Τοῦ δὲ ἀπαρνουμένου τὴν δόσιν, Μήδεια ἡ τούτου θυγάτηρ ἔρωτα ἴσχει Ἰάσονος, καὶ αὐτῷ ἐπαγγέλλεται τὸ δέρας ἐγχειρίσασθαι, εἰ ὁμόσει αὐτὴν ἔξειν γυναῖκα καὶ εἰς Ἑλλάδα σύμπλουν ἀγάγηται. Ὁμόσαντος δὲ Ἰάσονος, νυκτὸς ἐπὶ τὸ δέρας Μήδεια τοῦτον ἤγαγε, καὶ τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμίσασα τοῖς φαρμάκοις, μετὰ Ἰάσονος ἔχουσα τὸ δέρας ἐπὶ τὴν Ἀργῷ παραγίνεται. Συνείπετο δὲ αὐτῇ καὶ ὁ ἀδελφὸς Ἄψυρτος. Οἱ δὲ νυκτὸς μετὰ τούτων ἀνήχθησαν. Αἰήτης δὲ ἐπιγνούς τὰ τῇ Μηδεῖᾳ τετολμημένα, ὥρμησε τὴν ναῦν διώκειν. Ἰδοῦσα

δὲ αὐτὸν πλησίον ὄντα Μήδεια, τὸν ἀδελφὸν φονεύει, καὶ μελίσασα κατὰ τοῦ βυθοῦ ρίπτει. Συναθροίζων δὲ Αἰήτης τὰ τοῦ παιδὸς μέλη τῆς διώξεως ὑστέρησεν. Ὑποστρέψας οὖν ὁ Ἰάσων εἰς Ἰωλκὸν, τὸ μὲν δέρας Πελία δίδωσι, περὶ ὧν δὲ ἡδικήθη μετελθεῖν ἐθέλων, παρεκάλει Μήδειαν ὅπως Πελίας αὐτῷ δίκας ὑφέξει. Ἡ δὲ πείθει τὰς θυγατέρας αὐτοῦ τὸν πατέρα καθεψῆσαι, ὑποσχομένη ποιῆσαι νέον. Καὶ τοῦ πιστεῦσαι χάριν, κρινὸν μελίσασα καὶ καθεψῆσασα, ἐποίησεν ἄρνα. Αἱ δὲ πιστεύσασαι τὸν πατέρα εἰς λέβητα ζέοντα ἐμβαλοῦσαι καθέψουσιν. Ἐλούσαντο δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ κακῶς. Μάγαν μὲν γὰρ τὸν τοῦ Φιλοπάτορος ἀδελφὸν ὁ Θεόγος λουόμενον καθήψησε, ζέοντα λέβητα ἐπικλύσας αὐτῷ. Μίνω δὲ τῷ Κρητῶν βασιλεῖ αἱ Κωκάλου θυγατέρες ἐπέχεαν ζέουσιν πίσσαν. ^[45]

4 92 (50) Δαίδαλον γὰρ σὺν Ἰκάρῳ τῷ παιδί καθεῖρξε Μίνως ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ, δι' ὅπερ εἰργάσατο μῦσος ἐπὶ τῷ τῆς Πασιφάης ἔρωτι τῷ πρὸς τὸν ταῦρον. Ὁ δὲ πτερὰ κατασκευάσας ἑαυτῷ καὶ τῷ παιδί, ἐξῆλθε τοῦ Λαβυρίνθου, καὶ ἀναπτάμενος ἔφυγε σὺν Ἰκάρῳ. Ἰκάρου μὲν οὖν μετεωρότερον φερομένου, καὶ τῆς κόλλης ὑπὸ τοῦ ἡλίου τακείσης, αἱ πτέρυγες διελύθησαν. Καὶ οὗτος μὲν εἰς τὸ ἄπ' ἐκείνου κληθὲν Ἰκάριον πέλαγος καταπίπτει, Δαίδαλος δὲ διασώζεται. Ὁ Μίνως οὖν ἐδίωκε Δαίδαλον, καὶ καθ' ἐκάστην χώραν ἐρευνῶν ἐκόμιζε κόχλον, καὶ πολὺν ὑπισχνεῖτο δοῦναι μισθὸν τῷ διὰ τοῦ κοχλίου λίνον διεύραντι, διὰ τούτου νομίζων εὐρήσειν Δαίδαλον. Ἐλθὼν δὲ εἰς Κώκαλον, παρ' ᾧ Δαίδαλος ἐκρύπτετο, δείκνυσι τὸν κοχλίαν. Ὁ δὲ λαβὼν, ἐπηγγέλλετο διεῖρειν, καὶ Δαιδάλῳ δίδωσιν· ὁ δὲ ἐξάψας μύρμηκος λίνον, καὶ τρήσας τὸν κοχλίαν, εἶασε δι' αὐτοῦ διελθεῖν. Λαβὼν δὲ Μίνως τὸν λίνον διειρμένον, ἤσθετο εἶναι παρ' ἐκείνῳ τὸν Δαίδαλον, καὶ εὐθέως ἀπήτει. Κώκαλος δὲ ὑποσχόμενος δώσειν, ἐξένισεν αὐτόν. Ὁ δὲ λουσάμενος ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατέρων ἀνῆρέθη, ζέουσιν πίσσαν ἐπιχεαμένων αὐτῷ. Λιμοῦ πεδίον : αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ὑπὸ λιμοῦ πιεζομένων πόλεων· τόπος γάρ ἐστιν οὕτω καλούμενος. ^[70]

4 93 Καὶ λέγουσιν ὅτι λιμοῦ ποτὲ κατασχόντος, ἔχρησεν ὁ θεὸς ἱκετηρίαν θέσθαι καὶ τὸν Λιμὸν ἐξιλεώσασθαι. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀνῆκαν αὐτῷ τὸ ὀπισθεν τοῦ πρυτανείου πεδίον. Λιμῷ Μηλίῳ : παροιμία· ἐπεὶ Ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν Μηλίους πολιорκοῦντες ἐν λιμῷ, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ ε . ^[5]

4 95 Λίνδιοι τὴν θυσίαν : παροιμία ἐπὶ τῶν δυσφήμως ἱεουργούντων. Ἀπὸ Ἡρακλέους ἐν Λίνδῳ βοῦν ἀποσπάσαντος γεωργοῦ καὶ θοινησαμένου, τοῦ δὲ γεωργοῦ λοιδορουμένου αὐτόν. Ὅθεν καὶ Λίνδιοι κατὰ χρησμὸν οὕτω θύουσιν Ἡρακλεῖ λοιδορούμενοι. Λίνον λίνῳ συνάπτεις : παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πρᾶσσόντων. ^[5]

4 97 Λοκρῶν σύνθημα : παροιμία· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν παρακρουομένων. Λοκροὶ γὰρ τὰς συνθήκας τὰς πρὸς τοὺς Πελοποννησίους προδόντες μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐγένοντο. Ἀναβιβάζει δὲ τοὺς χρόνους. Οἱ δὲ, ὅτι τοὺς Σικελοὺς ἡπάτησαν παραλογισάμενοι. Λυδὸς τὴν θύραν ἔκλεισεν : παροιμία ἐπὶ τῶν μωροκλεπτῶν. ^[5]

4 99 Λυκεῖον ποτόν : ἦτοι ἀπὸ κρήνης τῆς *** ἀπὸ Ἀπόλλωνος ἐτίθει, καὶ τόπου. Προπερισπωμένως δέ. Ἦσαν δὲ αἱ ἀναδοθεῖσαι κρῆναι, ἡ μὲν οἴνου, ἡ δὲ μέλιτος, ἐν αἷς συνέβαινε τὰ πτηνὰ προσίζειν καὶ τοξεύεσθαι. Λύκος περὶ φρέαρ χορεύει : παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσχολουμένων περὶ τι μάτην. ^[5]

4 100 Καὶ γὰρ ὁ λύκος ἄπρακτος περίεισιν, ὅταν διψήσῃ, μὴ δυνάμενος δὲ πιεῖν, τὸ φρέαρ περιέρχεται. Ἀλλὰ καὶ διώκοντος αὐτοῦ τί, ἐὰν τὸ διωκόμενον ἐμπέσῃ εἰς φρέαρ, περίεισι καὶ τῆνικαῦτα τὸ φρέαρ μὴδὲν ἀνύων. Λυδὸς καπηλεύει : φασὶ Κύρον περιγενόμενον τῶν Λυδῶν προστάξει αὐτοῖς καπηλεύειν, καὶ μὴ κεκτῆσθαι ὄπλον, ἀλλὰ ποδῆρεις ἀμφιέννυσθαι χιτῶνας· καὶ οὕτως εἰς θῆλῳ μᾶλλον μεταρρύθμισθέντας τοὺς Λυδοὺς ἀγοραίους γενέσθαι καπήλους. ^[5]

- ^{5 2} Λύκου δεκάς : παροιμιῶδες. Ἐπειδὴ Λύκος ὁ ἥρως πρὸς τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις ἵδρυτο, τοῦ θηρίου τὴν μορφήν ἔχων, ἔνθα οἱ δωροδοκοῦντες καὶ συκοφάνται κατὰ δέκα γενόμενοι συνεστρέφοντο. Ἀφώριστο δὲ αὐτῷ τριώβολον τῆς ἡμέρας. Λυδῶν καρύκας : παροιμία· Μῆτε μοι Λυδῶν καρύκα ς , μῆτε μαστίγων ψόφου ς . ^[5]
- ^{5 3} Ὅστις δὲ ἡ καρύκη βρῶμα Λύδιον ἐκ πολλῶν ἡδυσμάτων συνεστὸς καὶ αἵματος· ὡς Φερεκράτης· Ἀβυρτάκην τρίψαντα καὶ Λυδίαν καρύκη ν . Λοκροὶ τὰς συνθήκας : παρὰ Λοκροῖς τοῖς Ἐπιζεφυρίοις, ὡς φασιν, ἐγένετο Ζάλευκος νομοθέτης· ὃς νόμον ἔθηκε, συγγραφὴν ἐπὶ τῶν δανεισμάτων μὴ γίνεσθαι. ^[5]
- ^{5 4} Ὅθεν πολλῶν ἀρνούμενων τὰ συναλλάγματα, ἐπὶ τῶν ψευδομένων ἡ παροιμία ἐκράτησεν. Λοκρικὸς βοῦς : ἐπὶ τῶν εὐτελῶν ἡ παροιμία τέτακται. ^[5]
- ^{5 5} Οἱ Λοκροὶ γὰρ ἀποροῦντές ποτε βοδὸς πρὸς δημοτελεῖ θυσίαν, σικύοις ὑποθέντες ξύλα μικρὰ καὶ σχηματίσαντες βοῦν, οὕτω τὸ θεῖον ἐθεράπευσαν. Λόγοισιν Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται : ὁ Ἑρμόδωρος ἀκροατὴς γέγονε Πλάτωνος, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ συντεθειμένους λογισμοὺς κομίζων εἰς Σικελίαν, ἐπώλει.
- ^{5 6} Εἴρηται οὖν διὰ τοῦτο ἡ παροιμία. Μασχάλην αἶρειν : ἀντὶ τοῦ κωθωνίζεσθαι καὶ πίνειν.
- ^{5 7} Κρατῖνος· Ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἶρειν ** καταμωκωμένους ταῖς χερσίν. Οἷόν ἐστι τὸ παρ' Ὀμήρῳ, Χεῖρας ἀνασχόμενοι . Μεγαρέων δάκρυα : αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν πρὸς βίαν δακρυόντων, καὶ μὴ ἐπὶ οἰκείῳ πάθει.
- ^{5 8} Λέγουσι γὰρ, Βάκχιόν τινα Κορίνθιον γῆμαι τὴν Κλυτίου τοῦ Μεγαρέων βασιλέως θυγατέρα· ἥς ἀποθανούσης, ἀναγκασθῆναι τοὺς Μεγαρέας ὑπὸ τοῦ Κλυτίου πέμπειν [ν] παρθένους καὶ ἡϊθέους εἰς Κόρινθον τοὺς μέλλοντας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα καταθρηνήσειν. Οἱ δὲ φασιν, ὅτι πλεῖστα δοκεῖ φύεσθαι ἐν τῇ Μεγαρέων σκόροδα· ἔνθεν τὴν παροιμίαν εἰρησθαι ἐπὶ τῶν προσποιητῶς δακρυόντων, παρόσον οἱ ἐμπιπλάμενοι τῶν σκορόδων ἀποδακρύνουσι συνεχῶς ὑπὸ τῆς δριμύτητος. Ὅθεν τὰ μὴ ἐκ παθῶν μηδὲ ἐκ βάθους δάκρυα, ἀλλ' ἐξ ἐπιπολῆς, Μεγαρέων δάκρυα ἔλεγον. Μετὰ Λέσβιον ὥδον : παροιμία ταττομένη ἐπὶ τοῖς τὰ δεύτερα φερομένοις, ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Λακεδαιμόνιοι στασιάζοντες μετεπέμψαντο κατὰ χρησμόν τοῦ θεοῦ ἐκ Λέσβου τὸν μουσικὸν Τέρπανδρον· ἐλθὼν δὲ ἐκεῖνος, καὶ τῇ μουσικῇ χρώμενος, ἤρμωσεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὴν στάσιν ἔπαυσεν. ^[5]
- ^{5 9} Εἵποτε οὖν μετὰ ταῦτα μουσικοῦ τινος ἤκουον οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐπεφώνουν, Μετὰ Λέσβιον ὥδον ν . Μέννηται τῆς παροιμίας ταύτης Κρατῖνος ἐν Χείρῳσι. Μὴ σύ γε μελαμπύγου τύχοις : μὴ τινος ἀνδρείου καὶ ἰσχυροῦ τύχοις.
- ^{5 10} Παροιμία δὲ ἐστὶν ἐντεῦθεν· Θεῖας τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς ἐγένοντο παῖδες δύο· οὗτοι τοὺς παριόντας βιαζόμενοι ἡδίκουν. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῖς παρήνει μηδὲν ἄδικον ποιεῖν, ἵνα μή τινος μελαμπύγου τυχόντες δίκην δώσουσιν. Ἐφίσταται οὖν αὐτοῖς Ἡρακλῆς, καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν συνδῆσας πρὸς ἀλλήλους καὶ τῆς λεοντῆς ἐξαρτήσας κάτω ἄρας ἐπέθηκε τοῖς ὤμοις αὐτοῦ· οἱ δὲ δασύτητα περὶ τὴν πυγὴν τοῦ Ἡρακλέους ὀρῶντες ἐγέλων, ἀναμνησθέντες τῆς μητρός. Πυθόμενος δὲ Ἡρακλῆς τὴν αἰτίαν τοῦ γέλωτος ἥσθη καὶ ἀπέλυσεν αὐτούς. Μία λόχη οὐ τρέφει δύο ἐριθάκους : ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινος κερδαίνειν σπουδαζόντων. ^[10]
- ^{5 11} Ἐρίθακος δὲ ἐστὶν ὄρνειον μονῆρες καὶ μονότροπον. Μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ : παροιμιωδῶς τοῦτο, ὅτι Μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ .
- ^{5 12} Βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι μία ἡμέρα οὐκ ἔξ εἰς γνῶσιν ἐμβαλεῖν ἢ εἰς ἀμαθίαν. Μωρότερος εἶ Μορύχου : αὕτη ἡ παροιμία λέγεται παρὰ τοῖς Σικελιώταις ἐπὶ τῶν εὐηθῆς τι διαπρασσομένων, ὡς φησι Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Διοφίλον ἐπιστολῇ.

- 5 13 Λέγεται δὲ οὕτως Μωρότερος εἶ Μορύχο υ , ὃς τὰ ἔνδον ἀφείξῃ ἐξω τῆς οἰκίας κάθηται .
Μόρυχος δὲ Διονύσου ἐπίθετον, ἀπὸ τοῦ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μολύνεσθαι, ἐπειδὴν τρυγῶσι, τῷ
ἀπὸ τῶν βοτρύων γλεύκει καὶ τοῖς χλωροῖς σύκοις μορύξαι γὰρ τὸ μολῦναι. Καταγνωσθῆναι δὲ
αὐτοῦ εὐήθειαν, παρόσον ἔξω τοῦ νεῶ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἐστὶ, παρὰ τῇ εἰσόδῳ ἐν ὑπαίθρῳ.
Κατεσκευάσται δὲ ἀπὸ φελλάτα καλουμένου λίθου ὑπὸ Σιμμίου τοῦ Εὐπαλάμου. Μύλλος πάντα
ἀκούων : αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν κωφότητά προσποιουμένων καὶ πάντα ἀκούοντων. ^[10]
- 5 14 Μέμνηται αὐτῆς Κρατῖνος ἐν Κλεοβουλίναις. Ἔστι δὲ καὶ κωμῳδιῶν ποιητῆς ὁ Μύλλος.
Μυσῶν λεία : παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς διαρπαζομένων.
- 5 15 Οἱ γὰρ περίοικοι κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον τοὺς Μυσοὺς ἐληΐζοντο, ἕως ἦσαν ἄναρχοι. Ἐκεῖθεν
οὖν ἐλέγετο ἡ Μυσῶν λεία . Μᾶλλον ὁ Φρύξ : συναγαγὼν ὁ Κροῖσος, ὡς φασι, τοὺς σοφοὺς,
ἡρώτα, τίνα εἶδεῖεν εὐδαιμονέστατον.
- 5 16 Ἄλλου δὲ ἄλλον λέγοντος Αἴσωπος ὁ Φρύξ, ὁ μυθοποιὸς, τοσοῦτον ἔφη τὸν Κροῖσον τῶν
ἄλλων ὅσον καὶ τὴν θάλατταν τῶν ποταμῶν προέχειν. Ἀκούσας δὲ ὁ Κροῖσος, εἶπε· Μᾶλλον ὁ
Φρύξ . Μία Μύκωνος : Πηλεὺς προσέταξε τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν, Ἠγήτορι καὶ Ἰποκλεῖ, τὰς
νήσους καταστρέψασθαι. ^[5]
- 5 17 Χειρωσαμένου δὲ πολλὰς τοῦ Ἠγήτορος, Ἰποκλέους δὲ μίαν τὴν Μύκωνον, βουλομένου δὲ
πασῶν ἔχειν τὸ μέρος, πέμψαντες ἠρώτησαν κοινῇ τὸν θεὸν, τίνες εἶεν τοῦ Ἠγήτορος νῆσοι· ὁ
δὲ εἶπε, Μία Μύκωνος . Μὴ κίνει Καμάριναν : φασὶν εἶναι λίμνην τῇ πόλει τῇ Καμαρίνῃ,
ὁμώνυμον ταύτῃ, ἣν οἱ Καμαριναῖοι, μετοχευέσαι εἰς τὸ πεδῖον βουλόμενοι, ἐχρήσαντο τῷ
θεῷ· ὁ δὲ εἶπε, Μὴ κίνει Καμάρινα ν . ^[5]
- 5 18 Οἱ δὲ παρακούσαντες τοῦ χρηστοῦ ἐβλάβησαν. Κάκεῖθεν ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν βλαβερῶς
τι ποιεῖν ἑαυτοῖς μελλόντων. Τινὲς δὲ φασι φυτὸν δυσῶδες εἶναι τὴν καμάριναν, οὗ τοὺς
κλάδους διασειομένους ἀηδέστερον ὄζειν. Μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες , ἀμετρὶ δὲ μᾶζαν ἔδοντες :
οὗτος ὁ στίχος εἰς παροιμίαν περιέστη ἕκ τινος χρηστοῦ, ὃν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Συβαρίταις·
ὑβρίσται γὰρ ὄντες καὶ ἀμετροπότοι ἀπώλοντο ὑπὸ Κροτωνιατῶν. ^[5]
- 5 19 Τοῖς οὖν διαφυγοῦσιν αὐτῶν οὕτως ἐχρήσθη. Μέγα φρονεῖ μᾶλλον , ἡ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ :
μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων, καὶ Πίνδαρος ἐν Νεμεονικαῖς.
- 5 20 Φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἠφαίστου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ θεῶν δοθῆναι,
ἧ χρώμενος πάντα κατῴρθου καὶ ἐν ταῖς μάχαις καὶ ἐν ταῖς θήραις. Μυκῶνιος γείτων : αὕτη
τέτακται ἐπὶ τῶν διαβεβλημένων ἐπὶ γλισχρότητι καὶ μικροπρεπείᾳ, παρὰ τὴν σμικρότητα τῆς
Μύκωνος νήσου καὶ εὐτέλειαν. ^[5]
- 5 22 Μῆλον Ἡρακλῆς : Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ θεῶν, ὅτι θύεται Ἀθήνησιν Ἡρακλεῖ ἀλεξικάκῳ
ιδιάζουσά τις θυσία. Τοῦ γὰρ βοὸς ποτε ἐκφυγόντος, ὃν ἔμελλον τῷ Ἡρακλεῖ προσάξει, μῆλον
λαβόντας καὶ κλάδους ὑποθέντας τέσσαρας μὲν ἀντὶ σκελῶν, δύο δὲ ἀντὶ κεράτων, σχηματίσαι
τὸν βοῦν καὶ οὕτω τὴν θυσίαν ποιήσασθαι. Μερὶς οὐ πνίγει : Δικαίαρχός φησιν ἐν τοῖς περὶ τῆς
Ἑλλάδος ἐν τοῖς δεῖπνοις μὴ εἶναι σύνηθες τοῖς ἀρχαίοις διανέμειν μερίδας· διὰ δὲ προφάσεις
τινὰς ἐνδεεστέρων γενομένων τῶν ἐδεσμάτων, κρατῆσαι τὸ ἔθος τῶν μερίδων, καὶ διὰ τοῦτο
τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι. ^[5]
- 5 23 Τῶν γὰρ ἐδεσμάτων κοινῇ καὶ μὴ κατὰ μέρος τιθεμένων, τὸ πρότερον οἱ δυνατώτεροι τὰς
τροφὰς τῶν ἀσθενῶν ἥρπαζον, καὶ συνέβαινε τούτους ἀποπνίγεσθαι, μὴ δυναμένους ἑαυτοῖς
βοηθεῖν. Διὰ τοῦτο οὖν ὁ μερισμὸς ἐπενοήθη. Νάηρα καὶ Χαρμιόνη : τούτων ἡ μὲν τῶν τριχῶν
ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτο Κλεοπάτρας τῆς βασιλίσσης ἡ δὲ, τῶν ὀνύχων· παρέμειναν δ' αὐτῇ καὶ
μέχρι θανάτου, καὶ ἀποθανοῦσαι πολυτελοῦς ταφῆς ἡξιώθησαν καὶ τιμῆς ἔτυχον. ^[5]
- 5 24

Κλεοπάτραν γὰρ Καῖσαρ ὁ Αὐγουστος χειρωσάμενος, ἐβουλήθη τὸ βασιλικὸν αὐτῆς περιελεῖν διάδημα καὶ εἰς θρίαμβον ἀγαγεῖν ἐπὶ μέσου τῆς πόλεως. Ἡ δὲ Κλεοπάτρα αἰρουμένη μᾶλλον ἐντίμως ἀποθανεῖν, ἢ ἐν ἰδιωτικῇ τάξει ἐπὶ θεάτρου ἀτιμασθῆναι, ἀνελεῖν ἑαυτὴν ἐμέλλησεν. Ἀπόπειραν δὲ τῆς σκέψεως ποιουμένη, ἐπέτρεψεν Ναήρα καὶ Χαρμιόνῃ ἐχίδνας παρ' ἑκατέρω τῶν μαζῶν ἐπιθέσθαι· αἱ δὲ τοῦτο ποιήσασαι ἀνηρέθησαν. Εἴθ' οὕτως καὶ Κλεοπάτρα βασιλικῶς ἑαυτὴν περιστείλασα ἔχιδναν ἐπέθηκε τῷ μαζῷ καὶ ὑπ' αὐτῆς ἀνῆρέθη. Ἀνδριάντες οὖν χάλκεοι πρὸ τοῦ σήματος τῆς Κλεοπάτρας, ὃ καλεῖται Μουσώλειον, Ναήρα καὶ Χαρμιόνῃ ἀνετέθησαν διὰ τὸ καὶ μέχρι θανάτου αὐτῇ παραμεῖναι. Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μέχρι θανάτου τοῖς εὐεργέταις συγκινδυνεύοντων. Νόμος καὶ χώρα : ἡ παροιμία αὕτη λέγεται διὰ τὸ ἕκαστον ἔθνος ἰδίους νόμοις χρῆσθαι. ^[15]

5 25 Πέρσαι μὲν γὰρ μεθύοντες βουλευόνται καὶ τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι· καὶ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσιν, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν παρειῶν τῶν μειζόνων μόνων τυγχάνουσι· τὰ δὲ γεννηθέντα αὐτοῖς παιδιά μετὰ τετραετίαν βλέπουσι. Καὶ ἄλλα εἰσὶ παρ' αὐτοῖς, οἷς μόνον κατὰ ἴδιον ἔθος χρῶνται. Γόρδιοι τὸν παχύτατον ἑαυτῶν βασιλέα αἰροῦνται. Συρακοὶ τὸ διάδημα τῷ μακροτάτῳ διδόασιν. Ὡς δὲ τινες φασὶ, τῷ μακροτάτῳ ἔχοντι τὴν κεφαλὴν. Στυμφαλοὶ τιμῶσι γυναῖκα τὴν πλείοσιν ἀνδράσι προσομιλήσασαν. Ὅρειοι Μασσαγέται ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησιάζουσι. Σαυρομάται παρὰ πότον τὰς θυγατέρας πιπράσκουσι. Μαζούσιος δὲ γυναικὶ οὐ μίγνυται, εἰ μὴ πολεμίαν ἔλῃ. Τιβαρηνοὶ, τῶν γυναικῶν τεκουσῶν, αὐτοὶ τὰς κεφαλὰς δέονται καὶ κατακλίνονται. Παρὰ τοῖς Κερκεταίοις οἱ ἐργάται τὰ φορτία βαστάζουσιν, ἄχρις οὗ τις αὐτὰ ὠνήσεται. Ἰσηδόνες τοὺς γονεῖς ἐσθίουσι, χωρὶς τῆς κεφαλῆς· τὴν δὲ κεφαλὴν χρυσοῦσι. Τραυσοὶ ἐπὶ μὲν τοῖς γεννωμένοις δακρύουσι, ἐπὶ δὲ ἀποθνήσκουσι χαίρουσι. Βακχεῖριοι, ἐὰν [μὴ] ἀπὸ νόσου σωθῶσι, κυσὶν ἑαυτοὺς παραβάλλουσιν. Ὀργεμπαῖοι οἰκίας οὐκ ἔχουσιν, οὐδὲ ἔμψυχόν τι σιτοῦνται. Εἰσὶ δὲ καὶ σὺν γυναιξὶ φαλακροὶ διὰ φύσιν ὕδατος οὗ πίνουσι. Θυσσαγέται τοῖς θεοῖς τὰ ὀσθᾶ θύουσιν, αὐτοὶ τὰς σάρκας ἐσθίοντες. Ταυροσκύθαι ἀνθρώπους θύουσι. Βυζωνοὶ μεσόγειοι βοῦς ἀμέλγοντες μόνῃ ταύτῃ τροφῇ χρῶνται. Οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν οἰκουμένην Ἰβηρες κυνῶν ἀγέλην τρέφουσιν ἀντὶ προβάτων. Αἰθίοπες δὲ οἱ λεγόμενοι Κολχεῖς, ὑάινας. Διὰ ταῦτα ἡ παροιμία εἴρηται. Ξένος ἔλθοι ὅστις ὀνήσει : ταύτην φησὶ Θεόπομπος ὑπὸ Φιλίππου πρῶτον λεχθῆναι. ^[35]

5 26 Θετταλῶν γὰρ καταστρεψάμενος πόλιν καὶ τοὺς αὐτόθι ξένους πωλήσας, χλευάζων εἶπεν, Ὑλθοι ξένος ὅστις ὀνήσει. Ξαίνεις εἰς πῦρ : λέγεται ἡ παροιμία αὕτη ἐπὶ τῶν μάτην κακοπαθούντων.

5 28 Οὐκ ἐπαινεθείης οὐδ' ἐν περιδείπνῳ : ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρῶν ἡ παροιμία λέγεται, καὶ μηδὲ τοῦ τυχόντος ἐπαίνου ἀξίων. Εἰώθεσαν γὰρ οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς περιδείπνοις τὸν τελευτήσαντα ἐπαινεῖν, καὶ εἰ φαῦλος ἦν. Οἰνόη τὴν χαράδραν : ἡ παροιμία αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακόν τι ἐφελκομένων. ^[5]

5 29 Οἰνόη γὰρ δῆμός ἐστι τῆς Ἀττικῆς· οἱ δὲ οἰκοῦντες αὐτόθι χαράδραν ὑπὲρ αὐτῶν φερομένην παρέτρεψαν εἰς τὴν ἑαυτῶν χώραν. Πολλὴ δὲ γενομένη ἡ χαράδρα ἐλυμήνατο αὐτῶν τὰ γεώργια, καὶ τὰς οἰκίας κατέβαλεν. Ὁ Κρῆς τὴν θάλατταν : ἐπὶ τῶν ἐν οἷς διαφέρουσι ταῦτα φεύγειν προσποιουμένων ἡ παροιμία ἐστίν· ἐπειδὴ ναυτικώτατοι οἱ Κρῆτες ἐγένοντο. ^[5]

5 30 Μέμνηται ταύτης Ἀλκαῖος. Οὐ φροντὶς Ἴπποκλείδῃ : Ἴπποκλείδης μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ἐμνηστεύσατο τὴν Κλεισθένους τοῦ Σικυωνίου θυγατέρα.

5 31 Τοῦ δὲ Κλεισθένους ἐν ἐνιαυτῷ ὅλῳ δοκιμάζοντος τοὺς μνηστῆρας, ὁ Ἴπποκλείδης ἐν συμποσίῳ ἐπὶ κεφαλὴν κυβιστήσας, ἄνω περιῆγε τοὺς πόδας. Τοῦ δὲ Κλεισθένους εἰπόντος,

Ἐξωρχήσω τὸν γάμον· ὁ Ἴπποκλείδης ἔφη, Οὐ φροντὶς Ἴπποκλείδῃ. Οὐ νυκτιπλοεῖς· ἐπὶ τῶν μὴ ἀκριβῶς τι ποιούντων. ^[5]

5 32 Ἡ γὰρ νύξ ἀκριβεστέρα τῆς ἡμέρας τοῖς πελαγοδρομοῦσι, διὰ τὰς τῶν ἄστρων σημειώσεις. Ὁ δὲ Χρύσιππος ἀφελὼν τὴν οὐ ἀπόφασιν, Νυκτιπλοεῖς εἶπεν. Οὐκ ἄνευ γε Θησέως· Θησεὺς πολλοῖς ἀριστεῦσι συνηγωνίσατο.

5 33 Τῷ γὰρ Μελεάγρῳ συνήργησε πρὸς τὴν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου θήραν, τῷ Πειρίθῳ συνεμάχησε κατὰ τῶν Κενταύρων καὶ Ἡρακλεῖ πρὸς τὰς Ἀμαζόνας. Ὄταν οὖν θαυμαστόν τιπραχθῇ οὐχ ὑπὸ μόνου τινός, εἰώθαμεν λέγειν αὐτῷ, Οὐκ ἄνευ γε Θησέως. Ἡ δὲ περὶ τοῦ Μελεάγρου ἱστορία καὶ τοῦ Καλυδωνίου συὸς οὕτως ἔχει· Μελεάγρου γεννηθέντος φασὶ τὰς Μοίρας παραγενομένας εἰπεῖν, Τότε τελευτήσει Μελεάγρος, ὅταν ὁ καιόμενος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας δαλὸς κατακαῇ. Τοῦτο ἀκούσασα ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀλθαία, τὸν δαλὸν ἀνείλετο, καὶ κατέθετο εἰς λάρνακα. Μελεάγρος δὲ ἀνὴρ γενναῖος γενόμενος τόνδε τὸν τρόπον ἐτελεύτησεν. Οἶνεὺς δὲ τούτου πατὴρ τὰς ἀπαρχὰς τῶν ἐτησίων καρπῶν τοῖς θεοῖς θύων, τῆς Ἀρτέμιδος ἐπελάθετο. Ἡ δὲ ὀργισθεῖσα κάπρον ἐφῆκεν ἄγριον, μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ ἕξοχον, ὃς τὴν γῆν τῶν Καλυδωνίων διέφθειρε καὶ τοὺς καρποὺς ἐλυμαίνετο. Ἐπὶ τοῦτον τὸν κάπρον τοὺς ἀρίστους ἐκ τῆς Ἑλλάδος πάντας συνεκάλεσεν· καὶ τῷ κτείνοντι τὸν θῆρα τὴν δорὰν δώσιν ἀριστεῖον ἐπηγγείλατο. Πολλῶν οὖν συνελθόντων, καὶ ὁ Μελεάγρος ἐπὶ τὴν θήραν ἐξῆλθε, σύμμαχον προσκαλεσάμενος τὸν Θησέα. Συνελθούσης δὲ μετὰ τῶν ἀριστέρων καὶ Ἀταλάντης τῆς θυγατρὸς τοῦ Σχοινέως, κοινῇ τὸν κάπρον περιέστησαν ἅπαντες. Πρώτη μὲν οὖν Ἀταλάντη τὸν κάπρον εἰς τὰ νῶτα ἐτόξευσε· Μελεάγρος δὲ κατὰ τοῦ κενεῶνος πλήξας ἀπέκτεινε, καὶ λαβὼν τὸ δέρας Ἀταλάντη χαριζόμενος ἔδωκε. Παρόντων δὲ ἐκέισε καὶ τῶν Θεστίου παίδων, τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἀλθαίας, καὶ ἀδοξούντων εἰ τὰ ἀριστεῖα γυνὴ λήψεται, τὸ δέρας ἐξ Ἀταλάντης ἀφείλοντο, λέγοντες κατὰ γένος αὐτῆς διαφέρειν, εἰ Μελεάγρος λαμβάνειν μὴ προαιροῖτο. Ὀργισθεὶς δὲ Μελεάγρος τοὺς μὲν Θεστίου παῖδας ἀπέκτεινε, τὸ δὲ δέρας Ἀταλάντη ἔδωκεν. Ἀλθαία δὲ λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ τῶν ἀδελφῶν ἀπωλείᾳ τὸν δαλὸν ἀνῆψεν, καὶ ὁ Μελεάγρος ἐξαίφνης ἀπέθανε. Συνεμάχησε δὲ τῷ Πειρίθῳ Θησεὺς, ὅτε κατὰ τῶν Κενταύρων συνεστήσατο πόλεμον. Πειρίθους γὰρ Ἴπποδάμειαν μνηστευόμενος, εἰστία Κενταύρους ὡς συγγενεῖς ὄντας αὐτῇ. Ἀσυνήθως δὲ ἔχοντες οἶνου, ἀφειδῶς ἐμφορησάμενοι ἐμέθυον, καὶ εἰσαγομένην τὴν νύμφην ἐπεχείρουν βιάζεσθαι. Ὁ δὲ Πειρίθους μετὰ Θησέως καθοπλισάμενος μάχην συνῆψε. Καὶ πολλοὺς ὁ Θησεὺς ἀπ' αὐτῶν ἀνείλεν. Ἀπῆλθε δὲ Θησεὺς καὶ μετὰ Ἡρακλέους πρὸς Ἀμαζόνας. Εὐρυσθέως γὰρ ἐπιτάξαντος Ἡρακλεῖ κομίσαι τὸν Ἴππολύτης ζωστήρα, τῆς τῶν Ἀμαζόνων βασιλείας, ἀπελθὼν Ἡρακλῆς ἐζήτει τοῦτον. Τῆς δὲ συνθεμένης δοῦναι, Ἥρα μανίαν φυλάττουσα πρὸς αὐτὸν, εἰκασθεῖσα μιᾷ τῶν Ἀμαζόνων περιήει πάσαις λέγουσα, ὅτι ὁ παραβάλων ξένος τὴν βασιλίδαν βιάζεται, καὶ ταύτης τὸν ζωστήρα, ὃν ἐξ Ἄρεος εἰς δεῖγμα τῆς βασιλείας εἴληφεν, ἀφελέσθαι βούλεται. ^[45]

5 33 (50) Τοῦτο ἀκούσασα Ἀμαζόνες, ἐφωπλισμένοι κατὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐξήρσαν. Νομίσας δὲ Ἡρακλῆς ἐκ δόλου τοῦτο γενέσθαι, τὴν μὲν Ἴππολύτην κτείνας τὸν ζωστήρα ἀφαιρεῖται, πρὸς δὲ τὰς λοιπὰς ἀγωνισάμενος ἀποπλεῖ. Διὰ τοῦτο ὕστερον βουλόμενος Ἡρακλῆς Ἀμαζόνας ἀμύνασθαι, ἐστράτευσε κατ' αὐτῶν, συμπαραλαβὼν καὶ Θησέα εἰς συμμαχίαν, ἃς καὶ κατεπολέμησε παρ' αὐτοῦ συμμαχοῦμενος. Οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη· ἐπὶ τῶν μεγάλων κινδύνων εἴρηται ἡ παροιμία· ἐπειδὴ πάσης πολεμικῆς παρασκευῆς ἔδει τὸν μάντιν ἡγεῖσθαι, δάφνης ἔχοντα κλάδον καὶ στέμματα [καὶ λαμπάδα]· καὶ τούτου νόμος ἦν μόνου φεῖδεσθαι τοὺς πολεμίους. ^[5]

5 34 Ἐπὶ τοίνυν τῶν πανωλεθρίᾳ διεφθαρμένων καιρὸν ἔσχεν ἡ παροιμία. Ὁ σκνῖψ ἐν χώρᾳ· ἐπὶ τῶν ταχέως μεταπηδόντων ἡ παροιμία εἴρηται.

- 5 35 Σκνίψ γάρ ἐστι θηρίδιον ξυλοφάγον, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταπηδῶν. Μέννηται ταύτης Στράττις. Οἶδε Πυλαία ταῦτα καὶ Τυττυγίας : ὁ Τυττυγίας ἀνδραποδιστὴς ἦν· ἐπώλει δὲ ἐν τῇ Πυλαίᾳ τὰ ἀλλότρια.
- 5 36 Τάττεται δὲ ἡ παροιμία κατὰ τῶν ἀλλότρια ἀρπαζόντων καὶ πωλούντων. Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς : Κόρινθος πολλὰς εἶχεν ἐταίρας καὶ πολυτελεῖς, αἱ τοὺς ἀφικομένους τῶν ξένων ἐδασμολόγουν, τὰ ἐφόδια αὐτῶν ἀναλαμβάνουσαι.
- 5 37 Διὰ τοῦτο ἐπὶ τῶν τρυφᾶν βουλομένων [ἀπόρων] εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν. Ὅνου πόκους ζητεῖς : ἐπὶ τῶν ἀνυπόστατα ζητούντων. ^[5]
- 5 38 Παρόσον τὴν ὄνον οὔτε πέξαι τίς δύναται οὔτε κεῖραι. Λέγεται δὲ καὶ Ὅνον κείρεις , ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων. Ὅνου παρακύψεως : μέννηται ταύτης Μένανδρος ἐν Ἱερείᾳ.
- 5 39 Λέγουσι δὲ, ὅτι κεραμεὺς τις ἔτρεφε πολλὰς ὄρνιθας ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ· ὄνος δὲ παριῶν, ἀκολουθοῦντος ἀμελῶς τοῦ ὀνηλάτου, παρακύψας διὰ τῆς θυρίδος ἀνεσόβησε τὰς ὄρνιθας, καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ συνέτριψαν σκεύη. Ὁ τοίνυν κύριος τοῦ ἐργαστηρίου ἐπὶ κρίσιν ἤγε τὸν ὀνηλάτην. Ἐρωτώμενος δὲ ἐκεῖνος ὑπὸ τῶν ἀπαντώντων, τίνας κρίνοιτο, ἔλεγε, Παρακύψεως ὄνο υ . Ἐπὶ τῶν καταγελάστως οὖν συκοφαντούμενων εἴρηται ἡ παροιμία. Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον : ἐπὶ τῶν τὰ μὴ προσήκοντα τοῖς ὑποκειμένοις λεγόντων ἡ παροιμία εἴρηται. ^[10]
- 5 40 Ἐπειδὴ τῶν χορῶν ἐξ ἀρχῆς εἰθισμένων διθύραμβον ᾄδειν εἰς τὸν Διόνυσον, οἱ ποιηταὶ ὕστερον ἐκβάντες τὴν συνήθειαν ταύτην, Αἴαντας καὶ Κενταύρους γράφειν ἐπεχειροῦν. Ὅθεν οἱ θεώμενοι σκώπτοντες ἔλεγον, Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον . Διὰ τοῦτο τοὺς Σατύρους ὕστερον ἔδοξεν αὐτοῖς προεισάγειν, ἵνα μὴ δοκῶσιν ἐπιλανθάνεσθαι τοῦ θεοῦ. Οἶδα Σίμωνα καὶ Σίμων ἐμέ : Τελχίνων φύσει βασκάνων ὄντων, (καὶ γὰρ τῷ τῆς Στυγὸς ὕδατι τὴν γῆν καταβρβαίνοντες ἄγονον ἐποιοῦν,) δύο ἐγένοντο ἡγεμόνες, Σίμων καὶ Νίκων. ^[5]
- 5 41 Ὑπερίσχυε δὲ ὁ Σίμων κακοτροπώτατος ὢν, ὥστε τὴν ἐπὶ Νίκωνι φήμην ἀπαλεῖψαι. Διόπερ οἱ παροιμιαζόμενοι μόνον τὸν Σίμωνα ὀνομάζουσι. Λεχθείη δ' ἂν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλήλους ἐπὶ κακίᾳ γινωσκόντων. Ὅνῳ τις ἔλεγε μῦθον · ὁ δὲ τὰ ὦτα ἐκίνει : εἰς ἀναισθησίαν τινῶν ἡ παροιμία εἴρηται κατ' ἀμφοτέρω. ^[5]
- 5 42 Τό τε γὰρ ζῶον νωχελὲς ἐπὶ τὰ ἔργα καὶ τὰ ὦτα κινεῖ, οἷονεὶ πρὸ τοῦ τινα λαλῆσαι πάντα ἀκήκοεν· ὅπερ ἐστὶ καὶ αὐτὸ ἀναισθησίας. Πῶς γὰρ ἂν δύναιτό τις ἐγνωκέναι τὰ μὴ λαληθέντα αὐτῷ, κἂν ὦτα μεγάλα ὥσπερ ὄνος ἔχη; Οἰδίποδος ἀρά : ταύτης μέννηται Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. ^[5]
- 5 43 Ἰστορεῖται δὲ, ὅτι Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, δι' ἔθους ἔχοντες πέμπειν τῷ Οἰδίποδι ἐκάστου ἱερείου τὸν ὦμον, ἐπιλαθόμενοι ἰσχίον ἔπεμψαν· ὁ δὲ νομίσας ὑβρίσθαι, κατηράσατο αὐτοῖς. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι μετὰ τὸ ἀναγνωρισθῆναι Οἰδίπους τῇ μητρὶ αὐτοῦ Ἰοκάστη, τὰς ἰδίας ὄψεις ἐτύφλωσεν. Γνόντων δὲ τῶν ἐγχωρίων τὸ γενόμενον μῦθος, καὶ τῶν Θηβαίων Οἰδίπουν ἐξελαυνόντων, τοῖς παισὶ κατηράσατο, ἐπεὶ διωκομένῳ τῆς πόλεως οὐκ ἐπήμυναν· διὰ τοῦτο καὶ ὑπ' ἀλλήλων ὕστερον ἀνηρέθησαν. Οἰταῖος δαίμων : Κλέαρχος φησιν, ὅτι δαίμων τις Οἰταῖος ἐπωνομάσθη, ὃς ὕβριν καὶ ὑπερηφανίαν πάνυ ἐμίσησεν. ^[10]
- 5 45 Οἷω μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν : ἐπὶ τῶν δυσανασχετούντων ἐπὶ τινὶ δυσχερεῖ πράγματι λέγεται ἡ παροιμία. Κύκλωψ γὰρ ἐστὶ δρᾶμα Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, ἐν ᾧ ὁ Ὀδυσσεὺς περισχεθεῖς τῷ τοῦ Κύκλωπος σπηλαίῳ λέγει, Οἷω μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξε ν . Ὅσα Μῦς ἐν Πίσσῃ : αὕτη ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν νενικηκότων τοὺς ἀνταγωνιστὰς διὰ πολλοῦ πόνου· Μῦς γὰρ Ταραντῖνος πύκτης ἐν Πίσσῃ ἀγωνιζόμενος, καὶ πολλοὺς ἔχων ἀντιμάχους, πολλὰς πληγὰς λαβὼν, μόλις ἐνίκησεν. ^[5]

Οὐδὲν ἱερὸν ὑπάρχεις : Κλέαρχος φησιν, ὅτι Ἡρακλῆς ἰδὼν τὸν Ἄδωνιν ἰδρυμένον, ἔφη, Οὐδὲν ἱερόν . Εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν παντελῶς εὐτελῶν καὶ ἀχρήστων. Οὗτος ἄλλος Ἡρακλῆς : Κλέαρχος ἐξηγούμενος τὴν παροιμίαν φησὶ τὸν Βριαρέω καλούμενον Ἡρακλέα ἐλθεῖν εἰς Δελφοὺς, καὶ λαβόντα τι τῶν ἐκεῖ κειμηλίων κατὰ τι παλαιὸν ἔθος, ὀρμησάμενος ἐπὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας καλουμένας καὶ τῶν ἐκεῖ περιγενέσθαι. ^[5]

- 5 48 Χρόνῳ δὲ ὕστερον τὸν Τύριον Ἡρακλέα ἐλθεῖν εἰς Δελφοὺς χρησόμενον τῷ μαντείῳ· τὸν δὲ θεὸν προσειπεῖν αὐτὸν ἄλλον Ἡρακλέα· καὶ οὕτω τὴν παροιμίαν κρατῆσαι. Οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο : φασὶν Ἡρακλέα θέντα τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, πιστεύσαντά τε τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει, τῇ δευτέρᾳ πενταετηρίδι πρὸς δύο πυκτεύσαντα ἡττηθῆναι.
- 5 49 Λέγουσι δὲ τούτους εἶναι οἱ μὲν Λάϊον καὶ Φέρανδρον· οἱ δὲ Κτέατον καὶ Εὐρυτον. Οἱ Κρήτες τὴν θυσίαν : Ἀγαμέμνων, ὥς φασι, χειμασθεὶς κατηνέχθη εἰς Κρήτην, καὶ ἀναβὰς εἰς τὸ Πολυρρήνιον, θυσίαν ἐπετέλει. ^[5]
- 5 50 Ἐν τούτῳ δὲ οἱ αἰχμάλωτοι τὰς ναῦς ἐνέπρησαν· οὗ ἀπαγγελθέντος αὐτῷ, μεσοῦσης τῆς θυσίας, τὸ μὲν καίόμενον ἱερεῖον καταλιπεῖν λέγεται, ἐλθεῖν δὲ πρὸς θάλασσαν ταραχθέντα, καὶ μίαν μόλις εὐρόντα ναῦν, ἐπ' αὐτῆς ἀναχθῆναι, πολλὰ καταρασάμενον τοῖς τὴν χώραν οἰκοῦσιν. Ὅθεν εἴ ποτε ταραχώδης θυσία γένοιτο, Κρητικὴν καλεῖσθαι Ὁ Σικελὸς τὴν θάλασσαν : Σικελός, φασιν, ἔμπορος σῦκα ἄγων ἐναυάγησεν· εἶτα ἐπὶ πέτρας καθήμενος, καὶ ὀρῶν τὴν θάλασσαν ἐν γαλήνῃ, ἔφη, Οἶδα ὃ θέλει· σῦκα θέλει. ^[5]
- 5 52 Ὅπου αἱ ἔλαφοι τὰ κέρατα ἀποβάλλουσιν : ὁ Δήμων φησὶν ἐν τοῖς τραχέσι καὶ δυσβάτοις τόποις τοὺς ἐλάφους προστρίβοντας τὰ κέρατα πρὸς τὰς θάμνους, ἀποβάλλειν αὐτά. Ὅθεν ἐπὶ τῶν ἐργώδεις τὰς διατριβὰς ποιουμένων εἰρησθαι τὴν παροιμίαν. Οὐ θ' ὕεται, οὐ θ' ἡλιοῦται : ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν ἔξω πάσης φροντίδος ἐστώτων, τουτέστιν, οὔτε βρέχετα, οὔτε ἡλιοβολεῖτα. ^[5]
- 5 54 Οὐδὲ τὸ Δίωνος γρῦ : οὗτος ὁ Δίων Ἀλεξανδρεὺς μὲν ἦν τὸ γένος, διαβόητος δὲ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, ἔχων ἀδελφὸν παλαιστήν, Τόψιον ἐπικαλούμενον. Λοιδορούμενος δὲ ὑπὸ τινος τῶν ἀνταγωνιστῶν αὐτοῦ καὶ ἀκούων ῥητὰ καὶ ἄρρητα, καίτοι πολλοῦ ὄχλου ἐπακολουθοῦντος, αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἐφθέγγατο, κατεσταλμένος [αὐτὸν κατὰ] τὸ τῆς φιλοσοφίας παράγγελμα τηρῶν· ἐντὸς δὲ τοῦ ἰδίου πυλῶνος γενόμενος καὶ μηδὲν ὀργῆς ὑποφήνας εἶπε πρὸς τὸν νεανίαν οὐδὲ γρ ὦ . ὁ δὲ ἀθύρησας ἀπήγγελε. Εἴρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ γρῦ ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ τυχόντος. Καὶ γὰρ τὸν ἐν τοῖς ὄνυξι ρύπον λέγουσι γρ ὦ , καὶ γρυτάρια τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν λεπτὰ σκευάρια, καὶ γρυτοπώλην τὸν τὰ σκευάρια πωλοῦντα. Οὐ δ' ἵκταρ βάλλειν : τὸ ἵκταρ σημαίνει ἐγγύς· τουτέστιν οὐδὲ ἐγγύς ἐστιν· εἴρηται δὲ κατὰ γλῶτταν, ὥσπερ τὸ Διωλύγιον κακὸν σημαίνει τὸ μέγα. ^[10]
- 5 55 Μέμνηται δὲ ἀμφοτέρων ὁ Πλάτων. τοῦ μὲν διωλύγιον ἐν Θεαιτήτῳ, τοῦ δ' ἵκταρ βάλλειν ἐν Πολιτείᾳ. Ὅρτυξ ἔσωσεν Ἡρακλῆ τὸν καρτερόν : αὕτη παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων ἐστὶ. ^[5]
- 5 56 λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν σωζομένων ἀφ' ὧν οὐκ ἤλπισαν. Φησὶ δὲ Εὐδοξος Ἡρακλέα τὸν Τύριον ὑπὸ τυφῶνος διαφθαρῆναι· τὸν Ἰόλαον δὲ ἅπαντα πράττοντα διὰ τὸ ἀναστῆσαι τὸν Ἡρακλέα, τὸν ὄρτυγα, ὃ ἔχαιρεν Ἡρακλῆς, ζῶντα καῦσαι· ἐκ δὲ τῆς κνίσσης ἀναβιῶναι τὸν Ἡρακλέα. Οἴκοι τὰ Μιλήσια : ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ προσήκει τὴν τρυφήν ἐπιδεικνυμένων. ^[5]
- 5 57 Ἀρισταγόρας γὰρ ὁ Μιλήσιος ἐλθὼν ποτε εἰς Λακεδαίμονα ἠξίου βοηθεῖν τοῖς Ἴωσι πολεμουμένοις ὑπὸ Περσῶν· ἐδημηγόρει δὲ ἐσθῆτα ἔχων πολυτελῆ καὶ τὴν ἄλλην τρυφήν τὴν Ἴωνικὴν. Εἶπεν οὖν τις πρὸς αὐτὸν τῶν Ἐφόρων, Οἴκοι τὰ Μιλήσια . Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον : ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων μήτε μεθεῖναι βουλομένων ἡ παροιμία εἴρηται. ^[5]
- 5 58

Μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς Ἀχιλλέως ἐρασταίς. Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον : ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερώς δὲ ἀπωθουμένων καὶ διαπτυνόντων αὐτὸ εἴρηται ἡ παροιμία.

- 5 59 Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Πίνδαρος λέγων· Ἄνδρες τινὲς ἀκκιζόμενοι Σκύθαι νεκρὸν ἵππον στυγέοισιν λόγῳ κτάμενον ἐν φάει· κρυφᾷ δὲ σκολιούς γένυσιν ἀνδέροισιν πόδας ἡδὲ κεφαλὰς. Οὐκ εἰμὶ τούτων τῶν ἡρώων : αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν βουλομένων εὖ ποιεῖν· οἱ γὰρ ἥρωες κακοῦν ἔτοιμοι μᾶλλον, ἢ εὐεργετεῖν, ὥς φησι Μένανδρος ἐν Συνεφήβοις. ^[5]
- 5 61 Πιτάνη εἰμί : αὕτη παρ' Ἀλκαίῳ κεῖται. Λέγεται δὲ κατὰ τῶν πυκναῖς συμφοραῖς περιπιπτόντων ἅμα καὶ εὐπραγίαις παρόσον καὶ τῇ Πιτάνῃ τοιαῦτα συνέβη πράγματα, ὧν καὶ Ἑλλάνικος μέμνηται· φησὶ γὰρ αὐτὴν ὑπὸ Πελασγῶν ἀνδραποδισθῆναι καὶ ἀλὶν ὑπὸ Ἑρυθραίων ἐλευθερωθῆναι. Πάντα κάλων σεῖε : παροιμία ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων· παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν τὰ ἄρμενα χαλόντων. ^[5]
- 5 63 Πάντα λίθον κίνει : παροιμία. Ὅτε γὰρ Ξέρξης ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας ἐπεστράτευσεν, ἡττηθεὶς περὶ Σαλαμίνα, αὐτὸς μὲν ἀνέξευξε, Μαρδόνιον δὲ κατέλιπε πολεμήσοντα τοῖς Ἑλλήσιν. Ἡττηθέντος δὲ καὶ τούτου τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην, φήμη τις κατέσχευεν, ὥς ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς σκηνῆς ὁ Μαρδόνιος θησαυρὸν καταλέλοιπε. Πριάμενος οὖν Πολυκράτης ὁ Θηβαῖος τὸν τόπον, χρόνον μὲν πολὺν ἐζήτει τὸν θησαυρὸν· ὥς δ' οὐδὲν ἐπέραινε, πέμψας εἰς Δελφοὺς ἐπηρώτα, πῶς ἂν εὔροι τὰ χρήματα. Τὸν δὲ Ἀπόλλωνα ἀποκρίνασθαί φησι, πάντα λίθον κίνει· ὅθεν ἡ παροιμία ἐκράτησεν. Πολυκράτης μητέρα νέμει : μέμνηται ταύτης Δοῦρις· λέγει δὲ ὅτι Πολυκράτης ὁ Σάμιος τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθανόντων τὰς μητέρας συναγαγὼν, δέδωκε τοῖς πλουσίοις τῶν πολιτῶν τρέφειν, πρὸς ἕκαστον λέγων ὅτι, Μητέρα σοι ταύτην δίδωμι. ^[5]
- 5 64 Ὅθεν ἡ παροιμία ἐκράτησεν. Παρεξηυλημένος τὸν νοῦν : ὑπὸ γήρωος τὸν νοῦν παρεξηυλημένον ἔχων, ἀμυδρὸν ἢ διεφθορότα.
- 5 65 Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν γλωσσιδίων τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς· οἱ γὰρ κατατετριμμένοι ἐξηυλῆσθαι λέγονται. Πτωχοῦ πῆρα οὐ πίμπλαται : τοῦτο παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπλήστων εἴρηται πτωχῶν.
- 5 67 Πόλεις παίζειν : μέμνηται ταύτης Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν· ἡ δὲ πόλις εἰδός· ἐστὶ παιδιᾶς πεττευτικῆς. Καὶ δοκεῖ μετενηνέχθαι ἀπὸ τῶν ταῖς ψήφοις παιζόντων, ταῖς λεγομέναις νῦν χώραις, τότε δὲ πόλεσιν. Πόλ λ' οἷ δ' ἁλώπηξ, ἁλ λ' ἔχινος ἐν μέγα : μέμνηται ταύτης Ἀρχίλοχος ἐν ἐπωδῇ.
- 5 68 Γράφει δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν στίχον. Φησὶ δὲ καὶ Ἴων ὁ τραγικός· Ἄλ λ' ἐν τε χέρσῳ τὰς λέοντος ἦνεσα καὶ τὰς ἐχίνου μᾶλλον οἰζυρὰς τέχνας· ὅς εὔ τ' ἂν ἄλλων θηρίων ὁσμήν λάβῃ, στρόβιλος ἄμ φ' ἄκανθαν εἰλίξας δέμας, κεῖται θιγεῖν τε καὶ δακεῖν ἀμήχανος. Λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πανουργοτάτων. Πῦρ ἐπὶ πῦρ : παροιμία, ἥς μέμνηται Πλάτων. ^[5]
- 5 69 Καὶ κακὸν ἐπὶ κακῷ. Πρὸς κέντρα λακτίζειν : παροιμία, ἥς μέμνηται Εὐριπίδης· Πρὸς κέντρα λακτίζοιμι θνητὸς ὧν θεῶν.
- 5 70 Καὶ Αἰσχύλος δὲ ταύτης μέμνηται. Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλεος ἄκρου : παροιμία λεχθεῖσα ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Ἀγκαῖος παῖς Ποσειδῶνος φυτεύων ἀμπελῶνα βαρέως ἐπέκειτο τοῖς οἰκέταις.
- 5 71 Εἷς δὲ τῶν οἰκετῶν ἔφη, μὴ μεταλήψεσθαι τὸν δεσπότην τοῦ καρποῦ. Ὁ δὲ Ἀγκαῖος ἐπειδὴ ὁ καρπὸς ἐφθάκει, χαίρων ἐτρύφα, καὶ τὸν οἰκέτην ἐκέλευσε κεράσαι αὐτῷ. Μέλλων δὲ τὴν κύλικα προσφέρειν τῷ στόματι, ὑπεμίμνησκεν αὐτὸν τοῦ λόγου· ὁ δὲ ἔφη τὸν εἰρημένον στίχον. Τούτων ἔτι λεγομένων οἰκέτης ἦλθεν ἀπαγγέλλων, ὥς ὑπερμεγέθης σὺς τὸν ὄρχατον λυμαίνεται. Ὁ δὲ Ἀγκαῖος ἀποβαλὼν τὴν πόσιν ἐπὶ τὸν σὺν ὥρμησε καὶ πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐτελεύτησεν. Ὅθεν ἡ παροιμία. Διονύσιος δὲ φησιν εἰρησθαι αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀντινόου

μνηστευσαμένου τὴν Πηνελόπην συμφορᾶς. Προσαγόμενος γὰρ τὸ ἔκπωμα ἐτελεύτησε τοξευθεὶς παρὰ τοῦ Ὀδυσσέως. Πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε : κομματικῶς τοῦτο ἐκ τῶν Εὐριπίδου εἴλκυσται, παρόσον οἱ πένητες πολλὰς τέχνας ἐπιτηδεύουσιν. ^[15]

5 73 Πάντα χναύματα : λέγουσι τὰ ἀποθραύσματα τῶν ἱτρίων καὶ πλακούντων. Τὸ γοῦν πᾶν χναῦμα σημαίνει, οἷον πᾶν πρᾶγμα . Πᾶσα γῆ πατρίς : τοῦτο μέρος ἐστὶ χρησιμοῦ, ὃν ἀνείλεν ὁ θεὸς Μελεῶ τῷ Πελασγῷ περὶ οἰκίσεως μαντευομένῳ.

5 74 Μέννηται τοῦ χρησιμοῦ καὶ Μνασέας καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς. Πολλοὶ θριοβόλοι , παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες : Φιλόχορος φησιν ὅτι Νύμφαι κατεῖχον τὸν Παρνασσὸν τροφοὶ Ἀπόλλωνος τρεῖς, καλούμεναι Θριαί, ἀφ' ὧν αἱ τε μαντικά ψῆφοι θριαὶ καλοῦνται καὶ τὸ μαντεύεσθαι θριασθαί . ^[5]

5 75 Ἄλλοι δὲ λέγουσι τὴν Ἀθηνᾶν εὐρεῖν τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντικήν· ἥς εὐδοκιμούσης μᾶλλον τῶν Δελφικῶν χρησμῶν, τὸν Δία χαριζόμενον τῷ Ἀπόλλωνι ψευδῇ καταστῆσαι τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντικήν. Πάλιν οὖν τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τοὺς Δελφικοὺς ἐρχομένων χρησμοὺς τὴν Πυθίαν εἰπεῖν· Πολλοὶ θριοβόλοι , παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες . Πεύκης τρόπον : αὕτη τάττεται κατὰ τῶν πανωλεθρίᾳ ἀπολλυμένων· παρόσον ἡ πεύκη κοπεῖσα οὐκέτι φύεται. ^[10]

5 76 Μέννηται δὲ αὐτῆς Στάφυλος ὁ Ναυκρατίτης. Πολλοὶ τοὶ ναρθηκοφόροι , παῦροι δέ τε Βάκχοι : παροιμία ἐπὶ τῶν ψευδῇ δόξαν ἐχόντων.

5 78 Πάντα ὀκτώ : Εὐάνδρος ἔφη ὀκτὼ τοὺς πάντων εἶναι κρατοῦντας θεοὺς, Πῦρ, Ὑδωρ, Γῆν, Οὐρανὸν, Σελήνην, Ἥλιον, Μίθραν, Νύκτα. Ἄλλοι δὲ φασιν ἐν Ὀλυμπίᾳ τὰ πάντα εἶναι ἀγωνίσματα ὀκτὼ, Στάδιον, [Δόλιχον,] Δίαυλον, Ὀπλίτην, Πυγμῆν, Παγκράτιον καὶ τὰ λοιπὰ· ἀφ' ὧν εἰρῆσθαι πάντα ὀκτὼ. Πυραύστου μόρος : πτηνὸν ἐστὶ ζωῦφιον, ὃ προσιπτάμενον τοῖς λύχνοις καὶ δοκοῦν ἄπτεσθαι τοῦ πυρὸς κατακαίεται. ^[5]

5 79 Μέννηται καὶ αὐτοῦ Αἰσχύλος εἰπών· Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον . Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς προξενούντων ἀπώλειαν. Πάλαί ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι : φασὶ τοὺς Κᾶρας πολεμουμένους ὑπὸ Δαρείου τοῦ Πέρσου, κατὰ τινα παλαιὰν μαντείαν εἰρημένην αὐτοῖς τοὺς ἀλκιμωτάτους προσθέσθαι συμμάχους, ἐλθεῖν εἰς Βραγχίδας, καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτῆσαι, εἰ Μιλησίους πρόσθοιντο συμμάχους· τὸν δὲ ἀποκρίνασθαι, Πάλαί ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι . ^[5]

5 80 Οὗτος δὲ ὁ στίχος εἴρηται τὸ πρότερον παρὰ Ἀνακρέοντι, ὃς ἤκμασε μάλιστα κατὰ Κῦρον τὸν Πέρσην. Τρίτος δὲ ἐστὶν ἀπὸ Κύρου Δαρεῖος. Ῥαδαμάνθυος ὄρκος : Κρατῖνός φησιν, ἐπὶ τῷ χηνί καὶ τῷ κυνὶ καὶ τοῖς τοιούτοις ὄρκον Ῥαδαμάνθου· ἀνατιθέασιν· ὡς καὶ Σωσικράτης ἐν δευτέρῳ Κρητικῶν· ἵνα μὴ θεοὺς ὀμνύωσιν. ^[10]

5 82 Ῥαμνουσία Νέμεσις : ἐν Ῥαμνοῦντι Νεμέσεως ἵδρυται ἄγαλμα δεκάπηχυν, ὀλόλιθον, ἔργον Φειδίου, ἔχει δὲ ἐν τῇ χειρὶ μηλέας κλάδον· ἐξ οὗ φησιν Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος πτύχιόν τι μικρὸν ἐξηρτῆσθαι τὴν ἐπιγραφὴν ἔχον, Ἀγοράκριτος Πάριος ἐποίησε . Οὐ θαυμαστὸν δέ· καὶ ἄλλοι γὰρ πολλοὶ ἐπὶ τῶν οἰκείων ἔργων ἕτερον ἐπιγεγράφασιν ὄνομα. Εἰκὸς οὖν καὶ τὸν Φειδίαν τῷ Ἀγορακρίτῳ συγκεχωρηκέναι· ἦν γὰρ αὐτοῦ ἐρώμενος, καὶ ἄλλως ἐπτόητο περὶ τὰ παιδικά. Ῥηγίνων δειλότερος : τοὺς δειλοὺς Ῥηγίνους ἔλεγον. ^[5]

5 83 Ξέναρχος γὰρ ὁ Σώφρωνος υἱὸς εἰς δειλίαν ἐκωμώδησε τοὺς Ῥηγίνους. Σικελὸς ὀμφακίζεται : ἐπὶ τῶν τὰ μηδενὸς ἄξια κλεπτόντων λέγεται ἡ παροιμία.

5 84 Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν Σικελῶν, τὰς ἀβρώτους ὀμφακας κλεπτόντων. Μέννηται ταύτης Ἐπίχαρμος. Σαρδόνιος γέλως : Αἰσχύλος ἐν τοῖς Περὶ παροιμιῶν περὶ τούτου φησὶν οὕτως· « Οἱ τὴν Σαρδῶ κατοικοῦτες , Καρχηδονίων ὄντες ἄποικοι , τοὺς ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη

γεγονότας τῷ Κρόνῳ ἔθουν γελῶντες καὶ ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους· αἰσχρὸν γὰρ ἡγοῦντο
δακρύνειν καὶ θρηνεῖν. ^[5]

- 5 85 Τὸν οὖν προσποίητον γέλῳτα Σαρδόνιον κληθῆνα ἰ. » Τίμαιος δέ φησιν αὐτοὺς ἰσάντας τοὺς
γονεῖς ἐν οἷς μέλλουσι βάλλεσθαι βόθροις, παίειν σχίζαις καὶ κατακρημνίζειν φθειρομένους δὲ
αὐτοὺς γελᾶν διὰ τὴν ἀπὸ τῶν τέκνων ἀδικίαν καὶ δόξαν τοῦ μακαρίως καὶ καλῶς τελευτᾶν.
Τινὲς δὲ ἀπὸ Σαρδόνοιο τῆς νήσου. Φύεται γὰρ τις βοτάνη ἐνταῦθα, ἥς οἱ γευσάμενοι μετὰ
σπασμοῦ καὶ γέλῳτος ἀποθνήσκουσιν. Ἄλλοι δὲ τὸν καθ' ὑπόκρισιν γέλῳτα γινόμενον
Σαρδόνιον καλεῖσθαι λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὁδοῦσι. Σιμωνίδης δέ φησι τὸν Τάλῳ
πρὸ τῆς εἰς Κρήτην ἀφίξεως οἰκῆσαι τὴν Σαρδῶν, καὶ πολλοὺς τῶν ἐν ταύτῃ διαφθεῖραι· οὓς
τελευτῶντας σεσηρέναι, καὶ ἐκ τούτου ὁ Σαρδόνιος γέλῳς. Περὶ δὲ τοῦ Τάλῳ τοιόνδε
μυθολογεῖται· φασιν αὐτὸν τοῦ χαλκικοῦ γένους εἶναι· δοθῆναι δὲ Μίνῳ παρ' Ἡφαίστου εἰς
φυλακὴν τῆς νήσου Κρήτης. Οὗτος φλέβα μίαν εἶχεν ἀπὸ αὐχένος ἄχρι σφυρῶν κατατείνουσιν
κατὰ δὲ τὸ δέρμα τῆς φλεβὸς ἥλος διήρειστο χαλκοῦς. Τρεῖς δὲ ἐκάστης ἡμέρας τὴν νῆσον
περιερχόμενος ὁ Τάλῳς ἐτήρει. Διὸ καὶ προσπλέουσιν τὴν Ἀργῶ μετὰ Ἰάσονος, ὑποστρέφοντος
ἀπὸ Κόλχων, ἐκώλυε τῇ νήσῳ προσορμισθῆναι. Ἀπατηθεὶς δὲ ὑπὸ Μηδείας ἀπέθανεν, ὥς μὲν
ἔνιοι λέγουσι, διὰ φαρμάκων αὐτῆς μανίαν ἐμβαλούσης· ὥς δέ τινες, ὑποσχομένης ποιήσῃ
ἀθάνατον, καὶ τὸν ἥλον ἐξελεύσης, διαρρύνεντος τοῦ ἰχώρος σὺν ὄλῳ τῷ αἵματι, οὕτως αὐτὸν
τεθάναι. Τινὲς δὲ αὐτὸν τελευτῆσαι λέγουσιν ὑπὸ Ποιάντος εἰς τὸ σφυρὸν τοξευθέντα.
Σαρπηδονία ἀκτὴ· τόπος οὗτος Θράκης, αἰὲ κλύδωνας ἔχων καὶ κυματιζόμενος, ἱερὸν
Ποσειδῶνος. ^[35]
- 5 86 Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Σαρπηδονία περὶ Κιλικίαν· καὶ ἄλλη πρὸς τῷ ὠκεανῷ, Γοργόνων οἰκητήριον.
Συβαριτικὴ τράπεζα· ἀντὶ τοῦ ἐν πολυτελείᾳ.
- 5 87 Τρυφηταὶ γὰρ οἱ Συβαριταί. Συβαριταὶ διὰ πλατείας· παροιμία ἐπὶ τῶν σοβαρῶς πορευομένων.
- 5 89 Σικελὸς στρατιώτης· παροιμιῶδες. Ἐπεὶ ξένοις ἐχρῶντο στρατιώταις ὥς ἐπὶ πολὺ οἱ ὑπὸ
Ἰέρωνα. Σκορακίζειν· ἀντὶ τοῦ, εἰς κόρακας πέμπειν, ἐκφρατίζειν.
- 5 91 Σῦκον αἰτεῖς· αὕτη λέγεται κατὰ τῶν κολακευόντων. Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἐκολάκευον τοὺς
γεωργοὺς, βουλόμενοι παρ' αὐτῶν λαμβάνειν τὰ πρῶϊμα σῦκα· οἰωνίζοντο γὰρ αὐτοῖς καὶ
πάλιν ἐλθεῖν εἰς νέωτα. Σῦκον ἔφ' Ἑρμῇ· παροιμία ἐπὶ τῶν ἐκκειμένων ἐπ' ὠφελείᾳ τοῖς
βουλομένοις.
- 5 92 Εἴ ποτε γὰρ φανείη σῦκον, τοῦτο τῷ Ἑρμῇ ἀνατιθέασιν· τοῦτο δὲ οἱ βουλόμενοι ἀνελάμβανον.
Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει· παροιμία ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους
ἀργεῖν.
- 5 93 Τίθεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ γυναικῶν μάλιστα ὀφειλουσῶν ἐργάζεσθαι· ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ ἐργάνη.
Εἴρηται δὲ ἀπὸ ὀνηλάτου, οὗ ὁ μὲν ὄνος εἰς πηλὸν ἐπεπτῶκει· ὁ δὲ, δέον βοηθεῖν, ἐπεκαλεῖτο
τὸν Ἡρακλέα. Μέμνηται ταύτης τῆς παροιμίας Εὐριπίδης. Ἄλλοι δὲ φασιν ὅτι μέλλων τις
ἀγωνίσασθαι, χρησμὸν παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς εἴληφεν, ὅτι νικήσει· ἐνστάντος δὲ τοῦ ἀγῶνος
εἰσελθὼν εἰς τὸ θέατρον καὶ κάτω βαλὼν τὰς χεῖρας εἰστήκει, ἕως τυπτόμενος ὑπὸ τοῦ
ἀνταγωνιστοῦ ἐνικήθη. Συρακουσία τράπεζα· ἡ πολυτελής. ^[10]
- 5 94 Ἐδόκουν γὰρ οἱ Σικελιώται ἀβροδίατοι εἶναι μᾶλλον πάντων. Συστομώτερος σκάφης·
παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς σκάφας φερόντων μετοίκων, διὰ τὸ ἀπαρρῆσθαι, οἷς οὐδὲ χανεῖν
ἐφείτο.
- 5 95 Τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρῆσιάζεσθαι· ἐπειδὴ οἱ μέτοικοι σκάφας ἔφερον ἐν ταῖς
πομπαῖς. Μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν τῷ Εὐνούχῳ. Σχῖνον διατρώγειν· εἰώθασιν τὸν σχῖνον

τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἔνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας· παρ' ὃ καὶ τοὺς τοιούτους σχινοτρώκτας λέγουσιν. ^[5]

5 97 Σειρὴν μὲν φίλον ἀγγέλλει, ξεῖνον δὲ μέλισσα· σειρῆνα λέγει οὐ τῶν ᾠδικῶν παρθένων μίαν, ἀλλὰ ζῶον ὑπόπτερον μελίσση ἑοικὸς, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίαι· τοῦτο Σοφοκλέους ἐστὶν ἐξ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ· Πλάτων δὲ Εὐριπίδου φησὶν εἶναι τὸ ἱαμβεῖον.

5 98 Καὶ οὐδὲν θαυμαστόν· συμπίπτουσι γὰρ ἀλλήλοις οἱ ποιηταί. Σὺν δὲ θεοὶ μάκαρες· τοῦτο ἐπιλέγουσιν οἱ ῥαψωδοὶ ὥς καὶ οἱ κιθαρωδοὶ, Ἄλ λ' ἄναξ μάλα χαῖρ ε·

5 100 Σαυτὴν ἐπαινεῖς· αὕτη τῶν κατ' ἔλλειψιν λεγομένων ἐστὶ· τὸ δὲ πλῆρες ἔχει οὕτως, Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας, γύναϊ. Ἀστυδάμας γὰρ ὁ Μορσίμου εὐημερήσας ἐν τῇ ὑποκρίσει Παρθενοπαίου, ἐψηφίσθη εἰκόνας ἐν τῷ θεάτρῳ ἀξιοθῆναι. Γράψας οὖν αὐτὸς ἐπίγραμμα ὁ Ἀστυδάμας ἔπαινον ἑαυτοῦ ἔχον ἀνήνεγκεν ἐπὶ τὴν βουλὴν· οἱ δὲ ἐψηφίσαντο ὥς ἐπαχθὲς αὐτὸ μηκέτι ἐπιγραφῆναι. Διὸ καὶ σκώπτοντες αὐτὸν οἱ ποιηταὶ ἔλεγον, Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας, γύναϊ. Συρβηνὸς χορὸς· αὕτη τέτακται κατὰ τῶν ἀτάκτων χορῶν, ἀπὸ τοῦ τινὰς τοῖς ὕσιν ἐπιφωνεῖν Σύρβας. ^[10]

6 1 Σύρβην δὲ τὸν τάραχον ἔλεγον. Σκύτη βλέπει· μέμνηται αὐτῆς Εὐπολὶς ἐν Χρυσῷ γένει.

6 2 Φησὶ γὰρ Ἀτεχνῶς μὲν οὖν, τὸ λεγόμενον, σκύτη βλέπει. Εἴρηται δὲ ἐπὶ τοῖς ὑποψιαστικῶς διακειμένοις πρὸς τὰ μέλλοντα κακά. Τὰ ἀπὸ τρίποδος· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶς λεγομένων, ἥτοι ἀπὸ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος ἢ ἀπὸ τοῦ Πυθαγορικοῦ. ^[5]

6 3 Τινὶ γὰρ πονηρῷ χρωμένῳ πολλὰ ἄτοπα ὁ θεὸς ἀνέϊλε καὶ τέλος ἐπέειπε· Ταῦτά τοι ἐκ τρίποδος τοῦ Δελφικοῦ ἔφρασε Φοῖβος. Τάλαντα Ταντάλου· διεβεβόητο ὁ Τάνταλος ἐπὶ πλούτῳ, ὥς καὶ εἰς παροιμίαν διαδοθῆναι. ^[5]

6 4 Διπλὴν δὲ συμβέβηκεν εἶναι τὴν παροιμίαν, καὶ τὴν μὲν, Ταντάλου τάλαντα τανταλίζεται· τὴν δὲ, Ταντάλου τάλαντα. Τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον· κεῖται παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ Ἀρρήφόρῳ. ^[5]

6 5 Εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων καὶ μὴ διαλειπόντων. Φασὶ γὰρ ἐν Δωδώνῃ χαλκεῖον ἐπὶ κίονος ἐν μετεώρῳ κεῖσθαι· ἐπὶ δὲ ἐτέρου πλησίον κίονος ἐστάναι τὸν παῖδα ἐξηρητημένον μάστιγα χαλκῆν· πνεύματος δὲ κινήθεντος μεγάλου τὴν μάστιγα πολλάκις εἰς τὸν λέβητα ἐκπίπτειν, καὶ ἡχεῖν οὕτω τὸν λέβητα ἐπὶ χρόνον πολύν. Τερμέρια κακά· τὰ μεγάλα. ^[5]

6 6 Καὶ ἡ παροιμία ἐντεῦθεν. Τετράδι γέγονας· παροιμία· τὸν Ἡρακλέα γὰρ φασὶ τετράδι γεννηθῆναι, καὶ ἔνδοξον ὄντα καὶ ἐπιφανέστατον ἄλλῳ ταλαιπωρεῖν.

6 7 Ἔστιν οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων. Μέμνηται ταύτης Πλάτων ὁ κωμικός. Φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ τετράδι θεὸν νομισθῆναι. Τρυγόνος λαλίστερος· μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Πλοκίῳ. ^[5]

6 8 Ἐπειδὴ αἱ τρυγόνες οὐ μόνον τῷ στόματι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀπισθίοις μέρεσιν ἡχοῦσι. Τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων. Τενέδιος ἄνθρωπος· Τένης ὁ Κύκνου διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητριᾶς ὥς πειράσας αὐτὴν καὶ ἐμβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς λάρνακα, ἐσώθη διὰ τῆς θαλάσσης εἰς Τένεδον τὴν νῆσον.

6 9 Ἐνομοθέτησεν οὖν, ἐπὶ τῶν δικῶν ἴστασθαι ἄνθρωπον πέλεκυν ἔχοντα κατὰ νῶτα τοῦ κρίνοντος καὶ τοῦ κρινομένου, ἵνα ὁ ἀλοὺς εὐθὺς τῷ πελέκει πληγεὶς ἀποθάνῃ. Εἴρηται οὖν ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ τῶν φοβερῶν τὰς ὄψεις· ὁ γὰρ τὸν πέλεκυν ἔχων φοβερὸς ἐφειστήκει. Μέμνηται ταύτης ἐν Ἐφεσίῳ Μένανδρος. Τὰ Ναννάκου· εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν θαυματομένων ἐπὶ παλαιότητι, ἢ ἐπὶ τῶν πολλὰ θρηγνούντων. ^[5]

6 10

Νάννακος γὰρ ἐγένετο Φρυγῶν βασιλεὺς, ὡς φησὶν Ἑρμογένης ἐν τοῖς Φρυγίοις, πρὸ τῶν Δευκαλίωνος χρόνων· ὃς προειδὼς τὸν μέλλοντα κατακλυσμὸν, συναγαγὼν πάντας εἰς τὰ ἱερὰ μετὰ δακρύων ἰκέτευεν. Ἡρώδης δὲ ὁ ἱαμβοποιὸς φησὶν· Ἵνα τὰ Ναννάκου κλαύσῃ. Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον : μέμνηται ταύτης Ἀλέξανδρος ἐν Αἰπόλοις. ^[5]

- 6 11 Ἀριστείδης μὲν οὖν φησὶν, ὅτι ὁ μαντευόμενος ἐν Δελφοῖς σεσημασμένον ἐλάμβανε τὸν χρησμόν· καὶ προεῖρηται αὐτῷ, εἰ λύσει πρὸ τῆς νενομισμένης ἡμέρας, ἔξει μίαν τῶν τριῶν· ἢ γὰρ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτὸν ἔδει στερηθῆναι, ἢ τῆς χειρὸς, ἢ τῆς γλώττης. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι τῷ καταγινωσκομένῳ θάνατον τρία προσεφέρετο, ξίφος, βρόχος, κώνειον. Τὸ περὶ Δρυὸν σκότος : Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ, Πριηνέας πολλοὺς ὑπὸ Μιλησίων ἀναιρεθῆναι περὶ τὴν καλουμένην Δρυὸν· ὅθεν καὶ τὰς Πριηνεῖας γυναῖκας ὀμνύναι τὸ περὶ Δρυὸν σκότος. ^[5]
- 6 13 Τὰς ἐν τῇ φαρέτρᾳ ψηφίδας : Φύλαρχος φησὶ τοὺς Σκύθας μέλλοντας καθεύδειν ἄγειν τὴν φαρέτραν, καὶ εἰ μὲν ἀλύπως τύχοιεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην διαγαγόντες, καθεῖναι εἰς τὴν φαρέτραν ψηφίδα λευκὴν· εἰ δὲ ὀχληρῶς, μέλαιναν. Ἐπὶ τοίνυν τῶν ἀποθνησκόντων ἐκφέρειν τὰς φαρέτρας καὶ ἀριθμεῖν τὰς ψήφους· καὶ εἰ εὗρεθείησαν πλείους αἱ λευκαί, εὐδαιμονίζειν τὸν ἀπογενόμενον. Ὅθεν παροιμιασθῆναι, τὴν ἀγαθὴν ἡμῶν ἡμέραν λεγόντων τῶν ἐκ τῆς φαρέτρας εἶναι. Καὶ Μένανδρος δὲ φησὶν ἐν Λευκαδίᾳ, τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν λευκὴν καλεῖσθαι. Τί σοι ὁ Ἀπόλλων κεκιθάρικεν ; τὸ κεκιθάρικεν, οἶον, ἐμαντεύσατο· ὡς φησὶν Αἰσχύλος ἐν Αἴαντι Λοκρῷ. ^[10]
- 6 15 Ταῦτά σοι καὶ Πύθια καὶ Δήλια : ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν ὕστατα καὶ τελευταῖα ποιούντων. Μέμνηται δὲ αὐτῆς Μένανδρος. Φασὶ δὲ, ὅτι Πολυκράτης ὁ Σαμίων τύραννος ἐλὼν Ῥήνειαν καὶ ἀναθεὶς αὐτὴν Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ, ἀγῶνα θεὸς κάλλιστον ἡρώτα πέμψας εἰς Δελφούς, πῶς δεῖ καλεῖν τὸν ἀγῶνα, Δήλια καὶ Πύθια; Ἀνέειλε δὲ αὐτὸς ὁ θεός· Ταῦτά σοι καὶ Δήλια καὶ Πύθια. Ἐσήμαινε δὲ αὐτῷ ὅτι εὐθὺς ἀποθανεῖται· Ὅροίτης γὰρ αὐτὸν ὁ Πέρσης ἐσταύρωσεν. Τάδε Μῆδος οὐ φυλάξει : Δικαίαρχος φησὶν, ὅτι μελλούσης τῆς Ξέρξου στρατείας γίνεσθαι, οἱ Ἕλληνες ἀπογνόντες τῆς σωτηρίας, τὰς οὐσίας αὐτῶν ἀνήλισκον, ἐπιλέγοντες, Τάδε Μῆδος οὐ φυλάξει. ^[5]
- 6 17 Τί οὐκ ἀπήγξω, ἵνα Θήβησιν ἥρως γένη : ταύτης Πλάτων ἐν Μενέλεω μέμνηται. Φασὶ δὲ, ὅτι ἐν Θήβαις οἱ ἑαυτοὺς ἀναιροῦντες οὐδεμιᾶς τιμῆς μετεῖχον. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ φησὶ περὶ Θηβαίων τὸ αὐτὸ τοῦτο, ὅτι τοὺς αὐτόχειρας ἑαυτῶν γινομένους οὐκ ἐτίμων. Τὸ οὖν, Ἵνα ἥρως γένη, κατ' εὐφημισμόν εἴρηται. Τιθωνοῦ γῆρας : ἐπὶ τῶν πολυχρονίων καὶ ὑπεργήρων τάττεται. ^[5]
- 6 18 Ἱστορεῖται δὲ, ὅτι Τιθωνὸς κατ' εὐχὴν τὸ γῆρας ἀποθέμενος τέττιξ ἐγένετο, ὡς φησὶ Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ βίων. Τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ : ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων τὰ χεῖρονα ἀντὶ τῶν κρειττόνων εἴρηται ἡ παροιμία.
- 6 19 Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἀπείρως δρασσομένων κατὰ τὸ πεπυρωμένον τῶν ὀβελίσκων. Μέμνηται ταύτης Σοφοκλῆς. Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος : παροιμία, Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος καθεύδει. ^[5]
- 6 21 Ὑλαν κραυγάζειν : ἐπὶ τῶν μάτην βοώντων ἡ παροιμία εἴρηται. Ἐπειδὴ τὸν Ὑλαν ἀφανῆ γενόμενον ὁ Ἡρακλῆς ἀποβὰς τῆς Ἀργοῦς καὶ μετὰ κραυγῆς πολλὰ ζητήσας οὐχ εὔρεν. Ἱστορεῖται δὲ περὶ τοῦ Ὑλα, ὅτι ἡρπάγη παρὰ τῶν Νηρηίδων διὰ κάλλος. Φασὶ γάρ τινες, καὶ τὸν Ἡρακλέα σύμπλουν γενέσθαι τῷ Ἰάσονι μετὰ καὶ τοῦ Ὑλα, διὰ δὲ τὴν τούτου ἀπώλειαν λυπηθέντα τὸν Ἡρακλέα εἰς Μυσίαν ἀπολειφθῆναι. Ἐκεῖσε γὰρ οἱ Ἀργοναῦται προσχόντες, τὸν Ὑλαν Ἡρακλέους ἐρώμενον πρὸς θήραν πέμπουσιν· ὁ δὲ διὰ κάλλος ὑπὸ Νηρηίδων ἀρπαγεῖς ἀνεβόησε. Καὶ Πολύφημος ἀκούσας αὐτοῦ βοήσαντος, σπασάμενος τὸ ξίφος ἐδίωκεν,

ὑπὸ ληστῶν ἄγεσθαι νομίζων, καὶ δημοῖ περὶ τούτου Ἡρακλεῖ ζητήσαντος δὲ πολλὰ τὸν Ὑλαν Ἡρακλέους, καὶ μὴ ὑποστρέψαντος διὰ λύπην, ἐπεὶ τὸν ζητούμενον οὐχ εὔρεν, ἡ ναὺς ἀνήχθη. Καὶ Ἡρακλῆς πρὸς Ἄργος ὑπέστρεψεν. Ὑδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις : τοῦτο Δημητρίου τοῦ Ἀλικαρνασέως φασὶν εἶναι λέγοντος, Οἶνός τοι χαριέντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῶ· Ὑδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις . ^[15]

- 6 23 Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα : Φάυλλος ἐγένετο πένταθλος * Πόντιος, ὃς ἐδόκει μέγιστα δισκεύειν καὶ ἄλλεσθαι· ἐπειδὴ οὖν ὑπὲρ τοὺς ἐσκαμμένους πεντήκοντα πόδας εἰς τὸ στερεὸν ἤλατο, τὸ συμβὰν εἰς παροιμίαν περιέστη. Ὑδωρ παραρρέει : αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ἐκ παντὸς ἔργου ἐπαγγελλομένων καταπράξασθαι τὸ προκείμενον. ^[5]
- 6 24 Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑπὸ σπουδῆς εἰς ῥέοντα πλοῖα εἰσβαίνοντων καὶ παραβαλλομένων τῷ κινδύνῳ. Μέμνηται αὐτῆς Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν. Ὑπέρου περιτροπή : αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν πάντα ποιοῦντων καὶ μηδὲν περαινόντων. ^[5]
- 6 25 Μέμνηται αὐτῆς Φιλήμων ἐν Ἡρωσιν. Ὑδραν τέμνεις : ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων εἴρηται ἡ παροιμία· διὰ τὰς τῆς Ὑδρας κεφαλὰς, ἃς τέμνων ὁ Ἡρακλῆς οὐδὲν μᾶλλον ἐκράτει τῆς Ὑδρας, ἀναδιδούσης ἄλλας ἀντὶ τῶν κοπτομένων κεφαλὰς.
- 6 26 Ἡ δὲ Ὑδρα θηρίον ἦν μέγιστον, ἐν τῇ Λέρνη τρεφόμενον, κεφαλὰς ἔχουσα ὀκτὼ, μίαν μέσσην ἀθάνατον. Ταύτην κατ' ἐπιταγὴν Εὐρυσθέως ὁ Ἡρακλῆς ἔκτεινεν. Ἀρματα γὰρ ἐπιβάς, ἡνιοχοῦντος Ἰολάου, παρεγένετο εἰς Λέρνην, ὅπου ὁ φωλεὸς αὐτῆς ὑπῆρχε, καὶ βάλλων βέλεσιν ἡνάγκασεν αὐτὴν ἐξελθεῖν, καὶ κρατήσας τὰς κεφαλὰς ἀπέτεμνεν. Ἀλλ' οὐδὲν ἀνύειν ἠδύνατο· μιᾶς γὰρ κοπτομένης, δύο ἀνεφύοντο. Προσκαλεσάμενος οὖν βοηθὸν τὸν Ἰόλαον, ἐπέταξεν αὐτῷ μέρος τι καταπρῆσαι τῆς ἐγγὺς ὕλης, καὶ τοῖς δαλοῖς ἐπικαίειν τοὺς τόπους τῶν τετμημένων κεφαλῶν, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον Ἰολάου κωλύοντος τὰς ἀναφυομένας κεφαλὰς, Ἡρακλῆς περιγίνεται τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας, τὸ σῶμα δὲ τῆς Ὑδρας ἀνασχίσας, καὶ τῇ χολῇ ταύτης τοὺς οἰστούς βάψας, θανατηφόρους εἰργάσατο. Ὑγιέστερος κρότωνος : ἐπὶ τῶν πάννυλαιόντων ἡ παροιμία, ἀπὸ τοῦ ζώου τοῦ κρότωνος. ^[15]
- 6 27 Λεῖον γὰρ ἐστὶν ὄλον, καὶ χωρὶς ἀμυχῆς, καὶ μηδὲν ἔχων σίνος. Μέμνηται τούτου Μένανδρος ἐν Λοκροῖς. Ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς : μέμνηται ταύτης ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ Μένανδρος.
- 6 28 Λέγουσι δὲ ὅτι Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἀπολογούμενος ὑπὲρ τίνος κινδυνεύοντος, οὐκ ἀνεχομένων τῶν δικαστῶν, εἶπεν· Ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες, διηγήματος τερπνοῦ· Νεανίσκος ποτὲ ὄνον ἐμισθώσατο Ἀθήνηθεν Μέγαράδῃ· μεσημβρίας δὲ καταλαβούσης, καταλύσας τὸν γόμον, ὑπῆλθε τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου. Ἐκβαλλόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ὄνηλάτου, πρὸς βίαν διεφέρετο, μεμισθῶσθαι καὶ τὴν σκιὰν λέγων· ἀντιλέγοντος δὲ τοῦ ὄνηλάτου καὶ φάσκοντος τὸν ὄνον μεμισθωκέναι, εἰς δικαστήριον εἰσῆλθον ἀμφοτέρω. Εἰπὼν δὲ ταῦτα ὁ Δημοσθένης κατέβαινεν ἐκ τοῦ βήματος. Ἀξιούντων δὲ τῶν δικαστῶν τῆς δίκης τὸ τέλος μαθεῖν, εἶπεν ἀναβὰς πάλιν ἐπὶ τοῦ βήματος· Ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιᾶς ἀκούειν, ὦ ἄνδρες, ἐπιθυμεῖτε· ἀνθρώπου δὲ κινδυνεύοντος ὑπὲρ ψυχῆς οὐδὲ τῆς φωνῆς ἀνέχεσθε; Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι Ἀθήνηθεν εἰς Δελφοὺς τὸν ὄνον ἐμισθώσατο. Ὅθεν, φασὶ, καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς φησὶ, καὶ ὁ Πλάτων δὲ, καὶ ἄλλοι πολλοί. Καὶ Ἀρχίππῳ δὲ κωμῳδία γέγονεν, Ὅνου σκιᾶ . Τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν περὶ μηδενὸς χρησίμου φιλοτιμιουμένων. Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους : Κλέαρχος φησιν, ὅτι Καλλικράτης τις ἐγένετο ἐν Καρύστῳ πλουσιώτατος. ^[20]
- 6 29 Εἴ ποτε ἐθαύμαζόν τινα οἱ Καρύστιοι ἐπὶ πλούτῳ ὑπερβολικῶ, ἔλεγον, Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους . Ἀριστοτέλης δὲ φησιν ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, Καλλικράτην τινὰ πρῶτον τῶν δικαστῶν τοὺς μισθοὺς εἰς ὑπερβολὴν αὐξῆσαι· ὅθεν καὶ τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι. Ὑπερβερεταῖα : ἐπὶ τῶν ὑπερχρονίων εἴρηται. ^[5]

- 6 30 Παρὰ γὰρ Μακεδόσιν ὁ τελευταῖος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ Ὑπερβερεταῖος ἀνεγράφη. Φόνου πτερόν : τὸν διὰ τῶν οἰστῶν, πτερόεντα ἢ ταχύν.
- 6 31 Βέλτιον δὲ ἀκούειν περιφραστικῶς τὸν φόνον. Φρουρεῖν ἢ πλουτεῖν : ἐπὶ τῶν ἀναλίσκόντων ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἢ παροιμία εἴρηται.
- 6 32 Ἀθηναῖοι γὰρ φρουραῖς διαλαβόντες τοὺς νησιώτας, μισθοὺς ἔταξαν μεγάλους τοῖς φυλάττουσιν ὑπ' αὐτῶν χορηγεῖσθαι τῶν νησιωτῶν. Φρουρῆσαι ἐν Ναυπάκτῳ : Φιλίππου Ναύπακτον ἐλόντος Ἀχαιοὶ τοὺς φρουροὺς ἀπέσφαξαν καὶ Πausανίαν τὸν ἄρχοντα τῆς φρουρᾶς ἀπέκτειναν, ὥς φησι Θεόπομπος. ^[5]
- 6 34 Φιλίππου Ἀλεκτρῶν : αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς κατορθώμασιν ἀλαζονευομένων. Ἀλεκτρῶν γὰρ τις ἐγένετο Φιλίππου στρατηγός, ὃν ἀπέκτεινεν, ὥς φασι, Χάρης ὁ Ἀθηναῖος. Μέννηται δὲ αὐτοῦ Ἡρακλείδης ὁ κωμικός, καὶ Ἀντιφάνης. Φωκαέων ἀρά : οἱ Φωκαεῖς ποτὲ τῆς αὐτῶν ἐκπεσόντες ἐπηράσαντο μηδέποτε κατελθεῖν εἰς αὐτήν. ^[5]
- 6 35 Μέννηται ταύτης Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. Φασηλιτῶν θῦμα : ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων λέγεται.
- 6 36 Φασὶ γὰρ τοὺς Φασηλίτας ταρίχους τοῖς θεοῖς θύειν. Φώκου ἔρανος : αὕτη λέγεται κατὰ τῶν εὐωχίας συναγόντων ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κακῷ.
- 6 37 Φῶκος γὰρ τις θυγατέρα ἔχων ἐπίγαμον, πολλῶν αὐτὴν μνηστευομένων, ἐράνους συνῆγε, καὶ ἐστιῶν τοὺς μνηστῆρας ἀνεβάλλετο τὸν γάμον. Ὀργισθέντες οὖν ἐκεῖνοι ἐν τῷ συμποσίῳ ἀπέκτειναν τὸν Φῶκον. Χαλεπὰ τὰ καλὰ : παροιμία, ἥς μέννηται καὶ Πλάτων. ^[5]
- 6 38 Ἐλέχθη δὲ ἐντεῦθεν· Περίανδρον τὸν Κορίνθιον κατ' ἀρχὰς μὲν εἶναι δημοτικόν, ὕστερον δὲ τὴν προαίρεσιν μεταβαλεῖν καὶ τυραννικὸν ἀπὸ δημοτικοῦ γενέσθαι· καὶ ταῦτα Πιττακὸν πυθόμενον τὸν Μιτυληναῖον καὶ δείσαντα περὶ τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, φυγεῖν τότε τυραννοῦντα Μιτυληναίων. Ἀλλὰ πυνθανομένων δι' ἣν αἰτίαν ἀφίστατο τῆς ἐξουσίας, εἶπεῖν τὸν Πιττακόν, Ὡς ἄρα χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι· νομίσαντα διὰ τὰ συμβάντα τῷ Περιάνδρῳ δυσχερέστατον εἶναι τηρῆσαι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην. Σόλωνα δὲ ταῦτα πυνθανόμενον εἶπεῖν, Χαλεπὰ τὰ καλὰ· καὶ ἐντεῦθεν εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν. Ἄλλοι δὲ τὸ Χαλεπὸν ἀκούουσιν ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. Ἀδύνατον οὖν εἶναι ἐφ' ἅπαντα ἀγαθόν. Χαραδραῖος λέων : ὁ παρὰ ταῖς Χαράδραις, εἰ μὴ ἄρα τὸν Θεσπιακὸν λέγει, ὃν πρῶτον ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς ἐν Θεσπιαῖς. ^[10]
- 6 39 Χαράδρα δὲ καλεῖται ὁ τόπος. Χάραξ τὴν ἄμπελον : παροιμία, ὅταν ὑπὸ τοῦ σώζοντος τὸ σωζόμενον πάθῃ.
- 6 40 Ἀναγράφει δὲ αὐτὴν κακῶς Ἀριστοφάνης, Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον. Χαρώνιος θύρα : μία τοῦ νομοφυλακίου θύρα, δι' ἥς οἱ κατάδικοι τὴν ἐπὶ θανάτου ἐξάγονται.
- 6 42 Χαῖρε φίλον φῶς : γραῦς θέλουσα ἀκολασταίνειν γυμνὴ, ἵνα μὴ τὴν ῥάκωσιν τοῦ σώματος ἐλέγξῃ, τὸν λύχνον ἀποσβέσασα εἶπε, Χαῖρε φίλον φῶς. Χρήματα χρήματα ἄνθρωπος : αὕτη ἀποφθεγματικὴ ἐστίν, ὥς τὰ παραγγέλματα τῶν ἐπτὰ σοφῶν.
- 6 43 Μέννηται αὐτῆς Πίνδαρος. Ἀλκαῖος δὲ ὁ ποιητὴς ὑπὸ Ἀριστοδήμου τοῦ Λακεδαιμονίου εἰρησθαι ταύτην φησίν. Χειροβρῶτι δεσμῷ : τοῖς πυκτικοῖς ἱμασίν.
- 6 44 Διὰ τὸ τὰς σάρκας διακόπτειν καὶ ἀναλίσκειν. Βέλτιον δὲ τὸν δεσμὸν ἀκούειν, τὸν ἀποβιβρώσκοντα τῷ χεῖρε. Ἐδεήθη γὰρ ἔν τινι πετραίῳ Στησίχορος εὐναρχεῖν τῶν ἐπὶ Πελῖα ἄθλων. Χθόνια λουτρά : τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα. ^[5]
- 6 45 Ἐκομίζετο γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά. Χειρώνειον ἔλκος : τὸ ἀπὸ πολλῆς στάσεως ἐν τοῖς ποσὶ γινόμενον τραῦμα, καὶ διηνεκῶς ἰχῶρας ἐκκρίνον.
- 6 46

Τοξευθεὶς γὰρ ὑπὸ Ἡρακλέους ὁ Χείρων, μάχην πρὸς Κενταύρους ἐνστησαμένου, ἀνίατον ἔσχεν ἔλκος περὶ τὸν πόδα· δι' οὗ καὶ ἀπέθανεν. Ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνιάτων προήχθη τραυμάτων. Χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος : μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ. ^[5]

6 47 Εἴρηται δέ, παρόσον οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν ἐργάζεσθαι νομίζονται. Καὶ Ἡρόδοτος δὲ Κολοφώνιον καλεῖ τὸν ἄριστον χρυσόν. Χαμαὶ ἀντλεῖς, Πλίνθον πλύνεις, Φακὸν κόπτεις : αὗται πᾶσαι ἐπὶ τῶν τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων εἴρηται.

6 49 Ψώρα Ἡράκλειος : ἡ τῶν Ἡρακλείων λουτρῶν δεομένη πρὸς θεραπείαν. Ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ τῷ Ἡρακλεῖ ἀνῆκε πολλαχοῦ θερμὰ λουτρὰ πρὸς ἀνάπαυλιν τῶν πόνων, ὡς φησὶ καὶ Πείσανδρος ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους. Ὡσπερ Χαλκιδικὴ τέτοκεν ἡμῖν ἡ γυνή : ταύτης Πολύζηλος μέμνηται ἐν Μουσῶν γοναῖς, ἐπὶ τινος πολλὰς θυγατέρας ἀπογεννώσης· ἐπειδὴ Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας πόλιν φασὶ ποτὲ ἀνθῆσαι δόρασί τε καὶ πλήθει τετρώρων ἀρμάτων. ^[5]

6 50 Οἱ δὲ φασὶν οὐ τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὴν ἡρωΐδα Χαλκίδα εἰρῆσθαι. Κόμβην γὰρ φασὶ, τὴν ἐπικληθεῖσαν Χαλκίδα, ἐπειδὴ ὅπλα χαλκᾶ ἐποίησατο, πρώτην συνοικήσαν ἀνδρὶ ἑκατὸν παίδων γενέσθαι μητέρα, ὡς ἱστοροῦσιν οἱ τὰ Εὐβοϊκὰ συγγράψαντες καὶ Ἄριστος ὁ Σαλαμίνιος. Ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος : ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν Ὀλυνθίᾳ. ^[10]

6 52 Ὡς τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα κατελὼν σεμνύνεται : οἱ μὲν ἱερὰν φασὶν εἶναι ἐν Ἄργει ἀσπίδα κατηλουμένην ὄχυράν καὶ δυσκαθαίρετον. Οἱ δὲ λόχον φασὶν εἶναι ἐν Ἄργει τῶν πάνυ ἀκμαζόντων νεανίσκων, ὃν Ἀσπίδα καλεῖσθαι. ^[5]